

„Ideje már,
hogy az álomból
felserkenjünk!”

MEGÚJULÁS ÉS REFORMÁCIÓ
A VÉGIDŐBEN

„Ideje már, hogy az álomból felsejünk!”

MEGÚJULÁS ÉS REFORMÁCIÓ
A VÉGIDŐBEN

A tanulmányokat összeállította:
Egerváriné Árvai Márta

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó
Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A
Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.
Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020
bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu
Felelős kiadó: Szigeti Gábor
Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta
Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs

ISBN 978-615-5260-11-7
ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
<i>I. tanulmány – július 6.</i>	
A lelki megújulás feltétele: állapotunk felismerése „Szemgyógyító írral kend meg a szemeidet!”	11
<i>II. tanulmány – július 13.</i>	
Isten kérései és felhívásai a végidő népéhez „Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint!”	24
<i>III. tanulmány – július 20.</i>	
Megújulásunk forrása: Krisztus értünk hozott áldozata „Ne félj, mert megváltottalak!”	39
<i>IV. tanulmány – július 27.</i>	
Krisztus befogadása, és bűneink elrendezése „Bánjátok meg azért, és térjete meg, hogyan eltöröltessenek a ti bűneitek!”	53
<i>V. tanulmány – augusztus 3.</i>	
Krisztus igazsága bennünk „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az”	66
<i>VI. tanulmány – augusztus 10.</i>	
A tartós megújulás, jellemfejlődés feltétele „Maradjatok énbennem!”	80
<i>VII. tanulmány – augusztus 17.</i>	
Megújulás és reformáció „Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk!”	93

VIII. tanulmány – augusztus 24.

Megújulás emberi kapcsolatainkban

„A hívők sokaságának szíve-lelke egy volt” 102

IX. tanulmány – augusztus 31.

Megújulás és reformáció

a világhoz való viszonyulásunkban

„Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból,
hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” 113

X. tanulmány – szeptember 7.

Megújulás a szolgálatban

„Az én igám gyönyörűsége,
és az én terhem könnyű” 123

XI. tanulmány – szeptember 14.

Megújulás és győzelem Krisztus által

„Aki győz, örökségül nyer mindent” 138

XII. tanulmány – szeptember 21.

Megújulás és rostálás

„Akinak szórólapát van a kezében,
és megtisztítja az ő szérűjét” 149

XIII. tanulmány – szeptember 28.

A Szentlélek kiáradása

és a végső nagy evangéliumhirdetés

„Népek jönnék világhosszodhoz” 159

Igék minden napra

Július 169

Augusztus 170

Szeptember 171

Bevezetés

Bizonyára mindannyian látjuk, mennyire időszerű az Ige minden felhívása, amely hitben való megújulásra és cselekedetei megreformálására kérleli Isten népét. Jelenlegi állapotunkban többet ártunk a világnak, mint használunk, és szégyent hozunk Megváltónkra. Valóban ideje lenne felébrednünk, és ráébrednünk helyzetünk súlyos voltára.

Személyes életünk, gyülekezeteink és az egész egyház megtérése, megújulása nem csupán egy felajánlott lehetőség a sikeresebb misszió és az élő, működő közösség érdekében. Ez üdvösségünk, megmaradásunk, küldetésünk betöltésének feltétele. Az Ige szerint nemcsak azok rostáltatnak ki Isten népe közül, akik hitehagyók lesznek vagy ragaszkodnak bűneikhez, hanem akik a jelenlegi állapotot jónak tartják, elfogadják és abban megmaradnak. Gondolkodjunk el a következő megrázó bizonyoságtételeken:

„Ha az egyház, amelyet most hanyatlás jellemez, nem tér meg, nem tart bűnbánatot, enni fogja cselekedetének gyümölcsét, amíg megiszonyodik önmagától. Ha ellenáll a gonosznak és a jót választja, ha Istent keresi teljes alázattal és eléri magasztos hivatását Krisztusban, ha az örökkévaló igazság magaslatán áll, és hit által igényt tart a számára fenntartott képességekre, akkor meggyógyul. Ha Istentől kapott egyszerűségében és tisztaságában jelenik meg, elválasztva a földi zűrzavartól, megmutatva, hogy az igazság valóban szabaddá tette őt, akkor tagjai valóban Isten választottai és képviselői lesznek.”

„Népünknek a szentségben való megújulásra van a legnagyobb és legégetőbb szüksége. Erre kell törekednünk, ezt kell

az elsődleges munkánknak tekintenünk! (...) A mi feladatunk az, hogy bűnvallomás, alázat, bűnbánat és komoly ima által eleget tegyünk azoknak a feltételeknek, amelyek nyomán Isten áldásaiban részesülhetünk. A megújulásra egyedül imára jövő válaszként számíthatunk.”

„Az elkövetkező időben teljes reformációnak kell végbemennie. Amikor ez a megújulás elkezdődik, akkor minden hívőt betölt az imádság lelkülete, és minden viszályt, harcot kiűznek az egyházból. Azok, akik nem Krisztus társaságában élnek, valami máshoz kerülnek közel. Egyetlen helyes úton járó tag másokat is egységre indít a Szentlélek jelenlétéért könyörgő imában. A hívőket egymástól elválasztó akadályok leomlanak, és Isten szolgálói ugyanazt hirdetik. Az Úr együttműködik követőivel. Mindannyian Krisztus mintaimáját megértve könyörögnek: »Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.« (Mt 6,10) Mindazonáltal az Úr nem vonul vissza népétől. Csendben hordozza őket, nem azért, mintha valami jót találna bennük, hanem hogy neve ne legyen meggyalázva az igazság és jogosság ellenségei előtt, hogy Sátán ügynökei ne üljenek diadalt Isten népe pusztulása miatt. Isten sokáig tűrte önfejűségüket, hitetlenségüket és ostobaságukat. Csodálatos türelemmel és könyörülettel fenytette őket. Ha figyelnek tanítására, megtisztítja őket bűnös hajlamaiktól, megmenti őket, és kegyelme, hatalma örökkévaló emlékévé teszi őket. Isten lelki ébredésre és reformációra szólítja népét. Ha ez nem valósul meg, akkor a langymelegek még visszataszítóbbak lesznek az Úr számára, mígnem már nem tekintheti gyermekeinek őket. A Szentlélek vezetése által kísért megújulásra és reformációra van szükség. A megújulás és a reformáció nem azonos: A megújulás a lelki élet megelevenedését, az értelem és a szív erőinek megélénkülését, azaz a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reformáció pedig újjászerveződés, elgondolások és tanítások, valamint szokások és tettek megváltozása. A reformáció nem teremheti meg a

szentség jó gyümölcseit, ha nem kapcsolódik össze a Lélektől indított megújulással. A megújulásnak és a reformációnak együtt kell elvégezniük kijelölt feladatukat.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, Isten egyházának utolsó napjai c. fej.; *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., 115. o.; *Review and Herald*, 1902. február 25.)

Kérjük Istent, hogy szólítson meg bennünket ebben a negyedévben a tanulmányok által is, és meg ne keményítsük a szívünket, hogy teljes megújulást munkálhasson bennünk és közöttünk!

A LELKI MEGÚJULÁS FELTÉTELE:
ÁLLAPOTUNK FELISMERÉSE

„Szemgyógyító írral kend meg a szemeidet!”

„Népünknek a szentségben való megújulásra van a legnagyobb és legégetőbb szüksége. Erre kell törekednünk, ezt kell az elsődleges munkánknak tekintenünk! (...) A mi feladatunk az, hogy bűnvallomás, alázat, bűnbánat és komoly ima által eleget tegyünk azoknak a feltételeknek, amelyek nyomán Isten áldásaiban részesülhetünk. A megújulásra egyedül imára jövő válaszként számíthatunk.”

(Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 115. o.)

¶ Mi az a döntő lépés, amely nélkül nem történhet alapvető változás az életünkben?

- „Csak ismerd el hamisságodat, hogy hűtlenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez...” (Jer 3,13)
- „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úr színetől.” (Ap csel 3,19)

Elveszettségünk, tehetetlenségünk megértése, Isten iránti hűtlenségünk elismerése és őszinte megbánása nélkül nem érezzük igazán a megváltó kegyelem szükségét. Mennyire vagyunk tudatában annak, hogy hívő keresztényként elkövetett bűneink, Krisztustól idegen lelkületünk valójában súlyosabb állapotot jelez, mint a megtéretlen tömegek mégoly kirívó bűne? Fáj-e számunkra annyira az Úr iránti hűtlenségünk, hogy teljes szívből készek legyünk megvallani?

„Krisztus csak azt az embert mentheti meg, aki tudja, hogy bűnös. Krisztus azért jött, hogy meggyógyítsa a töredelmes szívűeket, a foglyoknak szabadulást hirdessen, a vakoknak pedig szemeik megnyílását, és szabadon bocsássa a lesújtottakat (Lk 4,18). De »az egészségeseknek nincs szükségük orvosra« (Lk 5,31). Tudnunk kell, milyen állapotban vagyunk, különben nem érezzük, hogy szükségünk van Krisztus segítségére. Tudnunk kell, milyen veszélyben vagyunk, különben nem keresünk oltalmat. Csak akkor vágyunk gyógyulásra, ha sebeink fájnak.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő imája c. fej.)

2 Mi a legfőbb probléma Laodicea gyülekezeteiben? Milyen jellemzést ad Krisztus a végidőben élő népéről? Ismerjük-e valódi állapotunkat?

- „Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem – és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen...” (Jel 3,17)
- „Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendeléseimtől, és nem tartottátok meg azokat. Térjeteك hozzám, és én is hozzátok térek, azt mondja a Seregek Ura. De azt mondjátok: Miben térjünk meg?” (Mal 3,7)

„Jegyezzétek meg a következő szavakat: »Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem – és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen...« (Jel 3,17) Olyan népről van itt szó, amely lelki előnyök és ismeretek birtoklásával büszkélkedik. E nép tagjai nem értékelték azokat az áldásokat, melyeket Isten árasztott rájuk. Telve voltak lázadással, hálátlansággal, és megfedkeztek Istenről. Ennek ellenére Ő úgy bánt velük, ahogyan egy szerető és megbocsátó Atya bánik hálátlan, tévelygő fiával. Visszautasították kegyelmét, visszaéltek kiváltságaival, és lekicsinyelték a tőle kapott lehetőségeket. Ehelyett elégedettségben, siralmas hálátlanságban, üres formaságokban és képmutató kétszínűségben ringatták magukat. Farizeusi büszkeséggel kérkedtek, mígnem ezt mondták róluk: »Ezt mondom: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem.« Hát nem küldött az Úr Jézus üzenetet üzenet után ezeknek az önelégült embereknek, amelyben feddte, figyelmeztette és kérlelte őket? Vajon nem vetették meg és nem utasították el ezeket az üzeneteket? Nem gúnyolódva fogadták Isten megbízott küldötteit, akiknek a szavait balga meseként hallgatták? Krisztus látja, amit az ember nem lát. Látja azokat a bűnöket, amelyek, ha meg nem térnek belőlük, ki fogják meríteni a hosszútűró Isten kegyelmét. Nem könyöröghet egy olyan népért, amely nem érzi szükségesnek Megváltója segítségét, és amely azt állítja, hogy mindene megvan és mindent ismer.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., Új formában megjelenített régi igazságok c. fej.)

Izrael népe a saját kiválasztottságában, vallásos jó cselekedeteiben bízva értetlenül fogadta az Úr felhívását, mondván:

„Miben térjünk meg?” Ha nem is mondjuk ki, de nincsen ott bennünk is ez a kérdés: hiszen annyira törekszünk Isten akaratát követni, mit vár még tőlünk, miben kellene hűségesebbnek lennünk? Mi képviseljük azt az üzenetet, amelyet a végidőben minden embernek meg kell ismernie, nálunk van a teljes igazság, mi vagyunk az a nép, amely megtartja Isten parancsolatait. Bízhatunk-e abban, hogy a választott néphez tartozunk? Nem vált-e formássá a vallásosságunk, megszokássá az imaéletünk vagy az igetanulmányozásunk? Aki tudja a mi dolgainkat is, azt mondja rólunk, hogy vakok vagyunk. Nem látjuk, nem ismerjük fel, hogy ugyanazt az utat követjük, mint az ószövetség népe. Büszkék vagyunk a birtokolt igazságra, de nem teljesítjük a ránk bízott feladatot, sőt alkalmatlanok is vagyunk rá krisztusi lelkület, alázat és valódi hit nélkül. Ezért mindenekelőtt a „szemgyógyító írra” van szükségünk, hogy úgy lássuk magunkat, ahogyan Krisztus lát, és a gyógyszert is elfogadhassuk tőle.

3 Hogyan ismerhetjük fel valódi állapotunkat?

- „Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? És vezérelj engem az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139,23–24)
- „...szemgyógyító írral kend meg a szemeidet, hogy láss.” (Jel 3,18)

.....

Sokszor az vezet tévútra bennünket, hogy másokhoz hasonlítjuk magunkat, mint a templomban imádkozó farizeus –

és könnyű olyan embereket találni, akik rosszabbnak tűnnek nálunk. Bármilyen sok jót teszünk is, és teljes igyekezettel törekszünk arra, hogy az evangéliumot másoknak átadjuk, mindez nem fedi el, nem teheti jóvá egyéb területen elkövetett bűneinket, és nem pótolja Krisztus hiányát az életünkben. Ha szeretnénk igazán látni önmagunkat, akkor kérjük azt, amit Dávid: teljes kivizsgálást Isten Lelke által, Krisztus tiszta jellemének fényében.

„Önmagától egyetlen ember sem ismerheti fel a hibáit. »Csaldabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?» (Jer 17,9) A szánkkal talán elismerjük lelki szegénységünket, de a szívünk tiltakozik. Míg Istennek lelki szegénységről beszélünk, lehet, hogy szívünket majd szétveti a gőg felsőbbrendű alázatosságunk és igaz voltunk érzetében. **Igazi önismeretre csak egy úton juthatunk: Krisztust kell szemlélünk. Az ember azért tartja magát igaznak, mert nem ismeri Krisztust. Ha Jézus tiszta és tökéletes lényét figyeljük, igazi megvilágításban látjuk meg saját gyengeségünket, szegénységünket és hibáinkat. Meglátjuk magunkat öngazultságunk rongyaiban.** Felismerjük, hogy éppoly elveszettek és gyógyíthatatlanok vagyunk, mint minden más bűnös. Belátjuk, hogy ha üdvözülni fogunk, azt nem a saját jóságunknak köszönhetjük, hanem Isten végtelen kegyelmének.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő imája c. fej.)

„Isten dicsőségének egyetlen sugara, Krisztus tisztaságának egyetlen felvillanása, amely lelkünkön áthatol, rávilágít minden szennyes foltra, s feltárja az emberi jellem fogyatékosait és torzulásait. Megmutatja hibáinkat és gyengeségeinket, szentségtelen kívánságainkat és vágyainkat, szívünk hűtlenségét és ajkunk tisztátalanságát. Napfényre kerül a bűnös hűtlensége, hogy semmibe vette Isten szent törvényét. Isten Lelkének intő befolyása megtöri büszkeségét, és meg-

alázza. A bűnös megutálja önmagát, ha Krisztus szeplőtlen, tiszta jellemét szemléli.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnbánat c. feje.)

4 Mit tár elénk Isten a végidő népének állapotáról? Felismerjük-e ennek fájdalmas valóságát?

- „Tudom a te dolgodat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév! Így, mivel lágy meleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem – és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen...” (Jel 3,15–17)
- „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” (Jel 2,4)
- Mt 25,1–5
- „Ezt a példázatot mondta: Volt egy embernek egy fügefája a szőlőjébe ültetve, és elment, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem talált. És mondta a vincellérnek: Ímé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt, miért foglalja a földet is hiába? Az pedig felelvén, mondta néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom, és ha gyümölcsöt terem, jó, ha pedig nem, azután vágd ki azt.” (Lk 13,6–9)

Krisztus súlyos szavakat használ, hogy felébressze népét, és nem kerülhetjük el ezt a szembesülést: a langyosság, a kihűlt szeretet, a lelki alvás, a Lélek gyümölcseinek hiánya az, amit

nálunk is lát. Félő, hogy ezeket az igéket is olyan régen halljuk és tudjuk, hogy már nem hatnak ránk igazán. Bárcsak felébresztene bennünket ez a szembesülés, és teljes szívünkéből vágyakoznánk az általa felkínált gyógyulásra!

Az alábbi idézetek is mély önvizsgálatra és bűnbánatra kell hogy készítsenek bennünket:

„Isten Lelke nélkül az Ige ismerete nem ér semmit. Elméleti igazság – ha nem kíséri a Szentlélek – nem tudja megeleveníteni az ember lelkét, sem megszentelni szívét. Ha Isten Lelke nem vési szívünkbe az igazságot, hiába ismerjük a Biblia parancsait és ígéreteit, jellemünk nem alakul át. A Lélek világsága nélkül az ember nem tudja megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől, és elbukik Sátán mesteri kísértései nyomán.

A bolond szüzek által képviselt emberek nem képmutatók. Tisztelik és pártfogolják az igazságot, szeretik azokat, akik hisznek az igazságban, mégsem vetik alá magukat a Szentlélek munkájának. Nem estek a Sziklára, Krisztus Jézusra, és nem engedték, hogy régi természetüket szétzúzza. Szívesen hallgatják az Igét, de nem igazodnak elveihez. Az Ige hatása nem tartós az életükben. A Szentlélek csak akkor munkálkodik a szívünkben, csak akkor alakít új lényé, ha vágyunk erre, és hagyjuk, hogy a Lélek alakítson. A bolond szüzekkel ábrázolt emberek azonban megelégszenek a felszínes cselekedetekkel. Nem ismerik Istent. Nem tanulmányozták jellemét, nincs közösségük Ővele. Ezért nem tudnak bízni Istenben, és hinni Igéjében. Istenszolgálatuk formasággá süllyedt.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a Vőlegénnyel c. feje.)

„Az intés eljutott hozzánk is, és nekünk is szól. Vajon te is gyümölcstelen fa vagy-e az Úr szőlőskertjében? Kimondják-e rád is nemsokára az ítéletet? Mióta kapod az Úr ajándékait? Mióta figyelni és várja, hogy viszonzod szeretetét? Micsoda megtiszteltetés számodra, hogy az Úr szőlőjében lehetsz, és

élvezheted a kertész gondoskodását! Hányszor remegtette meg szíved az evangélium drága üzenete! Krisztus nevét viseled. Látszólag egyházának – Krisztus testének – tagja vagy, de nem tudod, mit jelent élő kapcsolatban lenni a szerető Istennel. Élete nem ragyog át a tiéden. Jellemének szép vonásai, »a Lélek gyümölcsei« nem láthatók életedben.

A terméketlen fa élvezi az esőt, a napfényt és a kertész gondoskodását. A talajból táplálékot szív. Meddő ágai azonban csak árnyékot vetnek, hogy a termést hozó növények ne virulhassanak alatta. Hasonlóképpen azok a mennyei ajándékok, amelyekkel Isten téged elhalmoz, nem jelentenek áldást a világnak. Megfosztasz másokat a kiváltságoktól, amelyekhez a te hibádból nem juthatnak hozzá.

Látod ugye, ha homályosan is, hogy hiába foglalod a földet! Az irgalmas Isten mégis meghagyott. Nem fordul el részvétlenül, és nem engedi, hogy elpusztulj. Neked kiáltja, mint századokkal ezelőtt Izráelnek: »Miképpen adnálak oda, Efraim, szolgálatnálak ki, Izráel!?... Nem végzem el haragom hevét, nem fordulok vissza Efraim vesztére, mert Isten vagyok én, és nem ember.« (Hós 11,8–9) A szánakozó Megváltó rólad is ezt mondja: Kíméld meg még ebben az évben, amíg körülásom és megtisztítom!” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A terméketlen fügefa c. fej.)

5 Miért rosszabb ez az állapot a nyílt törvényszegésnél? Milyen veszéllyel jár örök sorsunk és küldetésünk szempontjából is?

- „Mondta nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.” (Jn 9,41)
- „Térj eszedre, oh Jeruzsálem, hogy el ne szakadjon tőled a lelkem, hogy pusztává ne tegyelek téged, lakhatatlan föld-

dé! Szégyenkezniük kellene, hogy utálatosságot cselekedtek, de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak, ezért elesnek majd az elesendőkkel, az ő megfenyítetésük idején elhullanak, azt mondja az Úr. Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, kérdezősködjétek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugodalmat találjatok a ti lelketeknek! És azt mondták: »Nem megyünk!« Őrállókat is rendeltem föléjük, mondván: Figyeljétek a kürt szavára! És azt mondták: »Nem figyelünk!« Halld meg, oh föld! Ímé, én veszedelmet hozok erre a népre: az ő gondolatainak gyümölcset, mert nem figyeltek az én beszédeimre, és törvényemet megvetették.” (Jer 6,14–19)

- „Amint a Szentlélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket, mint az elkeseredés-kor, a kísértés ama napján, a pusztában.” (Zsid 3,7–8)
- „Te felgerjedtél, és mi vétkeztünk; régóta így vagyunk, megtartatunk-e? És mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertőztetett ruha minden mi igazságaink.” (Ésa 64,4–5)

.....

.....

A laodiceai üzenet is egyértelműen kijelenti: ha ebben az állapotban maradunk, elveszítjük üdvösségünket, és ahelyett, hogy segítenénk másokon, kárt okozunk. Ha valljuk, hogy Krisztus képviselői vagyunk, de nem tudunk áldást közvetíteni, akkor életünk botránkozás és akadály lehet azoknak, akik vágyakoznak megismerni az evangéliumot. Gondolkozzunk el azon, hogy nem üztünk-e el embereket, akár saját gyermekeinket is Krisztustól, amikor engedtünk az emberi természetünknek, indulatainknak, és nem az Ő szelídsége, igazsága és szeretete nyilvánult meg bennünk. A langyos és büszke keresztény-

ség, a „kegyesség látszata” sem vonz embereket Krisztushoz. Nem érzünk-e szégyenkezést amiatt, hogy „mezítelenségünk rútsága” riaszt el sokakat a közösségből, ahelyett, hogy a Lélek gyümölcseit látnák az életünkben? Fájlaljuk-e, hogy annyi keserűséget és sérülést okozunk egymásnak, és szégyent hozunk Krisztusra? Bánt-e bennünket, hogy okot adunk tetteinkkel „az Úr ellenségeinek a gyalázásra”, és Sátánnak a vádolásra?

A megkeményedés, lelki közöny veszélye fenyeget bennünket, ha éveken keresztül ismételt halljuk az Ige felhívásait, a megtérésre hívó, kérlelő üzeneteket, de nem válaszolunk rájuk. Nem Krisztus távozik el tőlünk, hanem mi leszünk érzéketlenek, lelkileg süketek meghallani a kérleléseit.

Az adventnép a nagy ébredés és várakozás után alig egy év-tizeddel már kezdte elhagyni első szeretetét, ezért küldött az Úr figyelmeztető bizonyágtételeket. Ezek a kérlelések sem értek célba, ezért az 1888-ban tartott minneapolis-i konferencián Isten még határozottabb módon tárta fel küldöttein keresztül a Krisztusban való megigazulás egyedüli gyógyszerét. Ennek az üzenetnek a fogadtatásáról a következőket írta Ellen G. White:

„A hű Tanúbizonyosság bizonyágtételét félig sem szívlelték meg. Azt az ünnepélyes bizonyágtételt, amelytől a gyülekezet sorsa függ, könnyelműen vették, sőt majdnem teljesen elvetették. Ennek a bizonyágnak mély megbánást kell előidéznie az emberekben.” (*Tapasztalatok és látomások*, 233–234. o.)

„Milyen szomorú, hogy Krisztus igazságának üzenete – elhangzása idején – ellenállásba ütközött az Isten művében dolgozó komoly, józan férfiak körében! Az üzenetet sohasem fogadták el, sem nem hirdették, és lehetőséget sem adtak rá, hogy továbbítsa a gyülekezet számára a felbecsülhetetlen áldásokat, melyeket magában rejtett.” (*Krisztus a mi igazságunk*, 42–43. o.)

Csodálhatjuk, hogy Krisztus milyen kitartó türelemmel zörget és vár azóta is népe válaszára, arra, hogy végre ne emberi eszközökben, módszerekben bízunk, hanem rádöbbenjünk a legnagyobb hiányunkra: Őt fogadjuk be az életünkbe. Üzenete egész népének szól, de személy szerint is önvizsgálatra késztet: azt mondja, „te vagy” a szegény, beteg és mezítelen. Ezért ne másokra nézzünk, ne várjunk az egyház vagy saját gyülekezetünk megtérésére, hanem halljuk meg a hozánk érkező felhívást, ne utasítsuk vissza a nálunk is kopogtató Megváltónkat! Félelmetes veszélyben vagyunk, ha felismerjük állapotunkat, és halljuk a megtérésre, megújulásra készte-tő igéket, mégsem követjük Krisztus tanácsait.

„Te, éppen te vagy az, akinek meg kell ismernie, mi az, ami a békességedet szolgálja! Krisztus keserű könnyeket hullat érted, aki nem sírsz önmagadért. Ugyanaz a végzetes keményszívűség nyilvánul meg benned, amely elpusztította a farizeusokat. **Isten kegyelmének minden bizonyítéka, az isteni fény minden sugara vagy megolvasztja, megadásra készíti a lelket, vagy megerősíti reménytelen helyzetében, a bűnbánat-nélküliségben.**” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A pusztulásra ítélt nép c. feje.)

6 Mitől óvakodjunk, ha felismerjük elveszettségünket? Van-e remény arra, hogy az Isten népe között ilyen régóta fennálló romlás még helyreállítható?

- „És mondtam: **Elveszett az én erőm és az én reménységem az Úrban.**” (Jer sir 3,18)
- „Lón én rajtam az Úr keze, és kivitt engem az Úr lélek által, és letett engem a völgynek közepette, mely csontokkal rakva volt. És átvitt engem azok mellett köröskörül, és ímé, felette sok volt a völgy színén, és ímé, igen megszá-

radtak. És mondta nékem: Embernek fia! Vajon megélednek-e ezek a tetemek? És mondtam: Uram Isten, te tudod! És mondta nékem: Prófétálj e tetemek felől, és mondd nekik: Ti megszáradt tetemek, halljátok meg az Úr beszédét! Így szól az Úr Isten ezeknek a tetemeknek: Ímé, én bocsátok tibelétek lelket, hogy megéledjeteek.” (Ezék 37,1–5)

- „Jézus pedig rájuk tekintvén, mondta nekik: Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.” (Mt 19,26)

Ha akár saját hitéletünkre, akár az egész egyházra nézve meglátjuk az Ige fényében azt a mélységes romlást, amelyre az Úr rámutat, nem szabad megengednünk Sátánnak, hogy elcsüggedjen. Akármennyire reménytelennek tűnhet a helyzetünk, a szerető és mindenható Isten küzd értünk, és nála nincsen lehetetlen. Milyen vigasztaló is számunkra Ezékiel látomása: nemcsak halott, hanem már elbomlott tetemek, megszáradt csontok is életre kelhetnek Isten Lelke által! Ezért ne veszítsük el reménységünket, a megígért ébredés megtörténik Isten népe között, és mindazok a részesei lehetnek, akik teljes szívükből vágnak rá, és őszintén megbánják hűtlenségüket.

„Sátán semmitől nem fél annyira, mint attól, hogy Isten népe minden akadályt eltávolít az útból, s ezáltal az Úr kitöltheti Lelkét a most még gyenge és bűnös gyülekezetre. Ha Sátánon állna, akkor az idők végéig egyetlen ébredés sem volna Isten népe körében. De nem vagyunk tudatlanok a módszereit illetően. Lehetséges ellenállni erejének. Ha elkészült Isten Lelke számára az út, az áldás megérkezik. Sátán éppúgy nem tudja

megakadályozni az Isten népére hulló áldás záporát, amint nem tudja bezárni az ég ablakait, hogy ne essen eső a földre. Gonosz emberek és démonok nem állhatnak Isten művének útjába, és nem zárhatják el jelenlétét népe tagjai előtt, ha ők megadó és megtört szívvel megbánják és elhagyják bűneiket, s hit által Isten ígéreteire hivatkoznak. Minden kísértést és minden ellenszegülésre való késztetést – akár titkosat, akár nyíltat – sikerrel vissza lehet utasítani: »nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkessel!, azt mondja a Seregek Ura« (Zak 4,6).” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., Felhívás megújulásra c. fej.)

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok költségeihez.*

ISTEN KÉRLELÉSEI ÉS FELHÍVÁSAI A VÉGIDŐ NÉPÉHEZ

„Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint!”

„Azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtatok, és azért felséges
ő, hogy megkegyelmezzon néktek, mert az ítélet Istene az Úr,
boldogok mindazok, akik Őt szolgálják.”
(Ésa 30,18)

¶ Milyen mélységű megtérésre hív bennünket Isten Igéje?

- „De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint, böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert könyörülő és irgalmas ő, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, s bánkodik a gonosz miatt.” (Jóel 2,12–13)

.....
.....
Az előző tanulmány alapján megérthettük, hogy a végidő kereszténysége nem csupán egyes területeken hűtlen, s van-

nak bűnei és bukásai, hanem alapjaiban másfajta vallásosságot gyakorol, nem Krisztus vallását. A saját igazságát követi, nem Krisztus igazságát. Ezért nem elég csupán életünk egyes területeit megreformálni, hanem alapokig ható, teljes megújulásra van szükség, amelynek tartós változás az eredménye. Nem foltozni kell rongyos ruháinkat, hanem levetni, és felölteni a Krisztus által felkínált „tisztá és ragyogó fehér” ruhát, a mi igazságunk helyett az Ő tiszta jellemét.

Gondoljuk át, hányszor próbálkoztunk azzal, hogy változtassunk helytelen szokásainkon, vagy legyőzzük indulatainkat! Megértettük-e kudarcaink, visszaeséseink fő okát? Valóban a fenti ige felhívása alapján tértünk meg az Úrhoz?

„A megtört szívűeket, azokat, akik megfeszítették énjüket, a Szentlélek birtokába veszi, és tisztességre méltó edényekké teszi őket (2Tim 2,21). Olyanok Isten kezében, mint az agyag a fazekas kezében. Jézus Krisztus megerősíti az ilyen nők és férfiak lelki, fizikai és erkölcsi erejét. A Lélek kegyelme szilárdságot ad a jellemnek. Az ilyen emberek jó befolyást gyakorolnak másokra, mert Krisztus lakozik a szívükben.

Ha ez az átformáló erő nem hatja át gyülekezeteinket, ha nem következik be az Isten Lelke általi ébredés, a gyülekezeti tagokat összes hitvallásuk sem fogja keresztényekké tenni. Vannak még bűnösök Sionon, akiknek szükségük van arra, hogy drága kincsként őrizgetett bűneikből megtérjenek. Míg ezek a bűnök láthatók, és nem távolítják el azokat a szívükből, míg minden hibát és visszataszító jellemvonást át nem alakít a Lélek befolyása, addig Isten nem tudja hatalmasan kinyilatkoztatni önmagát. Több remény van arra nézve, aki nyíltan vétkezik, mint aki igaznak vallja magát, miközben nem tiszta, szent és makulátlan.” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*, I., 366–367. o.)

„Az elkövetkező időben **teljes reformációnak** kell végbemenie. Amikor ez a megújulás elkezdődik, akkor **minden**

hívót áthat az imádság lelkülete, és minden viszályt, harcot megszüntetnek az egyházban.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII., 251–252. o.)

2 Milyen eszközök által szeretné Isten felébreszteni, veszélyes állapotának tudatára ébreszteni népét?

- „Térjetez eszetekre, s eszméljetez fel, ti, arcátlan nemzet, mielőtt szülne a végzés (mint a polyva száll tova az a nap!), míg rátok nem jön az Úr haragjának tüze, míg rátok nem jön az Úr haragjának napja! Keressétek az Urat mindnyájan, e föld alázatosai, akik az ő ítélete szerint cselekesztek, keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztatok az Úr haragjának napján!” (Sof 2,1–3)
- „Serkenj föl, aki alszol, és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus! Meglássátok annakokáért, hogy mi módon okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcsek: áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszak. Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem megértsétek, mi legyen az Úr akarata.” (Eféz 5,14–17)
- „Emlékezzél meg, honnét estél ki, és térj meg, s az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz. (...) Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg.” (Jel 2,5; 3,19)
- „Ül mint ötvös vagy ezüsttisztogató, és megtisztítja Lévi fiait, s fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt, s igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.” (Mal 3,3)

Az Úr kérései, felhívásai már a múltban is hangzottak, hogy népét felébressze és őszinte bűnbánatra készítse. A végidő és az ítélet közelsége miatt még sürgetőbbek ezek az igék, és át kell gondolnunk, mit is kér tőlünk ma Isten.

Mit jelent

- keresni az Urat,
- keresni az igazságot,
- keresni az alázatosságot,
- felébredni az álomból, feltámadni a halálból,
- áldozatok árán is alkalmat keresni a hitünk megerősítésére,
- megérteni, mi az Úr akarata ma számunkra,
- az első szeretetkezhez visszatérni?

Ha kérései, a halk és szelíd hang nem éri el nálunk hatását, akkor Isten keményebb próbákat is megenged az életünkben. Nem fájdalmat akar okozni nekünk, hanem felébreszteni és megmenteni bennünket ezek által, s megtisztítani a bennünk lévő bűnöktől.

„A Mester figyel, miben szorulunk tisztogatásra, hogy menyeyei országának lakói lehessünk. Nem hagy minket a kemencében, míg teljesen elégünk. Mint ezüstfinomító, figyel gyermekeit, szemmel tartja a tisztítási folyamatot, míg fel nem ismeri bennünk képmását. Bár gyakran érezzük a szenvedés lángját lobogni körülöttünk, olykor reszketünk, hogy teljesen megemészten bennünket, azonban szerető Atyánk ugyanolyan jóságos irántunk, mint amikor felszabadul a lelkünk és Őáltala diadalmaskodunk. A kemence hivatása megtisztítani, ragyogóvá tenni, nem pedig megemészteni bennünket. Isten gondviselése próbára tesz, hogy megtisztítson, mint Lévi fiait, hogy igaz élettel vihessünk áldozatot az Úrnak.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 108–109. o.)

3 Mi az ismertetőjele és következménye a valódi megtérésnek?

- „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől.” (Ap csel 3,19)
- „Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcsöket. És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiaat Ábrahámnak. A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik.” (Mt 3,8–10)

„Az ébredéseket **mélységes önvizsgálat és alázatosság** kísérte, a bűnösökhöz szóló ünnepélyes, komoly felhívások jellemezték, s mélységes szánalom azok iránt, akikért Krisztus vére hullt. Férfiak és nők tusakodva imádkoztak Istenhez mások üdvösségéért. E lelki ébredések gyümölcsseit azokon az embereken lehetett meglátni, akik nem riadtak vissza az önmehtagadástól és áldozattól, hanem örültek, hogy méltók Krisztusért a gyalázat és megpróbáltatás elszenvédésére. Az emberek látták, hogy azok, akik megvallották Jézus nevét, megváltoztak. Környezetüknek áldást jelentett a befolyásuk. Krisztussal gyűjtöttek, és a Léleknek vetettek, hogy örök életet arassanak.

El lehetett mondani róluk: »megtérésre szomorodtatok meg«. »Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való, megbánhatatlan megtérést szerez, a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez. Mert ímé ez a ti Isten szerinti megszorodásotok milyen nagy buzgóságot keltett bennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt félelmet, sőt kívánczóságot, sőt buzgóságot, sőt bosszúállást. Mindenképpen bebizonyítottátok,

hogy tiszták vagytok e dolgokban.« (2Kor 7,9–11) Ilyen eredménnyel jár Isten Lelkének munkája. **A megtérés csak akkor valódi, ha megújulás követi. Ha a bűnös visszaadja a zálogot, ha megtéríti, amit ellopott, ha megvallja bűneit, ha szereti Istent és embertársait, akkor biztosan békére lelt Istenben. A vallási ébredések korábban ilyen eredményekkel jártak.** Gyümölcsaik tanúsága szerint Isten áldása – az emberek megtérése és az emberiség felemelkedése – kísérte ezeket a mozgalmakat.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Újkori ébredések c. fejelet)

„Mindaddig nincs bizonyítéka a megtérésnek, míg új életet nem eredményezett. (...) Ha mint tévelygő, bűnös lények Krisztushoz jövünk, ha megbocsátó kegyelmének részeseivé leszünk, akkor szeretet fakad a szívünkben, akkor minden teher könnyű, mert Krisztus igája gyönyörűsége. A kötelelességteljesítés és az áldozathozatal öröm lesz. Életünk eddigi homályos útját az igazság napja fogja bevilágítani.

Krisztus jellemének szeretetreméltósága látható lesz tanítványában. Neki öröme telt Isten akaratának teljesítésében. Isten iránti szeretet és szent igyekezet volt a Megváltó életét uraló erő. A szeretet dicsőítette és nemesbítette összes cselekedetét. A szeretet Istentől való. Csak olyan szívekben található, amelyekben Jézus uralkodik. »Mi szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket!« (1Jn 4,19) Az isteni kegyelemből újjászületett szívben minden cselekedet indítéka a szeretet.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A tanítványság próbaköve c. fejelet)

4 Bár a bűnbánat és a megtérés személyes döntés következménye, van-e szerepe a közösségnek is a végidőben élő nép megújulásában?

- „Fújjatok kürtöt a Sionon, szenteljete böjtöt, hirdessete gyűlést! Gyűjtsete össze a népet, szenteljete meg a gyüle-

kezetet, hívjátok egybe a véneket, gyűjtsétek össze a kisdede-
ket és a csecsszopókat, menjen ki a vőlegény az ágyasházából
és a menyasszony is a szobájából. A tornác és az oltár között
sírjanak a papok, az Úr szolgálói, és mondják: Légy kegyelmes,
oh Uram, a te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a te örök-
ségedet, hogy uralkodjanak rajtuk a pogányok! Miért mon-
danák a népek között: Hol az ő Istenük?” (Jóel 2,15–17)

- „Amikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akarat-
tal együtt voltak.” (Ap csel 2,1)
- „Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben van-
nak, mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt tel-
jeseknek.” (Jel 3,2)
- „Intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy
egyikőtök se keményíttessék meg a bűn csalárdsága által:
mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett
bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk.” (Zsid 3,13–14)

.....

Isten egy népet hívott el a múltban és a végidőben is, hogy
e nép tagjai együttesen képviseljék életükkel és szavaikkal az
evangéliumot, a megmentő üzenetet. Nem az a célja, hogy egy-
egy magányos hívó a társaitól függetlenül élve dolgozzon má-
sokért. Isten üzenete csak akkor lehet hiteles, ha együtt, egy-
mással lelki közösségben, egymást kiegészítve, bátorítva képvi-
seljük. Jó és rossz irányban is hatunk egymásra, segíthetjük
példaadásunkkal a gyülekezeti közösség felébredését. Isten
feddő, kérlelő üzenetei is egész népéhez szólnak, és egymásért
is felelősek vagyunk, lásd a Jelenések könyve kéréseit: „Vi-
gyázz, és erősítsd meg azokat, akik halófélben vannak...”

„Keljen fel és bánja meg visszaeséseit Isten előtt a gyüleke-
zet! Ébredjenek az őrállók, és fújják hangosan a trombitát!

Félreérthetetlen figyelmeztetést kell adnunk! Isten ezt paran-
csolja szolgálóinak: »Kiáltst teljes torokkal, ne kíméld, mint
trombita emeld fel hangodat, hirdesd népemnek bűneiket, és
Jákób házának vétkeit!« (Ésa 58,1) Fel kell hívnunk erre az
emberek figyelmét – ha ezt nem tudjuk megtenni, minden
próbálkozás értelmetlen lesz. Még ha mennyei angyal szólna is
hozzájuk, szavai nem jelentenének többet, mint ha süket fü-
lekhez intéznék azokat.

A gyülekezetnek munkába kell állnia! Isten Lelke nem jöhet
el addig, amíg az út el nem készül számára. Komoly önvizsgá-
latot kellene tartani! Együttes és kitartó imádkozásra van
szükség, és arra, hogy hit által hivatkozzunk Isten ígéreteire.
Ne a testünkre öltünk gyászruhát, mint a régi időkben, ha-
nem a lelkünket alázzuk meg mélységesen! Semmi okunk nincs
az öndicséretre és önelégültségre. Alázzuk meg magunkat Is-
ten hatalmas keze alatt! Ő meg fogja vigasztalni és áldani az
őszinte keresőket.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., Felhívás
megújulásra c. fej.)

Azért is szükséges látnunk, hogy most még tehetünk egy-
másért, segíthetjük egymás hitbeli megújulását, mert a tíz szűz
példázata szerint a megtisztult és felkészült maradék már sem-
mit sem tehet azokért, akiknek nem volt személyes tapasztala-
tuk az élő közösség Krisztussal. Nagy figyelmeztetés ez azok-
nak is, akik az egyházhoz vagy gyülekezethez való tartozásuk-
ban bíznak, hiszen nem tarthat meg bennünket sem a végső
próbában, sem az üdvösség számára semmi más, csak Krisztus
kegyelme, ha élő hit által megragadjuk.

„Nincs olyan ember, aki a másik lelki hiányosságát pótol-
ni tudná. Isten mindenkinek ingyen felkínálja kegyelmét. Az
evangélium üzenete így hangzik: »Aki szomszójához, jöjjön
el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!« (Jel 22,17) A jel-
lem azonban nem ruházható át. Senki sem hihet a másik he-

lyett. Egyetlen ember sem adhatja át a másíknak azt a jellemet, amely a Szentlélek munkájának gyümölcse. Ha »Noé, Dániel és Jób benne volna (az országban): élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanak meg sem fiat, sem leányt; ők igazságukkal csak a maguk lelkét szabadítanak meg« (Ezék 14,20).» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a vőlegénnyel c. feje.)

5 Miért sürgető különösen napjainkban a lelki megújulás üzenete?

- „Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat! Az ő kijövetele bizonyos, mint a hajnal, és eljő hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, amely megáztatja a földet. (...) Vessetek magatoknak igazságra, arassatok kegyelem szerint! Szántatok magatoknak új szántást, mert ideje kerestek az Urat, mígnem eljő, hogy igazság esőjét adjon néktek.” (Hós 6,1–3; 10,12)
- „Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felsejünk, mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett, vessük el azért a sötétség cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit. Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben: hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.” (Rm 13,11–14)
- „Itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet Isten házán: ha pedig először rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának? És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bünnös?” (1Pt 4,17–18)

.....
.....
A laodiceai üzenet már mintegy 160 éve hangzik, és Isten hosszútűró szeretetének köszönhető, hogy még mindig nem mondott le népe megtéréséről, felébredéséről. Nem az Úr késik ígérete beteljesítésével, hanem mi késleltetjük eljövetelet, lelki alkalmatlanságunk miatt nem fejeződhet még be műve a Földön.

„A hajdani Izráelt a hitetlenség, zúgolódás és lázadás negyven évre kizárta Kánaán földjéről. Ugyanezek a bűnök késleltetik a modern Izráel bemenetelét a mennyei Kánaánba. Egyik esetben sem Isten ígéretein múlt. A hitetlenség, a világiasság, a szentségtelen élet, viszály az Úr hitvalló népe körében, ez tartott bennünket ilyen hosszú ideig itt, a bűn és bánat világában.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, Mikor lesznek meg ezek? c. feje.)

„Krisztus sóvárogva várja, hogy az egyházban megnyilvánulhasson. Amikor Krisztus jelleme tökéletesen kiábrázolódik népében, eljön értük, hogy magához vegye őket. Minden keresztény kiváltsága, hogy ne csupán várja, hanem sietesse is a mi Urunk, Jézus Krisztus eljövetelet (2Pt 3,12). Ha mindazok, akik Krisztus nevét vallják, gyümölcsöt teremnének Megváltónk dicsőségére, gyorsan el lehetne vetni az evangélium magvát a világban. Hamar beérne a gyümölcs a végső aratásra, és Krisztus eljöhetne, hogy begyűjtse a drága termést.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Amíg a magból termés lesz c. feje.)

„A próba ideje már itt van, mert a harmadik angyal hangos kiáltása elkezdődött a bűnbocsátó Megváltó kinyilatkoztatásával. Ez a kezdete az egész földet dicsőséggel beragyogó angyal világosságának.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1892. november 22.)

Isten addig fáradozik értünk, míg vagy megtisztulunk, vagy teljesen megkeményedünk Lelkének késztetéseivel szemben. Azok, akik látják az idők jeleinek sokasodását, érzik, hogy szükségük lenne Isten erejére és Lelkére, de nem alázzák meg magukat, nem „keresik az Urat, amíg megtalálható”, olyan közömbössé, vakká és keménnyé válnak ellenszegülésükben, hogy nincs már hatalom, amely segíthetne rajtuk. Sajnálatra méltók, és minden embernél nyomorultabbak azok, akik hittek az igazságban, ismerték az Úr megváltó kegyelmét, mégsem szentelődtek meg általa. Ma viszont töltsön el reménységgel az a tudat, hogy még fáradozik értünk Megváltónk, és még meghalljuk az Ő szavát. Késztesen nagyobb odaszánásra az a gondolat, hogy Isten az embert nem elítélni, hanem megmenteni akarja, és a kegyelem ajtaja még nyitva áll.

A következő idézet elgondolkodtató azzal kapcsolatban, hogy ne csupán az idő közelsége késztesen vagy kényszerítsen bennünket az Istennel fenntartott mélyebb közösségre:

„Egy testvérünk a következőt kérdezte:

– White testvérnő, gondolod, hogy az Úr tíz éven belül jön el újra?

– Miért számít neked, hogy kettő, négy vagy tíz éven belül jön el? – kérdeztem.

– Gondolom, néhány dologban másképpen tennék, ha tudnám, hogy az Úr tíz éven belül visszajön.

– Mit tennél?

– Eladnám a vagyonomat, és kutatnám Isten Igéjét, figyelmeztetném az embereket, készíteném őket az Ő eljövetelére, és kérném Istent: szeretnék készen lenni a vele való találkozásra.

– Ha tudnád, hogy az Úr nem jön el húsz éven belül, másképpen élnél?

– Úgy gondolom.

Mily önző kijelentés, hogy más életet élne, ha tudná, hogy az Úr tíz éven belül eljön! Miért? Énókh háromszáz évig járt

Istennel. Ez tanulság számunkra, hogy mindennap Istennel járjunk – nem vagyunk biztonságban, ha nem várjuk Őt, és nem figyelmeztetünk erre másokat is.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, „Mikor lesznek meg ezek?” c. fej.)

6 Milyen szélsőségektől óvakodjunk? Mi jellemzi a hamis ébredéseket?

- „Hirdesd az ígét, állj elő vele alkalms, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük, és az igazságtól elfordítják fülüket, de a mesékhez odafordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd!” (2Tim 4,2–5)
- „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelven szólok is, szeretet pedig nincsen énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha jövendőt tudok is mondani, s minden titkot és minden tudományt ismerek is, és ha egész hitem van is, úgynnyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi vagyok.” (1Kor 13,1–2)

.....
.....
.....

A langyos, felszínes kereszténységből menekülni vágyók könnyen áldozatává válhatnak valamilyen tévútnak. Meg kell értenünk, hogy a Krisztussal fenntartott élő kapcsolatot, a teljes szívből való megtérést és engedelmességet semmi nem pó-

tolhatja. Sem a spirituális élmények, tömeghatás, lelkesedés, és ezek hatására történő gyors megtérések, sem más emberi módszerek, akár a törvény legapróbb részletekig menő betöltése és a missziós törekvések sem. Gondoljuk át a következő sorokat, és fel fogjuk ismerni időszerűségüket, azokat a jelenségeket, amelyektől Isten óvni kíván bennünket:

„Úgy szilárdíthatjuk meg a helyzetünket, hogy szorosan az Ige mellett maradunk, s minden pótlékot és idegen gyakorlatot elkerülünk, amit sokan nagyon gyorsan megragadnak és gyakorolnak. Ha megengedjük, hogy a zűrzavar elérje sorainkat, munkánkat nem végezhetjük úgy, ahogyan kellene... Mennyire félek attól, hogy népünk közé behoznak bármit, ami a fanatizmus természetével bír. Nagyon sokan vannak, akiknek meg kell szentelődniük, de ezt az igazság üzenete iránti engedelmesség által kell elnyerniük.” (Ellen G. White: *Selected Messages*, II., 43–44. o.)

„Sok újkori ébredés kísérőjelenségei élesen különböznek azoktól a megnyilatkozásoktól, amelyek régebben kísérték Isten szolgálóinak fáradozásait. Igaz, hogy sok helyen fellángol az érdeklődés, a gyülekezetek sok taggal szaporodnak, és sokan mondják, hogy megtértek, de az eredmények nem olyanok, hogy a lelki élet hasonló mértékű elmélyülését is bizonyítanák. A világosság, amely egy időre fellángol, csakhamar kialszik, az előbbinél sűrűbb sötétséget hagyva maga után.

A látványos ébredések nagyon sokszor a képzelet megmozgatásával, az érzelmek felkeltésével, az új és meglepő utáni vágy kielégítésével lángolnak fel. Az így szerzett hívek nemigen akarnak a Biblia igazságára hallgatni, nem nagyon érdeklőnek őket a próféták és az apostolok bizonyágtevése. Csak az az istentisztelet érdekes nekik, amelyben szenzáció van. A higgadt gondolkodást kiváltó üzenet nem talál visszhangra náluk. Ügyet sem vetnek Isten Igéjének világos intéseire, amelyek pedig közvetlenül érintik az örök érdekeiket.

Sokan – lelkészek és egyháztagok – boldogan elfogadják azokat a nagyszerű igazságokat, amelyeket Isten ebben az időben hirdet, hogy elkészítsen egy népet az Úr második eljövetelére. A lelkek ellensége gátolni akarja ezt a munkát. **Mielőtt e megmozdulás ideje elérkezik, hamisítvány létrehozásával kísérli meg akadályozni a kibontakozását.** Azokban az egyházakban, amelyeket megtévesztő befolyása alá tud vonni, azt a látszatot kelti, hogy Isten különleges áldása árad ki rájuk. Nagy vallási érdeklődés illúzióját kelti. Tömegek ujjongnak majd, hogy Isten csodálatos munkát végez értük – pedig ez a munka más lélektől származik. Sátán a vallás leple alatt próbálja kiterjeszteni befolyását a keresztény világra. Az elmúlt fél évszázad sok ébredésében kisebb-nagyobb mértékben azok a hatások érvényesültek, amelyek a jövő nagyobb mozgalmában fognak megmutatkozni: **érzelmi túlfűtöttség, az igaz és a hamis keveredése.** Mindez nagyon alkalmas az emberek félrevezetésére. De senkinek sem kell eltévednie: Isten Igéjének fényénél nem nehéz megállapítani e mozgalmak jellegét. Ahol az emberek figyelmen kívül hagyják a Biblia bizonyágtételét, és elfordulnak a világos, lélekpróbáló igazságoktól, amelyek önmegtagadást és a világ megtagadását igénylik, oda Isten nem küldi áldását.

A vallásos világban kezd előtérbe kerülni **az az »életszentség«, amely magában hordja az öndicsőítés szellemét, és semmibe veszi Isten törvényét.** Ezt a fajta megszentelődést a Biblia vallása nem ismeri. De helyeslői hirdetik, hogy a megszentelődés egy pillanat munkája. **Az embernek csak hinnie kell, és akkor eljut a tökéletes szentségre. »Csak higgyetek – mondják –, és az áldás a tiétek! Mást nem is kell tenni!«** E tanítók tagadják Isten törvényének tekintélyét, és azt hangoztatják, hogy a parancsolatokat nem kell megtartani. De vajon lehet-e szent valaki, azaz összhangban lehet-e Isten akaratával és jellemével, miközben szemben áll azokkal az elvekkkel, amelyek kifejezik Isten lényét és akaratát?

Isten Igéje bizonyosságot tesz e csábító tanítás: a cselekedetek nélküli hit tantétele ellen. Nem hit az, amely, miközben igényli a Menny kegyét, nem teljesíti a megkegyelmezés feltételeit. Ez önámítás. A valódi hit alapja: a Szentírás ígéretei és tanácsai.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Újkori ébredések c. fejelet.)

„Most ama csapat felé fordultam, amelynek tagjai leborultak a királyiszék előtt; még mindig nem tudták, hogy Jézus elhagyta őket. Úgy látszott, mintha Sátán lett volna a királyiszék mellett, és megkísérelné Isten művét munkálni. Láttam, amint feltekintettek a trónhoz, és így imádkoztak: »Atyánk, add nekünk lelket!« Sátán erre rájuk árasztotta szentségtelen befolyását, leheletében sok világosság és erő volt, de hiányzott belőle a mindent megédesítő szeretet, az öröm és békesség. Sátán célja az volt, hogy tévelyítsen, visszatartsa, és megcsalja Isten gyermekeit.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, A 2300 év vége c. fejelet.)

Az e heti adomány a gyermekosztályt támogatja.

– Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.

III. TANULMÁNY – 2013. JÚLIUS 20.

MEGÚJULÁSUNK FORRÁSA: KRISZTUS ÉRTÜNK HOZOTT ÁLDOZATA

„Ne félj, mert megváltottalak!”

„A keresztről áradó fény nyilvánvalóvá teszi Isten szeretetét. Szeretete Őhozzá vonz. Ha nem állunk ellen ennek a vonzásnak, akkor a kereszt lábához vezet bennünket, a Megváltót keresztre juttató bűneink miatt bánkódókat. Ekkor Isten Lelke hit által új életet hoz létre a lélekben. A gondolatok és a vágyak összhangba kerülnek Krisztus akaratával. A szívet, az értelmet újáteremti önmaga képmására, azt munkálva bennünk, hogy mindent alárendeljünk neki.”
(Ellen G. White: *Jézus élete, Nikodémus c. fejelet.*)

I Milyen hatalomra van szükség az életünk megújításához?

- „A keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.” (1Kor 1,18)
- „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak köztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről. És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsesség hitető beszédeiben állott, hanem léleknek és erőnek meg-

mutatásában: hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.” (1Kor 2,2–7)

.....

.....

.....

Isten ereje, lelkeket meghódító hatalma nem erőszak vagy manipuláció által, hanem a meg nem érdemelt szeretet által munkálja bennünk az új életet. Egyedül Krisztus végtelen irgalma indíthatja meg a bűnökben vagy a büszkeségében megkeményedett szívet.

„Szívünk hajlamai gonoszak, és mi nem tudunk ezen változtatni. »Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.« (Jób 14,4) »Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.« (Rm 8,7) A nevelésnek és képzésnek, az akaratfejlesztésnek és igyekezetnek megvan a maga szerepe, de e tekintetben teljesen tehetetlen. Mindez külsőleg kifogástalan magaviseletet eredményezhet ugyan, de a szívet átalakítani és a cselekvés titkos rugóit megtisztítani nem tudja. Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működnie, felülről jövő új életre van szükség, mielőtt a bűnös ember a szentség állapotába juthat. **Ez a hatalom: Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek holt erőit megeleveníteni, és Istenhez, szentséghez vezetni.**” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége c. feje.)

„A bűnös legfőbb teendője, hogy feltekintsen a felemeltett Üdvözítőre, s hitben elfogadja érdemeit, amelyekre igényt tarthat. Ha ezt nem teszi, nem üdvözülhet, mint ahogyan Péter sem járhatott a hullámokon, csak ha tekintetét állandóan

Jézusra szegezte. Sátánnak eltökélt szándéka volt, hogy elta-
karja előlünk Jézust, s rávegyen bennünket, hogy emberekre nézzünk fel, bennük bízunk, s olyan nevelést kapjunk, hogy emberektől várjuk a segítséget. Éveken keresztül az egyház emberekre tekintett, sok mindent tőlük várt el, de nem tekintett Jézusra, akiben összpontosulnak reményeink az örök életre.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek lelkészeknek*, 92–93. o.)

2 Hogyan tanúskodik Isten Igéje arról, hogy Krisztus minden emberért meghalt, hogy mindenki kaphasson kegyelmi időt Isten szeretetének megismerésére és a megtérésre?

- „Minthogy Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot, nem tulajdonítván nekik a bűneiket, és reánk bízta a békéltetés ígését.” (2Kor 5,19)
 - „Krisztus, amikor még erőtlenség voltunk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. Bizonyára igazért is alig hal meg valaki, ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt.” (Rm 5,6–8)
 - „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Rm 8,32)
 - „Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” (1Jn4,10)
-
-

Krisztus az egész világért, a gonoszokért, az ellenségeiért, az Őbenne nem hívő, ellene lázadó emberekért áldozta oda az

életét. Az Ő halála által nyert minden ember kegyelmet arra, hogy élhessen, bünei ellenére, és megismerhesse az örök élet útját. Akik értékelik ezt a meg nem érdemelt szeretetet, akik megértik, hogy Krisztus mindent odaadott értük, azok készek lesznek szintén odaadni mindent Megváltójuknak. A megváltó kegyelemre adott válaszuktól függ, hogy Isten megtisztíthatja-e életünket a bűnöktől, és alkalmassá tehet-e bennünket mennyei örökségünkre.

„A halálnál is erősebb az a szeretet, amellyel Isten vágyakozik földi gyermekei után. Fia feláldozásával az egész mennyet nekünk adta, egyetlen ajándékban. Megváltónk élete és halála, közvetítése Isten és ember között, az angyalok szolgálata, a Szentlélek esedezése, mindaz, ami által Isten bennünk hat és alkot, az elesett emberiség megváltását szolgálja.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége c. fejr.)

„Krisztus halálának köszönhetjük e földi életünket is. A kenyeret, amelyet eszünk, megtört testén, a vizet, amelyet iszunk, kiontott vérén vásárolta meg. Soha senki, akár szent, akár bűnös, nem eszi úgy mindennapi ételét, hogy ne Krisztus testével és vérével táplálkozná. A Golgota keresztfének lenyomata minden falat kenyéren ott van, és visszatükröződik minden csepp vízben.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az én emlékezetemre c. fejr.)

„A menny mindenkit megvásárolt ezen a végtelen áron. Isten a menny tárházának minden kincsét a földre árasztotta. Krisztus odaáldozásával az egész mennyet nekünk adta, és megvásárolt rajta bennünket. Hívők és nem hívők egyaránt mind az Úr tulajdonai. Isten mindenkit arra szólít, hogy Őneki szolgáljon, s az ítélet napján mindenkinek számot kell adnia arról, miként tett eleget ennek a felszólításnak.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. fejr.)

3 Honnan tudjuk, hogy Jézus önként vállalta értünk a szenvedésteljes halált? Mekkora küzdelmet jelentett számára bűnterhünk elhordozása?

- „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el tőlem, hanem én teszem le azt magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” (Jn 10,17–18)
- „Eltávozott tőlük mintegy kőhajításnyira, és térdre esvén, imádkozott, mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt, mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen! És angyal jelent meg néki a mennyből, erősítvén őt. És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozott, és a verítéke olyan volt, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.” (Lk 22,41–44)

Krisztus egy volt az Atyával, abban az elhatározásban is, hogy nem hagyja veszni a Sátán fogságában vergődő emberiséget. Önként, irántunk és Atyja iránti szeretetből vállalta magára bűneinket. Sokan értetlenül állnak a nagy kérdés előtt: hogyan ítéltettek kegyetlen halálra egy mindenkinek segítő, gyógyító, ártatlan, tiszta jellemű embert? Felelősöket keresnek, akik közvetlenül hozzájárultak Krisztus halálához, pedig minden nép között és bármely korban megtörténhetett volna. Bizonyára nem menthetők fel azok sem, akik ténylegesen részt vettek Krisztus megfeszítésében, bár Ő imádkozott értük is, és Péter apostol pünkösdi beszédében megtérésre szólította azokat, akik „gonosz kezeikkel megfeszítették”. Azonban az Igéből nyilvánvaló, hogy senki nem ölhetette volna meg, sem el nem foghatta volna Jézus Krisztust, ha Ő maga is nem akarta volna,

és nem önként vállalta volna a szenvedést. Ő nem egy végzetes félreértés, irigység és emberi ármány áldozata volt csupán, hanem mindannyiunk bűneinek elhordozója. Mi mindnyájan okai vagyunk tehát Krisztus halálának, bűneinkkel mi okoztuk neki a mérhetetlen szenvedést, amely már a fizikai fájdalmat jóval megelőzve és meghaladva terhelte meg lelkét. Gondoljuk végig az Ige és az alábbi idézet alapján, milyen élet-halál küzdelmet jelentett Megváltónk számára bűneink terhének elhordozása, annak minden következményével együtt.

„Krisztus úgy érezte, hogy a bűn elválasztotta Őt Atyjától. A mélység olyan széles, olyan sötét és riasztó volt, hogy a lelke megborzadt tőle. Isteni hatalmát nem használhatta fel azért, hogy megszabaduljon a kínszenvedéstől. Emberként kellett elszenvednie az emberek által elkövetett bűnök következményeit. Emberként kellett elhordoznia a bűnnel szembeni isteni haragot. (...) Gondolkozzunk el azon, milyen árat kellett fizetnie Krisztusnak az emberiség megmentéséért! Kínszenvedése közben körmeivel belevájt és belekapaszkodott a kemény földbe, mintha ezzel akarná megmenteni magát attól, hogy távolabb vonszolják Istentől. Sápadt ajkáról keserű kiáltás szakadt fel: »Atyám! Ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár!« Azonban most is azonnal hozzátette: »Mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.« (Mt 26,39)

Isten Fiát ismét emberfeletti gyötrellem kerítette hatalmába, és erőtlenül, kimerülten tántorgott vissza előbbi küzdelmének színhelyére. Szenvedése most még nagyobb volt, mint előzőleg. Lelke haláltusájában „verítéke olyan volt, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullottak” (Lk 22,44).

Jézus elfordult tanítványaitól, ismét visszatért magányos menedékhelyére, és a nagy sötétség borzalmától arcra borult. Isten Fiának emberi természete remegett a szörnyű megpróbáltatás órájában. Most nem a tanítványaiért imádkozott, hogy hitük ne legyen ingadozó, hanem saját megkísértett, szenvedő

lelkéért könyörgött. Elérkezett a rettenetes pillanat – az a pillanat, amely eldönti a világ sorsát. Az emberiség sorsa még függőben volt. Krisztus még most is megtagadhatná a bűnös emberiségnek járó pohár kiívását. Még nem késő. Még letörölhetné arcáról a véres verejtékcseppeket, és hagyhatná az embert elveszni bűnében. Mondhatná: a bűnös hadd kapja meg a büntetést bűnéért, én pedig visszamegyek Atyámhoz. Vajon Isten fia kiíssa-e a megaláztatás és gyötrellem keserű poharát? Vajon az ártatlan elszenvedi-e a bűn átkának következményeit, hogy megmentse a bűnöst? A szavak remegve hagyták el Jézus halovány ajkát: »Atyám, ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod!« (Mt 26,42)

Jézus háromszor mondta el ezt az imádságot. Emberi lényé háromszor riadt vissza ettől az utolsó, minden eddigit megkoronázó áldozattól. Most azonban az emberiség történelme vonult el a világ Megmentőjének szeme előtt. Látta, hogy a törvény megszegőinek el kell veszniük, ha magukra hagyja őket. Látta az ember tehetetlenségét. Látta a bűn hatalmát. Felhangzottak fülében a kárhoztatott világ jajkiáltásai és siralmi. Látta a világ fenyegető végzetét, és döntése megszületett. Megmenti az embert, bármibe is kerül. Elfogadja vérrel való megkeresztelését, hogy általa az elkárhozásra méltó milliók örök életet nyerhessenek. Krisztus elhagyta mennyei otthonát, ahol csak tisztaság, boldogság és dicsőség honol, hogy megmentse az elveszett juhok, a bűn miatt elesett világot. Krisztus nem adta fel küldetését. Megszerezte az engesztelést az emberiségért, amely a bűnt választotta. Imádsága most csak önmaga alárendelését fejezte ki: »Ha el nem múlhat tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod.« (Mt 26,42)

Miután Jézus meghozta a döntést, visszazuhant a földre, mintha meghalt volna. Később ismét felemelkedett. Vajon hol voltak most tanítványai, hogy kezüket gyengéden Mesterük feje alá tegyék, és megmossák homlokát, arcát, amely valóban rútabb volt most, mint az emberek fiaié? A Megváltó

egyedül taposta a szőlőprést, és az emberek közül senki sem volt vele (Ésa 63,3).

Isten azonban együtt szenvedett Fiával. Az angyalok látták Jézus kínszenvedését. Látták, amint Urukát a sátáni erők légiói vették körül, s emberi természete összecuklott az izonyatos és titokzatos rettegéstől. A mennyben néma csend volt. Ha a halandók láthatták volna az angyalok seregének megdöbbenését, amint néma fájdalommal figyelték, miként vonja meg szeretett Fiától a világosság, szeretet és dicsőség sugarait az Atya, akkor jobban megértenék, hogy Isten szemében milyen visszataszító és gyűlöletes a bűn.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Getsemáne c. fejj.)

4 Mit jelent az, hogy Krisztus bűnné lett értünk?

- „Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel! Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Kor 5,20–21)
- „És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyultunk meg. Mindnyájan mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útjára tért, de az Úr mindnyájunk vétkét őreá vetette.” (Ésa 53,5–6)
- „Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.” (1Pt 2,24)
- „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie.” (Jn 3,14)

Isten több jelkép által próbálja megvilágítani számunkra, mit jelentett Krisztusnak a mi bűneink hordozása és következményeinek elszenvéde. A bárányáldozat által azt vési a tudatunkba, hogy a Megváltó szelíd, ártatlan lényére vetette minden bűnünket, és Jézus magát megalázva vállalta mindezt, engedelmes volt a keresztfá haláláig. Ami ennél sokkal megdöbbenőbb jelkép, és talán nehezebben is érthető: Krisztus maga hivatkozott a pusztában felemelt rézkígyóra, amelyre a halálos kígyómarástól szenvedők feltekinthettek, és életben maradtak. A kígyó Sántának és az általa okozott bűnnek a jelképe – de a kereszten Krisztus bűnné lett, mintha minden gonoszság az Ő tiszta lelkét terhelte volna, mintha Ő követte volna el az összes szörnyűséget a Földön. Ezért nem védte magát, ezért nem tiltakozott, bármilyen hamis vádakkal illették, és nem védekezett a meggyalázás, megszegényítés elszenvédekor sem. Ő azt vállalta, hogy a legnagyobb gonosztevéként bánjanak vele, nem csupán az emberek, hanem Isten ítélőszéke előtt is. A kárhozat szenvedését, borzalmait vállalta azért, hogy mi élhessünk.

„Krisztussal úgy bántak, ahogyan velünk kellene – azért, hogy mi olyan bánásmódban részesülhessünk, amelyet Ő érdemel. Őt kárhoztatták bűneinkért, amelyekben semmi része nem volt – hogy igaz élete által, melyben nekünk nem volt semmi részünk, megigazulhassunk. Elszenvéde a mi halálunkat, hogy elnyerhessük az Ő életét. »...az Ő sebeivel gyógyultunk meg.« (Ésa 53,5)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Velünk az Isten” c. fejj.)

„A fájdalmak férfia és betegség ismerője volt, s olyan szívfájdalmat állt ki, amelynek érzékeltetésére emberi nyelv nem alkalmas. Jogosan kérdezhetné volna: »Van-e olyan bánat, mint az én bánatom?« (Jer sir 1,12) Az egész világ bűneit lelkére vette, noha teljes gyűlölettel gyűlölte a bűnt. Elhordozta a bűnösök büntetését, bár Ő sosem vétkezett. A törvényszegő helyetteseként ajánlotta fel magát, pedig ártatlan volt. Minden bűn a világ Meg-

váltójának isteni lelkére nehezedett. Ádám fiainak és leányainak gonosz gondolatai, szavai és tettei Krisztustól követeltek elégtételt, mert az ember helyettesévé lett. Noha nem Ő követte el a bűnöket, az ember törvényszegései az Ő lelkét marták. Aki bűnt nem ismert, bűnné lett értünk, hogy mi Isten igazsága lehessünk Őbenne. Isteni helyettesünk önként vetette alá lelkét az igazság ítéletének, hogy mi el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen.

A törvénynek nincs hatalma arra, hogy megbocsásson a gonosztevőnek. Feladata abban áll, hogy rámutasson a hibáinkra, s így felismerjük: Megváltóra van szükségünk, aki a helyettesünk, jótállónk és igazságunk. Jézus magára vette a törvényszegő bűneit, s ezzel megadja az embernek azt, amire szüksége van. »Megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyultunk meg.« (Ésa 53,5) Az Úr elítélhette volna a bűnöst és végleg megsemmisíthette volna, de a drágább utat választotta. Csodálatos szeretete, hogy egyszülött Fiát adta a világ bűneinek elhordozásáért, reményt ébreszt a csüggedőben. Mivel az egész mennyet odaadta ebben az egy ajándékban, semmilyen szükséges segítséget nem tart vissza az embertől, hogy az elnyerje a megváltás serlegét, és Isten örökösévé, Krisztus társörökösévé váljék.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., Az isteni mérték c. fej.)

5 Gondoljuk át Krisztus szenvedéstörténetét, és próbáljuk megérteni, mi volt az, ami a legnagyobb győrelmet jelentette számára?

- „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Távol van megtartásomtól jajgatásomnak szava. Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgatsz meg, éjjel is, és nincs nyugalmam.” (Zsolt 22,2–3)
- „Akkor elbocsátotta nékik Barabbást, Jézust pedig megosztortatván, kezükbe adta, hogy megfeszíttessék. Akkor a

helytartó vitézei elvitték Jézust az órházba, és odagyűjtötték hozzá az egész csapatot. És levetkőztetvén őt, bíbor palástot adtak reá. Tövishől fonott koronát tettek a fejére, és nádszálat a jobb kezébe, s térdet hajtván előtte, csúfolták őt, mondván: Üdvöz légy, zsidók királya! És mikor megköpdösték őt, elvették a nádszálat, és a fejéhez verdesték. Miután megcsúfolták, levették róla a palástot, és a saját ruháiba öltöztették, és elvitték, hogy megfeszítsék őt...Az arra menők pedig szidalmazták őt, fejüket hajtogatván, és ezt mondván: Te, aki lerontod a templomot és harmadnapra fölépítéd, szabadítsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! Hasonlóképpen a főpapok is csúfolódván az írástudókkal és a vénekkal egyetemben, ezt mondták: Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani! Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk néki! Bízott az Istenben, mentse meg most őt, ha akarja, mert azt mondta: Isten Fia vagyok. Akiket vele együtt feszítettek meg, a latrok is ugyanazt hányták a szemére. Hat órától kezdve sötétség lett mind az egész földön, kilenc óráig. Kilenc óra körül pedig nagy fennszóval kiáltott Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI?, azaz: Én Istenem, én Istenem!, miért hagytál el engem?” (Mt 27,26–46)

„Isten Krisztusra mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. »A bűnösök közé számláltatott« (Ésa 53,12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhóztatásától. Ádám minden leszármazottjának bűne az Ő szívére nehezedett. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a gonoszság miatt rettenettel töltötte el Krisztus szívét. Jézus egész élete az Atya kegyelmének és megbocsátó sze-

retetének jó híret közvetítette az elesett világ felé. Üdvösség a bűnösök számára, ez állt munkálkodásának középpontjában. Most azonban, mivel a bűn szörnyű terhét hordozta, nem láthatta az Atya megbékélést sugárzó arcát. Az, hogy az Atya megvonta jelenlétét a Megváltótól legnagyobb nyomorúságának órájában, olyan fájdalommal és szomorúsággal hasított szívébe, amit senki emberfia nem érthet meg teljesen.

Sátán kegyetlen kísértéseivel kínozza Jézus szívét. A Megváltó nem tudott átlátni a sírkamrát elzáró kövön. Egyetlen biztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírból, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát. Attól félt, hogy a bűn oly súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. Krisztus azt a lelki kint érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könyörög többé a vétkes emberi nemzetségért. A bűn miatti harag Krisztusra, az emberek helyettesére zúdult, a bűnnek ez az érzete tette oly keserűvé a poharat, amelyet kiivott, és össze-törte Isten Fiának szívét.

Isten szeplőtlen Fia a kereszten függött, testét korbácsütések szaggatták össze. Kezeit, amelyeket oly gyakran áldásra nyújtott ki, fagerendához szegezték. Lábaik, amelyek oly fáradhatatlanok voltak a szeretet szolgálatának végzésében, nagy szegekkel átütve rögzítették a keresztfához. A királyi fejet összevissza szúrta a töviskorona, a remegő ajkak jajkiáltásra formálódtak. Mindaz, amit Krisztus elszenvedett – a vércseppek, amelyek lehullottak fejről, és lefolytak kezeiről, lábairól, a haláltusa, amely eltorzította testét, a kimondhatatlan lelki kínszenvedés, amely betöltötte szívét, amikor Atyja elrejtette előle orcáját –, az emberiség minden gyermekéhez szólt, kijelentvén: Érted járult hozzá Isten Fia a bűn terhének ilyen elhordozásához, érted döntötte meg a halál uralmát, és tárta fel a menny kapuit. Ő, aki lecsendesítette a dühöngő tengert, járt a tajtékzó hullámokon, akitől reszkettek a démonok, aki elűzte a betegségeket, megnyitotta a vakok szemeit, és életre keltette a halotta-

kat – áldozatként felajánlja magát a kereszten, és mindezt azért, mert szeret téged. A Megváltó, a bűnök hordozója, eltűri az isteni igazságszolgáltatást, és érted Ő lesz bűnné. »Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk.« (2Kor 5,21)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Golgota c. fejj.)

6 Mit vált ki Krisztus szeretetének, áldozatának megértése, hittel történő elfogadása?

- „Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt, bűneidet; térj énhozzám, mert megváltottalak.” (Ésa 44,22)
- „Dávid házára és Jeruzsálem lakosaira pedig kiöntöm a kegyelem és könyörgés* lelkét, és reám tekintenek, akit átsegeztek, és siratják őt, amint siratják az egyetlen fiút, s keseregnek utána, amint keseregnek az elsőszülött után.” (Zak 12,10)
- „Mert Krisztus szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak, és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott.” (2Kor 5,14–15)

.....

.....

A bűn valódi természetét, súlyát is csak akkor érthetjük meg, ha látjuk, milyen szörnyű következményei vannak, mekkora szenvedést okozott Megváltónknak. Irántunk tanúsított szeretete viszontszeretetet ébreszt bennünk, és átalakítja egész életünket.

* Pontosabb fordításban: könyörületesség.

KRISZTUS BEFOGADÁSA,
ÉS BŰNEINK ELRENDEZÉSE

„Bánjátok meg azért,
és térjete meg,
hogy eltöröltessenek
a ti bűneitek!”

„Nézzétek a világ Megváltóját, akiben az istenség teljessége lakozott! Képes-e bárki úgy szemlélni Isten drága Fiának áldozatát, hogy szíve meg ne olvadna, ne lenne kész átadni magát Istennek? Minden egyes embernek el kell döntenie, kit akar szolgálni. Ha Megváltónknak fogadjuk el Krisztust, akkor uralmát is el kell fogadnunk. Nem lehet bizonyosságunk, tökéletes bizodalunk Megváltónkban, míg Urunknak is el nem ismerjük Őt, míg engedelmesek nem leszünk parancsolatainak... Szívből mondhatjuk: »Uram, hiszem, hogy meghaltál lelkem üdvösségéért! Ha te annyira értékelted üdvömet, hogy életedet adtad az életemért, akkor én is neked adom az életemet, minden lehetőségével, minden gyengeségével, a te kezébe teszem.« Amikor ezt tesszük, akkor szívünk nem fog ellenszegülni a világosság egyetlen sugarának sem, nem zárjuk el lelkünket előítéletekkel, nem nevezzük a fényt sötétségnek, sem a sötétséget világosságnak.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, II., 670. o.)

„Jézus szeretetének kényszerítő erejét mindig az emlékezetünkben kell tartanunk. Csak Krisztus által lehet egység lelkünk és Isten között. A testvér és testvér közti egységet és szeretetet csak Jézus szeretete tudja megszilárdítani és örökre megtartani. Nem kevesebb, mint Krisztus halála tudta csak Isten szeretetét hatásossá tenni számunkra. Egyedül az Ő halála miatt tekinthetünk örömmel második eljövetele elé. Krisztus áldozata a mi reménységünk középpontja – ebben tud megkapaszkodni a hitünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az én emlékezetemre c. feje.)

Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t
támogatja. – A Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére
szánt adomány.

|| Miről tanúskodik Krisztus szeretetteljes kérése? Meghalljuk-e türelmes zörgetését?

- „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szót és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem.” (Jel 3,20)
- „Térjete vissza hát hozzá, akitől oly nagyon elpártoltatok, Izráel fiai!” (Ésa 31,6)
- „Ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja.” (2Tim 2,13, vö. Zsolt 89,34)
- „Térjete vissza, szófogadatlan fiak, és meggyógyítom a ti elpártolásotokat! Ímé, mi hozzád járulunk, mert te vagy az Úr, a mi Istenünk!” (Jer 3,22)
- „Kigyógyítom őket hűtlenségükből, szeretem őket ingyen kegyelemből, elfordult tőlük az én haragom.” (Hós 14,5)

Csak csodálhatjuk azt a kitartást, ahogyan többszörösen visszautasított Megváltónk hosszú időn keresztül próbálkozik más és más eszközökkel elérni, hogy végre meghalljuk az Ő szavát. Meg kell értenünk, hogy az életünk, üdvösségünk, szolgálatunk értelme és eredményessége mind azon múlik, milyen választ adunk Krisztusnak. Annak, aki valóban mindent odaadott, aki nem sajnálta az árat, és nem fárad bele az értünk vívott küzdelembe.

„Krisztust nem tántorítja el megvetés és gúny, fenyegetés nem fordítja el, hanem folyamatosan keresi az elveszetteket, és ezt mondja nekik: »Miképpen adnálak oda?» (Hós 11,8) Bár szeretetét a makacs szív visszautasítja, még nagyobb erővel tér vissza kérlelni őt: »Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek.« Szeretetének megnyerő hatalma készíti az embereket, hogy engedjék be, és így szóljanak Krisztushoz: »A te jóvoltod felmagasztalt engem.« (Zsolt 18,36)” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Menj el az utakra és a sövényekhez c. fej.)

„Ezt mondja a hű és igaz bizonyosság: »Íme az ajtó előtt állok, és zörgetek.« Isten Igéjének minden figyelmeztetése kérések, a hírnökei által küldött üzenetek kopogtatások a szív ajtaján, mindegyik Jézus hangja, mely által bebocsátást kér. Minden kopogtatás, amely süket fülekre talál, gyengíti a szándékot az ajtó megnyitására. Ha Jézus hangjára nem válaszolunk azonnal, akkor hangja más hangok sokaságával keveredik az elménkben, a világ gondjai és ügyei kötik le figyelmünket, és fokozatosan megszűnik a vágyunk, hogy kinyissuk az ajtót. Az ítéletkor nem azért találnak majd vétkesnek, mert tévelyegtünk, hanem mert elhanyagoltuk a mennyei lehetőségeket, hogy megtanuljuk, mi az igazság.

A mennyei Vendég ajtótok előtt áll, de ti akadályokat halmoztok a belépése elé. Jézus a jóléten keresztül is kopogtat, amelyben részesít. Elhalmoz áldásaival, hogy próbára tegye

hűségeteket, vajon a kapott áldásokat megosztjátok-e másokkal, avagy megengeditek, hogy önzésetek diadalmaskodjék? Vajon a földi javak iránti bálványimádó szeretetetek miatt eltékozzátok talentumaitokat, melyeket Istentől kaptatok, és ezért elveszítitek lelketeket?” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1886. november 2.)

„Úgy tekintünk magunkra, mintha hatalmunk lenne megváltani önmagunkat. Azonban Jézus azért halt meg értünk, mert erre képtelenek vagyunk. Őbenne van a reménységünk, megigazulásunk és igazságunk. Nem szabad elkeserednünk és attól félnünk, hogy nincs Megváltónk, vagy hogy Ő nem irgalommal gondol ránk. Ebben a pillanatban is értünk munkálkodik, arra szólítva bennünket, hogy jöjjünk Őhöz reménytelenségünkben, és meneküljünk meg. Hitelenségünk által meggyalázzuk Őt. **Döbbenetes, ahogyan a legjobb Barátunkkal bánunk: milyen kevés bizodalomunk van abban, aki minden kétséget kizáróan képes megváltani bennünket, és aki bizonyosságát adta hatalmas szeretetének.**” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, „Krisztus a mi igazságunk” c. fej.)

2 Mi akadályozhat bennünket abban, hogy megnyissuk az ajtót Krisztusnak?

- „Izrael ellen az ő büszkesége tesz tanúbizonyosságot... Mert az én népem átkodottan hajlandó elfordulni tőlem. Ha hívogatják is őt a magasságos Istenhez, senki nem indul meg rajta.” (Hós 5,5; 11,7)
- „Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó énhozzám, és aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó énhozzám. És aki fel nem veszi a kereszjtét és úgy nem követ engem, nem méltó énhozzám.” (Mt 10,37–38)

.....
.....

Mindnyájunk személyes felelőssége, hogy önvizsgálatot tartsunk ezen a téren is. Miért nem tudott Krisztus eddig valódi megújulást munkálni személyes életünkben és közösségünkben? Mi az akadály, ami miatt nem akarjuk, nem tudjuk teljes mértékben átadni magunkat Isten gyógyító és átformáló hatalmának, miért nem érezzük ennek szükséges voltát? Ki vagy mi az oka annak, hogy „régóta így vagyunk”? Talán egymásra várunk, mások megtéretlensége taszít bennünket is távol Krisztustól, vagy valami annyira betölti a gondolatvilágunkat, irányítja érzéseinket, hogy nincs hely számára, csupán életünk egy kis „vallásos negyedébe” engedjük be?

„Láttam, hogy sokaknál olyan sok szemét állja el a szívhez vezető utat, hogy nem tudják kinyitni az ajtót. Mások e világot gördítették szívük ajtaja elé, az állja el az utat. El kell távolítani minden szemetet, és akkor majd ki tudják tárni az ajtót, és szívesen látják Megváltójukat... **Világiasságotok tesz benneteket húzódozóvá attól, hogy szélesre tárjátok kemény szívetek ajtaját Jézus kopogtatása hallatára.** A dicsőség Ura, aki tulajdon vérén váltott meg benneteket, be szeretne lépni hozzátok, ott vár az ajtótoknál, hátha beengeditek Őt. Mégsem tártátok ki szíveteket, mégsem láttátok szívesen Krisztust. Némelyek ugyan kissé megnyitották szívük ajtaját, be is engedtek valamennyi világosságot Krisztus jelenlétéből, mégsem engedték be teljesen, örömmel a mennyei Látogatót. Nem volt hely a szívetekben Jézus számára. Azt a helyet, amelyet neki kellett volna fenntartanotok, más foglalta el. Jézus kérte titeket: »Ha valaki meghallja az én szótát és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem.« Az a kötelességetek, hogy szélesre tárjátok előtte az ajtót. Bár

egy ideig hallgatni akartatok rá és megnyitottátok az ajtót, később azonban ez a készség is semmivé foszlott, s ti nem gondoskodtatok róla, hogy a mennyei Vendéggel együtt vegyetek magasztos táplálékot, ami pedig a kívánságotok lett volna.”
(Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I., 143–144. o., II., 216–217. o.)

„Őrizkedjétek a hosszas habozástól! Ne mulasszátok el a bűneitekből való megtérést, hanem keressétek Jézust és a szív tisztaságát! Ebben a tekintetben ezrek, tízezrek hibáztak, helyre nem hozhatóan, örök vesztükre. Nem akarok sokat beszélni az emberi élet rövidségéről és bizonytalanságáról, de van egy borzalmas veszedelem, olyan veszedelem, amelyet sajnos nem értenek meg kellőképpen: ha késlekedünk a Szentlélek szavára hallgatni, és inkább tovább folytatjuk a bűnös életet. Mert a valóságban a halogatás ezt jelenti. A legkisebb bűn elkövetése is azzal a veszéllyel járhat, hogy elveszíthetjük miatta az örök üdvösséget. Amit mi nem győzünk le, az bennünket győz le, és a megsemmisülésünket idézi elő.

A parancsolatok minden egyes áthágása, Krisztus kegyelmének megvetése és elhanyagolása visszahat ránk a következőkben: megkeményíti szívünket, meggyengíti akaratomat, elhomályosítja értelmünket, és így nemcsak egyre kevésbé hajlunk arra, hogy kövessük a Szentlélek szeretettel hívó szavát, hanem egyre kevésbé leszünk képesek erre.

Sokan azzal a gondolattal akarják megnyugtatni felébredt lelkiismeretüket, hogy gonosz útjaikat bármikor megváltoztathatják. Úgy vélik, nem kell olyan komolyan venni a kegyelmi meghívást, hiszen Isten újból és újból figyelmezteti őket. Azt hiszik, hogy bár megvetették a kegyelem Lelkét és befolyásukkal Sátán oldalára álltak, mégis elegendő, ha a végső pillanatban megváltoztatják az életüket. De ezt nem olyan könnyű megtenni. Egész élettapasztalatuk és nevelésük úgy alakította jellemüket, hogy többé aligha támad az a kívánságuk, hogy Krisztushoz hasonlókká legyenek.

Egyetlen rossz jellemvonás vagy bűnös kívánság, melyet hosszú időn át ápoltunk, közömbössé tehet bennünket az evangélium minden erejével, befolyásával szemben. (...) Ha Isten szeretetét makacsul visszautasítjuk, önmagunk vagyunk kárhozatunk okozói. »Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja.« (2Kor 6,2) »Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket!« (Zsid 3,7–8)

Sokan elfogadják az ésszerűség vallását, a kegyesség külső formáit anélkül, hogy szívüket megtisztítanák. A mi imánk ez legyen: »Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem!« (Zsolt 51,12) Legyünk őszinték önmagunkhoz! Legyünk olyan komolyak és kitartóak, mint-ha a földi életünk függne ettől! Ez olyan fontos kérdés, amelyet rendeznünk kell Isten és önmagunk között, mégpedig az egész örökkévalóságra. Csalárd reménynek örök halál lesz a következménye.» (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnbánat c. fejj.)

3 Mit kell tennünk, ha eldöntöttük, hogy szeretnénk teljes életünket átadni Krisztusnak?

- „Bánjátok meg azért, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől. És elküldje Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett.” (Ap csel 3,19–20)
- „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” (Gal 2,20, vö. Gal 5,24)
- „Amikor ezt látták, mindnyájan zúgolódtak, mondván: »Bűnös emberhez ment be szállásra.« Zákeus pedig előállván, mondta az Úrnak: »Uram, ímé minden vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvar-

kodással elvettem, négyannyit adok helyébe.« Mondta pedig néki Jézus: »Ma lett üdvössége ennek a háznak! Mivelhogy ő is Ábrahám fia.«» (Lk 19,7–9)

Bűnbánatot is csak Krisztus ébreszthet bennünk, és az Ő szentsége fényében láthatjuk meg igazán önmagunkat. Szere-tetteljes lénye segítségünkre van abban, hogy meg is valljuk előtte vétkeinket, és megszabaduljunk a bűntehertől. Zákeus példája abban erősíthet meg minket, hogy ami számunkra emberileg nagyon nehéznek, szinte lehetetlennek tűnik, az könnyűvé és egyszerűvé válik Krisztussal együtt. A fővámszedő addig is tudatában volt annak, hogy milyen elrontott, bűnökkel terhelt az élete, de képtelen volt a változtatásra. Amikor azonban Jézus szeretettel megszólította, és betért a házába, azonnal és könnyű szívvel megvallotta bűneit, és a jóvátételt is elhatározta. Ugyanígy munkálja Krisztus a mi szívünkben is a bűneinktől való tényleges szabadulást. Ha énünket, önző és büszke emberi természetünket készek vagyunk neki teljesen alárendelni, akkor munkálni fogja az akarást és a véghezvitelt is bennünk, ad bűnbánatot és bűnbocsánatot is. Akkor Zákeushoz hasonlóan készek leszünk akár nyilvánosan is megvallani bűneinket, amelyekkel megbántottuk Istent és az embereket.

„A bűnös ellenállhat ennek a szeretetnek, vonakodhat közelebb jutni Krisztushoz, de ha nem ellenkezik, Jézus végül magához vonja. Ha a bűnös megismeri Isten üdvtervét, akkor a kereszt lábához borul, és komolyan megbánja bűneit, amelyek Isten hűséges Fiának szenvedéseit okozták.

Ugyanazon isteni erő, amely a természetet uralja, hat az emberi szívekre is: kimondhatatlan vágyat ébreszt bennük olyasvalami után, amit hiányolnak. E világ kincsei nem elégíthetik ki

az ember vágyait. Isten Lelke munkálkodik bennünk, hogy oly javak után törekedjünk, amelyek egyedül nyújthatnak a léleknek békét és nyugalmat: a közösség Krisztussal, az életszentség öröme... Ti, akik teljes szívetekből jobb után vágyakoztok, mint amit e világ nyújthat, ismerjétek fel ebben a vágyban Isten hívó szavát! Imádkozzatok igazi bűnbánatért, és kérjétek Istent, hogy Krisztust az Ő végtelen szeretetében és tisztaságában nyilatkoztassa ki néktek. Üdvözítőnk élete tökéletes példája az isteni törvény alapelveinek: az Isten és ember iránti szeretetnek. Jézus élete jóságban és önzetlen szeretetben telt. Csak ha Őrá nézünk, csak ha a Megváltó isteni fénye sugárizk ránk, akkor ismerjük be igazán szívünk bűnös voltát. (...)

Vajon mit áldozunk fel, ha mindjárt mindenünket is odaadjuk? Egy bűnökkel beszenyezett szívet, hogy azt Krisztus a saját vérével megtisztítsa, és kimondhatatlan szeretetével megváltssa. És az emberek mégis nehéznek tartják, hogy mindent feladjanak. Szégyellem, ha erről beszélni hallok, szégyen erről írni is!

Mihelyt átadod az akarodat Krisztusnak, Ő fogja benned munkálni mind az akarást, mind a cselekvést. Így egész lényedet Krisztus Lelke uralja: szereteted Isten Fiában összpontosul, és gondolataid összhangban lesznek Ővele.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnbánat c. fejr., Odaadás c. fejr.)

4 Hogyan válaszol Isten az őszinte bűnbánatra? Ismerjük-e ezt a tapasztalatot a saját életünkben?

- „Vétkemet bevallottam néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak – és te elvetted rólam bűneim terhét.” (Zsolt 32,5)
- „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1,9)
- Vö. Lk 15,20–24

- „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi öröksége maradékának vétkét? Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban! Hozzánk térvén, könyörül rajtunk, eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket!” (Mik 7,18–19)

Isten megbocsátása többet jelent, mint a büntetés elengedése. Nem kell Őt rábeszélni, meggyőzni arról, hogy szeressen bennünket, hiszen „gyönyörködik az irgalmasságban”. Vár bennünket, mint a tékozló fiú apja, hogy visszafogadhasson, megbocsáthasson és megáldhasson. Ezért bármilyen bűnt követtünk is el, akármilyen messze kerültünk tőle, és ha hosszú éveken keresztül tartott is hálátlan és képmutató életünk, ne féljünk Megváltónk elé jönni!

„Ne hallgass az ellenségre, aki azt sugallja, hogy maradj távol Krisztustól, amíg nem javulsz meg, amíg nem vagy elég jó ahhoz, hogy Jézushoz mehess! Ha addig vársz, akkor soha nem indulsz el. Amikor Sátán szennyes ruhádra mutat, ismételd el a Megváltó ígérését: »Aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem!« (Jn 6,37) Mondd az ellenségnek, hogy Jézus Krisztus vére minden bűnödtől megtisztít! Imádkozz te is úgy, mint Dávid: »Tisztíts meg engem izzóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek a hónál!« (Zsolt 51,9) Kelj fel, és indulj el Atyádhoz! Már messziről észrevesz, és eléd jön. Ha egy lépést is teszel bűnbánó szívvel, akkor Ő eléd siet, és végtelen szeretetével átölel. Meghallja a bűnbánó lélek kiáltását. Azt is tudja, mikor ébred vágy a szívedben Isten után.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A tékozló hazatalált c. fejr.)

„Senki ne érezze úgy, hogy esete reménytelen, mert nem az. Jóllehet bűnösnek és elveszettnek tartjátok magatokat, de éppen ebben az állapotban van szükségetek a Megváltóra. Ha megvallandó bűneid vannak, ne vesztegesd az időt! Most van rá lehetőség: »Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.« (1Jn 1,9) Akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, azok vágyait Jézus betölti, mert ezt ígérte. Drága Megváltó! Karját kitarja előttünk, és végtelenül szerető szíve arra vár, hogy megáldjon bennünket. Néhányan úgy érzik, hogy mielőtt igényelhetnék Isten áldásait, először valamiféle próbaidőn át be kell bizonyítaniuk, hogy megújultak. Ezek a kedves lelkek azonban már most kérhetik az áldásokat. Krisztus kegyelmére, az Ő Lelkére van szükségük gyengeségeik elleni segítségül, máskülönben nem építhetnek keresztény jellemet. Jézus örül, ha bűnös, elveszett, segítségre szoruló állapotunkban – vagyis ahogyan csak vagyunk – Őhozá jövünk.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., Tekintetek fel, és éljete! c. fejj.)

5 Milyen változást munkál bennünk az a szeretetteljes fogadtatás, ahogyan mennyei Atyánk tekint ránk, ha megvalljuk előtte bűneinket?

- „Jézus így szólt az asszonyhoz: **Én sem kárhoztalak: eredj el, és többé ne vétkezzél!**” (Jn 8,11)
- „Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon.” (Titus 2,11–12)

„Bevallottuk bűneinket, és elhatároztuk, hogy Istennel új életet kezdünk. Menjünk hozzá, és kérjük, hogy törölje el vétkeinket, és új szívet ajándékozzon nekünk. Higgyük el, hogy kérésünket teljesíti, mivel megígérte. Jézus azt tanította, hogy az Isten által megígért javakat azonnal a tulajdonunknak tekinthetjük, mihelyt hitben elfogadjuk azokat.

Régi bűneinket nem tudjuk jóvátenni, és saját erőnkől nem szentelődhetünk meg. Isten azonban ígéri, hogy Krisztus által mindezt megcselekszi értünk. Mi hisszük ezt az ígéretet. Beismerjük bűneinket, és átadjuk magunkat Istennek. Neki akarunk szolgálni. Mihelyt ezt tesszük, azonnal teljesíti Ő is az ígéretét. Ha hiszünk az ígéreteiben, hisszük, hogy bűneink megbocsáttattak és megtisztultunk, a lebényt beteghez hasonlóan mi is meggyógyulunk összes bűneinkből és betegségeinkből. Mindez megtörténik, ha hiszünk.

Ne várj addig, amíg érezni fogod, hogy meggyógyultál, hanem mondd ezt: »Hiszem, hogy így van, nem azért, mert érzem, hanem mert Isten megígérte.«

Jézus szavai így hangzanak: »Amit könyörgéseitekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek.« (Mk 11,24) Csak egyetlen feltétele van az ígért teljesülésének: hogy Isten akarata szerint kérjük. Mivel pedig Isten akarata az, hogy bűneinkből megtisztítson, az Ő gyermekeivé legyünk, és képessé tegyen bennünket szent életet élni, így kérhetjük az áldásokat, és hihetjük, hogy el is nyerjük ezeket, sőt már meg is köszönhetjük Istennek. Kiváltságunk, hogy Jézushoz jöjjünk és megtisztuljunk bűneinktől, hogy szégyen és lelkiismeret-furdalás nélkül megállhassunk a törvény előtt. »Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.« (Rm 8,1) (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Hit és elfogadás c. fejj.)

„A megbocsátás sokkal többet jelent, mint sokan gondolják. Amikor Isten kijelenti, hogy temérdek vétkünket meg-

bocsátja... ez nem csupán törvénykezés, amellyel a kárhóztól megszabadít. Ő nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem meg is szabadít attól. A megbocsátás túlaradó szeretete átalakítja a szívet.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, „És bocsásd meg a mi vétkeinket” c. fejj.)

Aki bűnbocsánatot nyer és a megigazítás csodáját valóban átéli, annak a lelkében megtörik a bűn hatalma, megtisztul a szíve, telve lesz hálás odaadással Isten iránt. Minden vágya az, hogy szent és igaz életet éljen, s kövesse Mesterét. Nem vágyik vissza abba a sötét verembe, ahonnan kiszabadult, nem vonzza a könnyű élet, megutálja a bűnt, és örökre szabadulni kíván minden formájától. „Meghal a bűnnek”, és Isten akaratát keresi mindenben.

6 Milyen úton érhetjük el a lelki békességünket?

- „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Rm 5,1)
- „Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát.” (2Kor 5,18)
- „Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14,27)

„Békességre, mennyei bűnbocsánatra, szívbeli békére és szeretetre van szükségünk. Pénzzel, értelemmel és bölcsességgel ez nem szerezhető meg – sohasem remélheted, hogy a sa-

ját erőddel elérheted. Isten azonban kegyelméből ajánlja fel nekünk: pénz nélkül és ingyen (Ésa 55,1). Elnyerhetjük, csak ki kell nyújtani érte a kezünket. Így szól az Úr: »Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.« (Ésa 1,18) »Adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek.« (Ezék 36,26)” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Hit és elfogadás c. fejj.)

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

KRISZTUS IGAZSÁGA BENNÜNK

„Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az”

¶ Mit kell megértenünk, hogy igazán vágyakozzunk Krisztus igazsága után? Mi jellemzi a saját igazságunkat?

- „Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen: azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenséged rútsága, és szemgyógyító írral kend meg a szemeidet, hogy láss.” (Jel 3,17–18)
- „Minden dolgotat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek... Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok! Mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok, amik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. Vak vezérek, akik megszuritek a szűnyogot, a tevét pedig elnyelitek.” (Mt 23,5–24)
- „Mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertőztetett ruha minden igazságunk, s elhervadtunk, mint a falomb, mindnyájan, s álnokságaink, mint a szél, hordtak el bennünket!” (Ésa 64,5)

- „Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó... Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, mint-hogy Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.” (Rm 7,18; 8,7)
- „Elszakadtatok Krisztustól, akik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek.” (Gal 5,4)

„Utasítást kaptam, hogy megmondjam: ezek a szavak a hetedik napot ünneplő adventista gyülekezetekre alkalmazhatók a jelenlegi állapotukban. Isten szeretete kiveszett, ami pedig az egymás iránti szeretet hiányát is jelenti. Csak az ént dédelgetjük, az pedig egyeduralomra tör... Ha újból meg nem térünk, akkor hamarosan annyira hiányzik majd az istenfélelem közöttünk, hogy a gyülekezetet a meddő fügefához hasonlíthatjuk. A gyülekezet nagy világosságot nyert, bőséges alkalmi voltak, hogy sok gyümölcsöt teremjen. Ám belopakodott az önzés. (...)

A laodiceai üzenet mindazokra alkalmazható, akiknek nagy világosságuk és sok kedvező lehetőségük volt, de nem becsülték meg ezeket... Milyen éles fényben mutatja be a laodiceai üzenet azokat, akik azt gondolják, hogy minden igazságot ismernek, büszkék a jártasságukra Isten Igéjében, miközben annak megszentelő erejét nem tapasztalták az életükben. Isten szeretetének lángja nincs a szívükben, márpedig éppen ez a bizonyos buzgó szeretet az, amely a gyülekezetet a világ világosságává teszi. (...)

A legnagyobb erőfeszítéseket teheted missziószolgálatodban, ám ha ezt megrontja az önzés, ha erősen érződik benne az én, akkor Isten szemében semmi, megfertőztetett, romlott áldozatnak minősül. Ha a szív ajtaja nincs megnyitva Krisztus előtt, ha nem az Ő jelenléte tölti be a lélek templomát, ha nem

az Ő isteni tulajdonságai hatnak át minden cselekedet, akkor a mennyei mérlegen híjával találtatsz. De sokan nem látják ezt a maga valóságában, nem látják, hogy abból a szelemből, amely belőlük árad, hiányzik Krisztus szelídsége és együtt érző szívélyessége, hiányzik a szeretet, amely egyedül tehetné őket a mennyei világosság közvetítőivé.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1902. február 25.; március 11.; 1889. július 23.)

„Miben áll a laodiceaiak mezítelenségének és szegénységének a szégyene? Szégyen az, hogy öngazságukba öltöznek, és elkülönítik magukat Istentől, noha Ő teljes mértékben gondoskodott arról, hogy áldásaiban részesüljenek.” (Ellen G. White: *Historical Sketches of SDA Missions*, 139. o.)

A szó szerinti mezítelenséget szégyelljük egymás előtt. De nem szégyenletesebb, ha hitvalló keresztényként lelki mezítelenségünk tűnik elő saját vallásosságunk, vélt igazságaink rongyai közül? Nem azt tartjuk-e mi is fontosnak, hogy látványos módon megmutassuk, mekkora hitünk, mennyi ismeretünk van, de elhagyjuk, amik nehezebbek a törvényben: a lelkületünk és gondolatvilágunk, jellemünk megváltozását?

Ahogy anyagi szerzeményeit hajlamos az ember a saját sikerének, fáradozása gyümölcseinek elkönyvelni, ugyanúgy képesek vagyunk arra, hogy elbizakodottá váljunk a lelki értékek és áldások birtokában. Fel kellene ismernünk, hogy minden bűn gyökere éppen ebből a magatartásból ered, hiszen Sátán is „felfuvalkodott szépsége miatt”, és magának tulajdonította Isten adományait.

Ez a legveszedelmesebb öncsalás, s ezt a legnehezebb felismerni és beismerni.

„Mi lehetne nagyobb öncsalás emberek gondolatvilágában annál, mint ha abban bizakodnak, hogy amit tesznek, az helyes, miközben teljes mértékben rossz? A hű Tanúbizonyosság üzene-

te azt állapítja meg, hogy Isten népe szomorú öncsalásban leledzik. Az állítólagos Krisztus-várók nem tudják, hogy állapotuk szánalomra méltó Isten szemében. Akiknek az üzenet szól, abban a hitben ringatják magukat, hogy emelkedett lelkiállapotban vannak – de Jézus üzenete szinte letöri ezt a hamis biztonságérzetet azzal a megdöbbentő leleplezéssel, hogy a valódi lelkiállapotuk: vakság, szegénység, elesettség. A bizonyoságtétel metszően éles és szigorú, de nem lehet benne tévedés, hiszen a hű Tanúbizonyosság az, aki szól... Azoknak, akik tudásuk és teljesítményeik birtokában biztonságban érzik magukat, és gazdagoknak hiszik magukat a lelki tudás tekintetében, nehéz elfogadniuk azt az üzenetet, amely kijelenti, hogy tévedésben vannak, és minden kegyelmi és lelki ajándék híján valók. A megszeneteletlen szív mindennél csalárdabb, és reménytelenül gonosz.” (Ellen G. White: *Bizonyoságtételek*, III., 252–253. o.)

„Ha az Ige a bűneinket hasonlítaná »szennyes ruhához«, nem lepődnénk meg. De az »igazságunk«-ról, saját igyekezetünkkel elért törvénytartásunkról jelenti ki ezt! Luther Márton találó szójátékkal mondta: Senkinek se legyen kétsége afelől, hogy a mi »legragyogóbb erényeink is tündöklő vétkek«, ha Isten ítélőszéke elé kerülnek megvizsgálásra, ha megméretnek az Ő igazságának mérlegén (Jób 31,6). Amire az ember Krisztus nélkül is képes, az mind önzéssel fertőzött, bűnnel szennyezett. Ha például bizonyoságot teszünk valakinek – őszinte lelkesedéssel –, de belevegyül egy kis fölényérzet, hogy mi mennyire jól ismerjük az igazságot, avagy vitastílusban akarjuk legyőzni a beszélgetőtárs ellenvetéseit, akkor máris benne van az *én*, máris szennyes ruhává lett az »igazságunk«. Isten igazságának mérlegére téve egyes jó cselekedeteinket, amelyekkel elégedettek voltunk, nem találjuk-e úgy, hogy Jézus Krisztus nélkül, pusztán csak emberi igyekezetből megvalósított tettek voltak? Felfedezzük-e az önzés szennyfoltjait rajtuk, jó szándékaink ellenére is?” (Vankó Zsuzsanna: *„Végy tőlem fehér ruhát!”* – Az öngazság ruhája, Biblia-tanulmány, 2011/2., 33–34. o.)

Gondoljuk át, mi jellemzi a saját igazságunkat:

- önteltség, elbizakodottság,
- mások megvetése, megítélése,
- a „kegyesség látszata” Krisztus lelkülete nélkül,
- a lelki béke hiánya,
- fanatizmus,
- a misszióban az emberi módszerekben bizakodás, látványos eredményekre törekvés,
- emberekben vagy szervezetben, vezetőkben való bizakodás.

Ha ezeket a jelenségeket tapasztaljuk, mindenképpen gyógyulásra van szükségünk, mert nem Krisztus igazsága él bennünk, és így értelmetlen és hiteltelen a kereszténységünk.

2 Mi az a „több igazság”, amely az üdvösség feltétele, de amire emberi erőfeszítéssel nem juthatunk el? Mit érthetünk meg Pál apostol megtérésének tapasztalatából?

- „Ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyek országába.” (Mt 5,20)
- „Jóllehet énnékem van bizakodásom test szerint is. Ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább: körülmetéltettem nyolcadnapon, Izráel nemzetségéből, Benjámin törzséből való vagyok, zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus, buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam. De amelyek nékem egykor nyereségek voltak, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, és találtassam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a

Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján.” (Fil 3,4–9)

- „Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.” (Gal 2,16)

Amikor Jézus folytatta a hegyi beszédet, szemléltette a különbséget a farizeusok igazsága és a „több igazság” között: beszélt arról, hogy a törvény betöltésének nemcsak a cselekedetekben, hanem a gondolatok, indítékok, érzések szintjén is meg kell valósulnia. A „Ne ölj!” parancsolat betöltése tehát az, ha harag, neheztelés, megítélő gondolatok és szavak sem nyilvánulhatnak meg az életünkben. **Ez az, ami emberi erőfeszítéssel már nem valósítható meg**, ahogyan maga Jézus is megfogalmazta a gazdag ifjú esetében: „Embereknél ez lehetetlen, de az Istennel együtt minden lehetséges.”

„A saját erejével senki sem szabadulhat meg énjétől – csupán hozzájárulhatunk ahhoz, hogy Krisztus elvégezze bennünk ezt a munkát. Mondjuk el hát szívünk mélyéből: Uram, vedd a szívemet, mert én magam nem tudom odaadni! A szívem a tiéd, tartsd meg tisztán, mert én nem tudom megőrizni! Ments meg akkor is, ha ellenállok, ha gyenge vagyok, ha nem téged tükrözlek! Alakíts, formálj, emelj fel abba a tiszta, szent légkörbe, ahol szereteted gazdag árja áthatja a lelkemet!

Énünket nem csak keresztény életünk kezdetén kell megtagadnunk. A menny felé tett minden lépésünkön újra és újra meg kell ezt tennünk. **Minden jó cselekedetünk rajtunk kívül**

álló erő függvénye. Ezért állandóan Isten felé kell fordítanunk a szívünket, mélységes bűnbánattal és alázattal. **Csak akkor lehetünk biztonságban, ha önünket megtagadjuk, és Krisztusra támaszkodunk.**” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő imája c. feje.)

Pál apostol tapasztalata Laodicea gyülekezeteinek különösen sokat mondhat, hiszen ő is büszke volt arra, hogy a választott nép tagja, sőt azon belül a leginkább Isten törvényéhez ragaszkodó farizeusok rendjéhez tartozott. Őszinte törekvésének és hitbeli buzgóságának eredménye a „törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen” életmód (erre talán mi még nem jutottunk el) és az igaz hit védelmezése, az általa megítélt „eretnekek” üldözése. Vallomásából megérthetjük, hogy ezt sem gonoszságból tette, hanem úgy gondolta, Isten igazságát védi ilyen módon is. Amikor Krisztussal találkozott, akkor szembesült a „több igazsággal”, ami mélyen megítélte eddigi vallásosságát, annyira, hogy szemétként kész volt eldobni magától. Neki nem az istentagadásból, a züllött és világias életből kellett megtérnie, hanem a saját – vélt – igazságából. Krisztus szeretetének és igazságának fényében felismerte, hogy minden eddigi igazsága olyan, mint a szennyes ruha, és megvallotta, hogy nem lakik benne emberi természete szerint semmi jó. Erre a felismerésre van nekünk is szükségünk, hogy Krisztus igazságát a legnagyobb ajándékként tudjuk értékelni.

3 Milyen hitre van szükségünk, hogy Krisztus igazságában részesülhessünk?

- **„Teljesen elhitte, hogy amit ő ígért, meg is cselekedheti. Azért is tulajdonították neki igazságnak. De nemcsak őerte íratott meg, hogy tulajdonították neki igazságnak, hanem értünk is, akiknek majd tulajdonítatik, azoknak tudni-**

illik, akik hisznek abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat, Jézust a halálból, aki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.” (Rm 4,21)

- **„Jézus pedig mondta néki: Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.”** (Mk 9,23)
- **„Mondta pedig az asszonynak: A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel!”** (Lk 7,50)
- **„...mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.”** (2Tim 1,12)

Amit napjainkban hitnek neveznek, az többnyire csupán valamilyen vélekedés az általunk meg nem ismerhető dolgokról, vagy meggyőződés nélküli hiszékenység. Ennél már több az is, amikor a hit Isten létezésének, Krisztus történelmi szerepének, tehát a valóságnak az elfogadását jelenti. Az élő hit viszont ennél sokkal több: teljes meggyőződés Isten igaz és szeretetteljes lényéről, és bizalom abban, hogy Krisztus mindenképpen üdvözíthet. Az ilyen hit valójában minden esetben cselekedet is, hiszen hálára, viszonzszeretetre, Istennel való szorosabb kapcsolatra és engedelmességre készítet.

„A Krisztusba vetett hit az egyedüli út és mód, hogy a hívőt igaz lelkiület és indok készítse. Csak az áraszt jóságot, mennyei lelkiületet maga körül, aki Jézusra tekint fel, hitének szerzőjére és bevégzőjére.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1894. március 20.)

„A hit az a feltétel, amelyet Isten megfelelőnek látott arra, hogy megbocsásson a bűnösnek. Ez nem azért van, mert valami olyan erény volna benne, amely által az üdvösség kiérdemelhető, hanem mert megragadhatja Krisztus érdemeit, a bűnös or-

vosságát. A bűnös törvényszegése és tökéletlensége helyébe a hit Krisztus tökéletes engedelmisségét állítja. Amikor a bűnös személyes Megváltójaként hisz Krisztusban, akkor Isten – biztos ígéreteihez híven – megbocsátja bűnét, és ingyen megigazítja. A bűnbánó bűnös felismeri, hogy megigazulását helyettese és keze, Krisztus tette lehetővé, aki meghalt érte, aki az ő engesztelő áldozata és igazsága.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Hit és elfogadás c. fej.)

Luther Márton a következőket írta erről: „Az evangélium vejeje és alapja az, hogy mielőtt példát vennél Krisztusról, felismered és elfogadod Őt mint Isten ajándékát és adományát, mely immár a tiéd... Lásd, ez a helyesen fölismert evangélium, ez Isten túlárado jósa, mit egyetlen próféta, apostol, angyal sem ábrázolt teljes egészében, s egy szív sem volt képes eléggé csodálni és megragadni... Ez a hit vált meg téged büntől, haláltól és pokoltól, ennek segítségével győzol le mindent. Ó, nem lehet erről eleget beszélni... Ha már elfogadtad Krisztust mint üdvösséged alapját és velejét, akkor következik a második pont, hogy példát végy róla, s úgy szenteld magad felebarátod szolgálata, ahogyan – mint láttad – Ő szentelte magát neked. Lásd, ettől kap erőre a hit és a szeretet, ezzel teljesedik be Isten parancsolata, ekkor tud az ember boldogan és félelem nélkül bármit megtenni és elviselni.” (Idézi: *Sola Scriptura* teológiai folyóirat, 2000/1–2., 14–15. o.)

4 Hogyan lehetséges, hogy Isten a hitünk kinyilvánítása és bűnbánatunk nyomán azonnal igazzá nyilvánít bennünket, annak ellenére, hogy önmagunkban semmi igazságunk nincsen?

■ „Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, akit Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa az ő

igazságát az előbb elkövetett bűnök elnézése miatt, az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való.” (Rm 3,24–26)

Isten gyönyörködik az irgalmasságban, és alig várja, hogy valaki kinyilvánítsa szándékát, az igaz élet utáni vágyát. Ha az ember felismeri saját elveszettségét és a bűneivel szembeni tehetetlenségét, és kifejezi hitét Megváltójában, átadja magát a végtelen hatalomnak. Isten pedig azonnal „magához fogadja” a kegyelemért folyamodó bűnöst, aki szíve és szándéka szerint igaz, ezért Krisztus igazságát tulajdonítja neki.

„Mi tehát a hit általi megigazulás? Isten műve, amely az ember minden dicsőségét a porba dönti, és elvégzi az emberért azt, amit nem áll hatalmában önmagáért megtenni. Amikor az ember belátja saját semmisségét, akkor készült fel arra, hogy Krisztus életszentségét felöltözzé.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1902. szeptember 16.)

„A törvény igazságot követel, és ezzel a bűnös tartozik a törvénynek, de képtelen a megadására. Egyedül hit által igazulhat meg. Hit által Istenhez hozhatjuk Krisztus érdemeit, és az Úr a bűnösnek tulajdonítja Fia engedelmisségét. **Isten elfogadja Krisztus igazságát az ember elégtelensége helyett. Elfogadja és megigazítja a bűnbánó, hívő lelket. Megbocsátja bűneit, és úgy bánik vele, mintha igaz volna.** Úgy szereti, mint saját Fiát. Ekként tulajdoníttatik a hit igazságként, majd a bűnbocsánatot nyert lélek továbbjut kegyelemből kegyelembe és világoosságról nagyobb világoosságra.” (*Szemelvények Ellen G. White írásából*, I., Krisztus – az élet útja c. fej.)

5 Miért több a hit általi megigazulás a jogszerű megigazításnál? Milyen gyökeres és tartós változást munkál bennünk? Hogyan részesülhetünk Krisztus igazságában?

- „Valakik pedig befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.” (Jn 1,12)
- „Adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, s elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, s az én törvényeimet megőrizzitek és betöltsétek.” (Ezék 36,26–27)
- „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” (2Kor 5,17)
- 2Pt 1,4

„Ha Krisztus költözött a szívünkbe, akkor annyira megtelik tiszta szeretettel és a Megváltónkkal való közösség szent örömeivel, hogy szakadás többé nem állhat be. Ha Őrá tekintünk, megfelelkezünk önmagunkról. Krisztus szeretete életünk és tevékenységünk forrásává válik. Ha szívünk mélyén éreztük Krisztus és az Atya bensőséges szeretetét, akkor nem kérdezzük, mennyire szükséges megtartanunk Isten parancsolatait – akkor nem akarunk megállni a legalsó szinten, hanem tökéletes összhangban kívánunk élni Megváltónk akaratával. A legnagyobb komolysággal törekszünk ennek elérésére, és olyan érdeklődéssel viseltetünk iránta, amely teljesen megfelel a megígért dicsőségnek. A Krisztusról szóló vallástétel az iránta érzett mélyebb szeretet hiányában üres beszéd csupán, értelmetlen külsőség és szolgálai járom.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fejr.)

„Szükség van a szüntelen vigyázásra és az szeretetteljes oda-
szánásra, de ezek természetes módon következnek abból, ha Isten hatalma őrzi a lelket hit által. Semmit, a világon semmit nem tehetünk azért, hogy isteni pártfogásba ajánljuk magunkat. Nem szabad magunkban vagy a jó cselekedeteinkben bízunk. Amikor vétkező, bűnös emberekként jövünk Krisztushoz, nyugalmat találhatunk szeretetében. Isten elfogadja mindazokat, akik teljesen bízva a megfeszített Megváltó érdemeiben, Őhöz jönnék. Ennek eredményeként szeretet árad a szívből. Bár nincsenek elragadtatott érzések, de van nyugalmas, békés bizalom. Minden teher könnyű, mert a Krisztus által kijelölt iga könnyű. A kötelesség és az önfeláldozás örömmé válik. Az addig sötétségbe burkoltnak tűnő ösvényt az Igazságosság Napjának sugarai világítják meg. Ekkor úgy járunk a világosságban, ahogyan Krisztus is tette.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Krisztus a mi igazságunk c. fejr.)

„A bennünket igazoló szentséget Isten tulajdonítja nekünk, a bennünket megszentelő igaz életben pedig részesít. Az előbbi: jogcímünk a mennyre, az utóbbi pedig alkalmassá tesz a mennyre.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1894. június 4.)

Amikor Isten igaznak nyilvánítja a bűnbánó embert, akkor Krisztus igaz életét tulajdonítja neki, amiben pedig még semmi része nincsen. Miután Isten a gyermekeivé fogad bennünket, és Krisztus a Szentlélek által bennünk lakozik, ebben a szoros, bensőséges közösségben valóságosan is igaz indítékokat és cselekedeteket munkál bennünk. Emberi természetünket az isteni, tiszta és szent természet uralhatja, és jellemünket a mennyei mintára formálja.

A Zsidókhöz írt levél (9,14) arra utal, hogy a jellem megtisztítása a valóságban úgy megy végbe, hogy Krisztus kimondhatatlan áldozata megszólítja az embert, mintegy áthatja a lelkiismeretét, valódi erkölcsi gondolkodásra készíti.

Nemcsak a bűn, a bűnös cselekedetek válnak idegenné, taszítóvá, sőt gyűlöletessé számunkra, hanem az öniségség is, azaz a szeretet nélküli, önzéstől és képmutatástól foltos holt cselekedetek is. (E sajátos kifejezéssel kapcsolatban lásd Zsid 6,1-et is.) Meglátjuk azt, hogy ezekben nem volt élet, azaz önzetlen szeretetből fakadó indíték. Megszabadulva a holt cselekedetektől, teljes szívünkben szolgálhatunk az élő Istennek.

„Krisztus, a Golgota keresztjén megfeszített Jézus Krisztus az, aki a bűnös szívét megragadja. Isten itt mint a végtelen szeretet nyilatkozik meg a világ előtt... Jézust szemlélve a Golgota keresztjén, a lelkiismeret ráébred a bűn szörnyű mivoltára. Jézus áldozata jobban felriasztja, mint bármi más. A bűn okozta Isten szeretett Fiának halálát... Isten mindannyiunk bűnét Őreá vetette. A keresztnél a bűnös elismeri, hogy a törvény jó, tudatára ébred gonosz cselekedeteinek, és elítéli azokat, ugyanakkor magasztalja Isten páratlan szeretetét – nevezetesen azt, hogy gondoskodott a megváltásunkról... Aki feltekint Krisztusra – egyszerű, gyermeki hittel –, az isteni természet részesevé válik, a Szentlélek közreműködése által.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1892. szeptember 22.)

„Amikor Krisztus saját életszentségének ruhájába öltöztet bennünket, nem a bűn eltakarására való köpenyről gondoskodik, hanem elveszi a bűnt. És ez azt mutatja, hogy a bűnök megbocsátása több a pusztaság formánál, több a mennyei könyvekbe való bejegyzésnél, ami a bűn áthúzását vagy érvénytelenítését eredményezné. A bűnök megbocsátása valóság, kézzelfogható dolog, olyasmi, ami életbevágóan érinti az egyént. Ténylegesen megtisztítja őt a bűntől, és ha megtisztult a bűntől, igaznak nyilvánítatik, mert bizonyosan átment egy radikális változáson. Valóban más emberré lett.” (Ellen J. Waggoner: *Krisztus és az Ő igazsága*, 66. o.)

6 Miért mondhatjuk azt, hogy a Krisztus igazságában részesedés a kereszténység lényege? Élhet-e valaki e nélkül valódi keresztény életet?

■ „Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, aki bölcsességgül lett nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul.” (1Kor 1,30)

„A keresztről áradó fény nyilvánvalóvá teszi Isten szeretetét. Ez a szeretet vonz bennünket Őhozá. Ha nem állunk ellen ennek a vonzásnak, akkor a kereszt lábához vezet bennünket, a Megváltót keresztre juttató bűneink miatt bánkódókat. **Ekkor Isten Lelke hit által új életet hoz létre a lélekben. A gondolatok és a vágyak összhangba kerülnek Krisztus akarásával. A szívet, az értelmet újjáteremti önmaga képmására... Isten törvénye ekkor a szívbe és az elmébe íródik, s Krisztussal együtt mondhatjuk: »Hogy teljesítsem a te akaratodat, én Istenem, ezt kedvelem.«** (Zsolt 40,9)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 140. o.)

Elmondható-e a mi hitvallásunkról, bizonyágtevésünkéről, hogy annak középpontja a megfeszített Krisztus? Megmutatkozik-e a „kereszt ereje” személyes életünkben, gyülekezeteinkben és evangelizációinkban?

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

A TARTÓS MEGÚJULÁS, JELLEMFEJLŐDÉS FELTÉTELE

„Maradjatok énbennem”

I Miért szükséges, hogy mély és állandó legyen a kapcsolatunk Krisztussal?

- „Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15,4–5)
- „Amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne, meggyökerezvén és tovább épülvén őbenne, és megerősödvén a hitben, amiképpen arra tanítottatok, bővelkedvén abban hálaadással.” (Kol 2,6–7)

.....

.....

Az előző tanulmányainkban idézett igék alapján megérthetjük, hogy csak Krisztus befogadása által nyerhetünk új életet – akár az első megtérés, az újjászületés alkalmával, akár a lanygos és önigazságunkban eltévelyedett állapotunkban. Mindannyiunknál, akik már talán évekkkel vagy évtizedekkel ezelőtt

döntöttünk Krisztus mellett, éppen az okozta a visszaesést, hogy nem őriztük meg a Megváltónkkal való szoros kapcsolatot töretlenül. Alkalmivá és felszínessé vált a vele való közösség, amely arra volt elég, hogy megnyugtassuk magunkat, de a gyümölcssterméshez, amely Krisztus tiszta jellemének kiábrázolódája, állandó és bensőséges közösségre van szükség.

„Ez nem véletlen kapcsolat, nem valamiféle alkalmi összeköttetés. A vessző részévé válik az élő szőlőtőnek. Az élet, az erő és a termékenység hatása a gyökértől a vesszőkig akadálytalan és állandó. A vessző nem maradhat élő a szőlőtőtől elválasztva. Jézus ezzel azt fejezte ki: Többé ti sem lehettek nélkülem – azt az életet, amelyet tőlem kaptatok, csak a velem való folytonos közösségben őrizhettek meg, nálam nélkül nem győzhettek le egyetlen bűnt sem, s nem állhattok ellent a kísértéseknek. »Maradjatok énbennem, és én is tibennetek!« (Jn 15,4) A Krisztusban maradás Lelkének az állandó birtoklását jelenti – azt, hogy életünket minden feltétel nélkül átadjuk az Ő szolgálatára. A kapcsolat csatornáját mindig nyitva kell tartani az ember és Isten között. Mint ahogy a szőlővessző folyamatosan szívja magába a nedvet az élő szőlőtőből, úgy nekünk is hozzá kell kapcsolódnunk Krisztushoz, és hittel el kell tőle fogadnunk lényének erejét és tökéletességét.

A gyökér a szőlővesszőkön át küldi a táplálékot a legszélső vesszők hegyéig. Így árad Krisztustól is erősítő lelki táplálék minden hívó emberre. Amíg az emberi lélek egységben van Krisztussal, addig nem áll fenn a veszély, hogy elszárad, elpusztul.

Habár a beoltott hajtás külsőleg érintkezik a szőlőtővel, mégis lehetséges, hogy nincs meg az élő összeköttetés. Ilyenkor a vessző nem növekszik, nem terem gyümölcsöt. Hasonlóképpen lehetséges a látszólagos összeköttetés Krisztussal is, anélkül, hogy hit által valóságosan egyek lennénk Ővele. Az egyház tagjává lehetünk a hitvallásunk alapján, de csakis a jel-

lemünk és a viselkedésünk fogja megmutatni, hogy valóban egyesültünk-e Krisztussal. Ha nem termünk gyümölcsöt, akkor a rossz szőlővesszőhöz hasonlóan elszáradunk és elpusztulunk: »Ha valaki nem marad énbennem – mondotta Krisztus – kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad, egybegyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek.« (Jn 15,6)” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” c. fej.)

„Akik Krisztussal egyek, azoknak Ő ad értelmet, és Krisztus cselekedeteit cselekszik. Szüntelenül fejlődnek, jellemük jobbá válik, egyre közelebb húzódnak Istenhez. A világ Megváltóját szemlélve az Ő képmására változnak el. Új lelki élet teremődik bennük, új indítékokat nyernek. Amikor valaki teljesen megüresíti magát énjétől, rossz természetétől, amikor minden hamis istent kivet a lelkéből, Krisztus Lelke árad belé. Az ilyen keresztyennek van hite, amely szeretet által munkálkodik, s megtisztítja a lelket minden erkölcsi és lelki szennytől. A vigasztaló Szentlélek munkálkodni tud szívében, irányítja őt, örömmel tölti be lelkét. Lelki emberré válik, és a Lélek dolgai vonzzák. Nem bízik magában, hanem számára Krisztus minden mindenben (1Kor 15,28).” (Ellen G. White: *Igebirdetések és beszédek*, II., Miként váljunk Krisztus szolgálójává? c. fej.)

2 Milyen módon tarthatjuk fenn a kapcsolatot Krisztussal?

- **„Mondta azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel, és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem lakozik és én is abban... A lé-**

lek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.” (Jn 6,53–63)

Isten Igéje által ismerhetjük meg Krisztust, de csak akkor lesz számunkra „lélek és élet”, ha éhezünk és szomjazzuk a Megváltónkhoz fűző kapcsolatot. Az írástudók igeismerete kiemelkedő volt, és abban bíztak, hogy ez az ismeret üdvösségre vezetni őket. Jézus azonban szomorúan állapította meg, hogy nem ismerik sem az Írásokat, sem Isten hatalmát, és nem fedezik fel, hogy az egész Szentírás Őróla szól.

Gondoljuk át, vajon nem hasonló-e a mi igeismeretünk is? Nem az igazság elmélete az, amelyet büszkén vallunk és képviselünk, annak megszentelő ereje, Krisztus jelenléte pedig nem látható az életünkben? A lámpás ott van a kezünkben, de vajon nem fogyott-e ki belőle az olaj? Nem vonatkoznak ránk is Jézus következő szavai?: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek, és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam. És nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!” (Jn 5,39–40)

Ha lelki megújulásra vágyakozunk, akkor kérjük arra is Istent, hogy Lelke által segítsen felfedezni Krisztus igazságát és szeretetét az Igében, és vesse a szívénkbe. Így válhat naponkénti lelki táplálékunkká a Biblia tanulmányozása. Ő tud bennünk olyan vágyat is ébreszteni, és olyan élő tapasztalatokban részesíteni, amelyek által Isten Igéje „örök élet beszéde” lesz számunkra is.

„Isten szava az, amely által Krisztus a követőiben marad. Ez ugyanaz a létfontosságú kapcsolat, amelyet testének evése és vérének ivása is jelképez. Krisztus szavai: lélek és élet. Ha be-

fogadjuk Krisztus szavait, a Szőlőtő életét fogadjuk be. Nemcsak kenyérrel élünk, hanem minden igével (szóval), amely Isten szájából származik (Mt 4,4). Krisztus élete bennünk is ugyanazt a gyümölcsöt termi, amely látható volt az Ő életében. Krisztusban élve, Krisztushoz tartozva, Krisztus által támogatva, táplálékunkat Krisztustól szerevezve az Ő életéhez hasonló gyümölcsöket terem a mi életünk is.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” c. fej.)

„Isten Lelke nélkül az Ige ismerete semmit nem ér. Elméleti igazság – ha nem kíséri a Szentlélek – nem tudja megeleveníteni az ember lelkét, sem megszentelni a szívét. Ha Isten Lelke nem vési szívünkbe az igazságot, hiába ismerjük a Biblia parancsait és ígéreteit, jellemünk nem alakul át. A Lélek világossága nélkül az ember nem tudja megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől, és elbukik Sátán mesteri kísértései nyomán.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a Völegénnel c. fej.)

„Azt a teremtő erőt, amely létrehozta a világot, Isten Igéje tartalmazza. Ez az Ige erőt közvetít, életet ad... Ha az akarat elfogadja és a lélek magába rejti, megváltoztatja az emberi természetet, és a lelket ismét Isten képmására formálja át. Az ige elpusztítja a megtéretlen, földies természetet, és Jézus Krisztusban új életet ad... A lélekbe befogadott isteni Ige formálja a gondolatokat, fejleszti, építi a jellemet.” (Ellen G. White: *Nevelés*, A szív és az értelem fejlesztése c. fej.)

„Isten és Jézus Krisztus ismerete alakítja át az embert Isten képmására. Ezáltal képes az ember uralkodni önmagán, ez vonja az értelem magasabb erőinek uralma alá a szenvedélyeket és az ösztönöket... Ez az az ismeret, amelyet Isten igéjének kutatása által elérhetünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Válság Galileában c. fej.)

„Az Isten Igéjében foglalt igazságok gyakorlati választ kínálnak az ember nagy kérdésére: hogyan lehet hit által megtérésre jutni. A Biblia nagy igazságait nem szabad »túl magasztosnak« tekinteni, hanem a mindennapi életben kell alkalmaznunk őket. Bár ezek az igazságok felérnek az egekig, és magukba foglalják az örökkévalóságot, életfontosságú befolyásuknak mégis át kell hatnia az emberi tapasztalatot: az élet minden területét, annak összes kis és nagy kérdéseit.

Az igazság kovásza, ha szívünkbe fogadjuk, szabályozza vágyainkat, megtisztítja gondolatainkat, és kedvessé teszi természetünket, élénkíti a gondolkodást, és fokozza lelkünk erejét, nemesíti érzéseinket, és képessé tesz a szeretetre.

Isten Igéje megszenteli minden emberi kapcsolatunkat. Az igazság kovásza nem kelti fel a versengés szellemét, az érvényesülés és az első hely utáni vágyat. Az igazi szeretet, amely a mennyben született, nem önző és nem is váltoékony. Nem függ az emberek dicséretétől. Aki elfogadja Isten kegyelmét, annak szívében túlrad a szeretet Isten iránt, és azok iránt, akikért Krisztus meghalt. Nem harcol az elismerésért. Nem azért szeret, mert őt szeretik, és kedvében járnak. Nem azért szeret másokat, mert elismerik érdemeit, hanem azért, mert Krisztus megváltottai. Akkor sem gerjed haragra, ha indítékait, szavait, tetteit félreértik vagy kiforgatják, hanem megőrzi nyugalalmát. Kedves és figyelmes. Nem tartja sokra önmagát, de tele van reménységgel. Szüntelenül bízik Isten irgalmában és szeretetében.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, „Hasonló a kovászhoz” c. fej.)

3 Milyen szerepe van az imaéletünknek a Krisztussal való élő közösség fenntartásában?

■ **„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat Isten előtt. És Isten békessége,**

amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,6–7)

- „Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázzán abban hálaadással.” (Kol 4,2)

Sátán minden lehetséges eszközt felhasznál, hogy most, legnagyobb szükségletünk idején erőtlenné tegye imaéletünket. Ilyen eszköz például a modern életmód, a mindennapos hajsza, fáradtság, időhiány is. Vajon a sietős, gépies, felületes imáink által nyerhetünk-e mennyei erőt, arathatunk-e győzelmet, fennmaradhat-e így a közösségünk Istennel? Érezzük át szükségletünket: meg kell tanulnunk imádkozni, másként vereséget szenvedünk. Lelki megújulásunk, Krisztussal való közösségünk is azon múlik, mennyire komolyan és kitartóan könyörgünk érte:

„A megújulásra egyedül imára jövő válaszként számíthatunk.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 115. o.)

„Az elkövetkező időben teljes reformációnak kell végbemennie. Amikor ez a megújulás elkezdődik, akkor minden hívő ráhangolódik az imádság lelkületére, és minden viszályt, harcot kiűznek az egyházból. Azok, akik nem Krisztus társágában élnek, valami máshoz kerülnek közel. Egyetlen helyes úton járó hívő ember másokat is egységre indít a Szentlélek jelenlétéért könyörgő imában.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII., 251–252. o.)

Ahogy Krisztus befogadása, úgy az Őbenne maradás sem valósulhat meg a naponkénti, állandó kérésünk, a szüntelen imádság nélkül. Az ima az az ajándék számunkra, amely által azonnal és maradéktalanul kapcsolatba léphetünk Istenünk-

kel. Rajtunk múlik csupán, hogy élünk-e ezzel az ajándékkal. Kérjük Istent, hogy Ő vezessen el bennünket a naponkénti egyéni imádság tapasztalatán keresztül az Ővele való állandó közösségre!

„Nagyon sokan vannak, akik még az áhítat idején sem nyelik el az Istennel való közösség áldásait. Túlságosan sietnek. Gyors léptekkel lépik át Krisztus áldásos jelenlétének küszöbét. Talán időznek rövid ideig a szent határokon belül, de nem várják meg Isten tanácsait, nincs idejük arra, hogy isteni Mesterük mellett maradjanak, és így életük terheivel térnek vissza a munkához. Időt kell szakítanunk arra, hogy Istenre gondoljunk, hogy imádkozzunk, s testi és szellemi képességeink megerősödését várjuk.” (Ellen G. White: *Nevelés*, Hit és ima c. fejelet)

„Inkább adjuk fel önző céljainkat, semhogy elhanyagoljuk a közösséget Istenünkkel... Időt kell szánnunk az imádkozásra. Ha megengedjük, hogy gondolatainkat világi érdekeink kössék le, az Úr talán majd úgy ad időt nekünk, hogy elvonja tőlünk bálványainkat: az aranyat, a házakat, vagy a földet.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 430. o.)

„Minden reggel első dolgotok legyen felajánlani magatokat Istennek. Így imádkozzatok: »Fogadj el, Uram, a te tulajdonodnak. Összes terveimet lábadhoz teszem. Használj fel ma is szolgálatodra. Maradj velem, s add, hogy minden munkámat kedvedre végezzem.« Legyen ez a mindennapi kötelességetek! Minden reggel újból szenteljétek magatokat az Úrnak... Így adjátok át, ajánljátok fel Istennek napról napra életeteket, hogy az mindinkább átalakuljon és hasonlónak legyen Krisztus életéhez.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 59. o.)

Kérjük mi is Krisztustól, mint a tanítványok: „Taníts minket imádkozni!”

4 Milyen segítséget kaphatunk a Szentlélek által, hogy tartós és állandó legyen a kapcsolatunk Krisztussal? Mitől függ Isten Lelkének bennünk munkálkodása?

- „Adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben, hogy lakozzék Krisztus hit által a szívetekben... És megismerjétek a Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Isten egész teljességéig.” (Eféz 3,16–19)
- „De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé... Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.” (Rm 8,9–14)
- „Mi pedig az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3,18, vö. Jn 16,13–14)

„A Lélek által isteni természet részesévé válik a hívő ember. Krisztus mint isteni hatalmat adta nekünk az Ő Lelkét, hogy legyőzzünk minden örökölt és dédelgetett gonosz hajlamot, hogy saját jellemének képmására formálhassa át egyházát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek” c. fej.)

Krisztusban maradni, avagy a Lélek uralma, vezetése alatt élni – ez ugyanazt jelenti. Csakis a bennünk munkálkodó Szentlélek által maradhatunk Krisztusban, mert Ő teszi elevenné és állandóvá hitéletünket, és képviseli Krisztust a lelkünkben. Ezért Krisztus tanítása az Őbenne maradásról a szőlőtőke és a szőlővesszők hasonlatával a Szentlélek általi folya-

matos kapcsolat fontosságát kívánja a szívünkbe vésni. A Lélekkel való időnkénti, alkalmankénti tapasztalatunk által nem tisztulhat meg a jellemünk, ezért nem eredményez gyümölcs-termést.

„Miért nem éhezünk és szomjúhozzuk a Lélek ajándékát? Miért nem beszélünk róla, miért nem imádkozunk érte, miért nem prédikálunk erről? Az Úr készségesebben adja Szentlelkét szolgálóknak, mint ahogy a szülők adják jó ajándékaikat gyermekeiknek... A Lélek adja azt az erőt, amely fenntartja a harcoló és küzdő lelket minden nehézségben, a világ gyűlölete vagy saját hibáink és tévedéseink felismerése közepette is. Bánatban és szenvedésben, amikor nincs kilátásunk semmi jóra, amikor a jövő zavarosnak látszik, amikor elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, épp ekkor jön el az ideje, hogy a Szentlélek hitben elmondott imáinkra megvigasztalja szívünket.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A Lélek ajándéka c. fej.)

5 Milyen jellemtulajdonságok válnak láthatóvá azok életében, akik Krisztusban maradnak a Szentlélek által?

- „A világosság gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban van, meggondolván, mi legyen kedves az Úrnak.” (Eféz 5,9–10)
- „A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.” (Gal 5,22)
- „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete, és legyetek nékem tanítványaim.” (Jn 15,8)

Azok a jellemtulajdonságok, amelyeket az apostol itt felsorakoztat, nem az ember jóra törekvésének gyümölcsei, hanem „a Lélek gyümölcsei”, azaz csakis azokban jelennek meg, akikben Isten Lelke „lakik” és „vezérli” őket.

Az apostol felsorolja, milyen értékes tulajdonságok jelennek meg sorban, egymás után az életünkben, ha az isteni természet részeseivé válunk a Szentlélek által. A „gyümölcs” jelképes kifejezés arra utal, hogy a krisztusi jellemtulajdonságoknak be kell érlelődniük egy-egy ember életében, mint a gyümölcsnek a fán. A gyümölcs, bár bizonyos időre van szükség a beéréséhez, valójában hamar megjelenik, ha a fa vagy a növény egészséges: „A jó fa jó gyümölcsöt terem” – mondta Jézus. Ezek a jellemtulajdonságok akkor formálódnak ki bennünk, ha folyamatos, élő kapcsolatban maradunk a Lélek által Krisztussal. Ha a Szentlélek tartósan bennünk lakik, akkor tapasztaljuk, hogy az Ő parancsolatai nem nehezek, természetessé válik számunkra a jó cselekvése. Így az egyes jellemtulajdonságok gyorsan kifejlődhetnek, növekedhetnek az életünkben. A Szentlélek gyakori „megszomorításával”, vele való kapcsolatunk folytonos megszakításával azonban megakadályozhatjuk a gyümölcsök beérését.

„Krisztusban maradni azt jelenti, hogy Lelkét állandóan elfogadjuk, és fenntartás nélkül átadjuk magunkat szolgálatára... Miként a szőlővessző megszakítás nélkül szívja a nedvet az élő szőlőtőből, úgy kell nekünk is Jézusba kapaszkodnunk... Ha az Isten Fiába vetett hit életet bennünket, akkor a Lélek gyümölcsei ennek megfelelően mutatkoznak az életünkben: egyetlen gyümölcs sem fog hiányozni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek” c. fejezet)

6 Milyen ajándékok által kíván a Szentlélek lelki növekedésre készíteni bennünket?

- „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiuásra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére. Hogy többé ne legyünk gyermekek, akiket ide s tova hány a hab és hajt a tanítás akármilyen szele, az emberek álnoksága által, a tévelygés ravaszágához való csalárdság által, hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, Krisztusban.” (Eféz 4,11–16)
- Vö. 1Kor 14. fejezet, Mt 25,14–29; Rm 12,6–8

„Akik Istennek szentelik egész valójukat, azok állandóan újabb testi-lelki erőt nyernek a Lélek adományaként. Kimeríthetetlen mennyei készletek állnak rendelkezésükre. Krisztus Lelke leheletét adja nekik, életet az Ő életéből... Isten kegyelme megnöveli és megsokszorozza képességeiket... Krisztussal együtt munkálkodva Krisztus teljességében részesednek, és emberi gyengeségükben is képesek lesznek megcselekedni a Mindenható tetteit.” (Ellen G. White: *A világ reménye*, 1898, 827. o.)

Ha elfogadjuk a szolgálat alapelvét, akkor a másokért végzett szolgálat valóban kegyelmi ajándék és örömforrás lesz számunkra.

A lelki ajándékok csak a Lélek gyümölcseivel együtt jelennek meg, hiszen csupán a szeretetből végzett szolgálatnak van igazi értéke. Isten úgy adja a lelki ajándékokat, hogy ezekkel együtt ösztönzi a hitbeli, jellembeli fejlődést is, és azt kívánja, hogy arányosan, mindenestől fogva növekedjünk. Gondoljuk át, milyen képességeket és lehetőségeket kaptunk Isten Lelke által, és mire fordítottuk ezeket! Tapasztaltuk-e, hogy

milyen hitbeli megerősítést és örömet nyerhetünk akkor, ha lehetőségeink szerint részt veszünk a szolgálat munkájában? Tartsuk kiváltságnak, hogy Krisztus munkatársai lehetünk, és ezáltal is formálja jellemünket!

MEGÚJULÁS ÉS REFORMÁCIÓ

„Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk!”

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja. – A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.

¶ Hogyan mutatja be a Szentírás, hogy a megújulás és a reformáció, életünk gyakorlati változása elválaszthatatlan egymástól?

- „Teremjetez azért megtéréshez méltó gyümölcsöket!” (Lk 3,8)
- „Adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, s azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek.” (Ezék 36,26–27)
- „Amiképpen holt a test lélek nélkül, akképpen holt a hit is cselekedetek nélkül.” (Jak 2,26)

.....

.....

A hitbeli megújulás akkor lesz maradandó, ha gyakorlati, látható, érzékelhető változással jár. Ha tetteink nem bizonyítják a Szentlélek jelenlétét az életünkben, akkor csak múlt érzelmi hatás, vallási élmény volt számunkra az, ami pedig az Úrtól jövő megelevenítő erővé válhatott volna. Ha arra vágyunk, hogy teljesen és igazán, nem csupán a felszínt érintve

változzon meg az életünk, akkor őrizzük naponta és kérjük kitartóan a Szentlélek vezetését, és kövessük tanácsait!

„A Szentlélek vezetése által kísért megújulásra és reformációra van szükség. A megújulás és a reformáció két különböző dolog. A megújulás a lelki élet megelevenedését, az értelem és a szív erőinek megélnkülését, azaz a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reformáció pedig újjászerveződés, az elgondolások és tanítások, szokások és tettek megváltozása. A reformáció nem teremheti meg a szentség jó gyümölcseit, ha nem kapcsolódik össze a Lélektől indított megújulással. A megújulásnak és a reformációnak együttesen kell elvégezniük kijelölt feladatukat.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1902. február 25.; *Szemelvények Ellen G. White írásából*, I., Felhívás megújulásra c. fej.)

„Nem engedelmisség által érdemeljük ki az üdvösséget. A megváltás Isten ingyen kegyelmi ajándéka, amelyet hittel kell elfogadnunk. Ám a hit gyümölcse: az engedelmisség... Ez az igazi próbakő. Ha Krisztusban maradunk, ha Isten szeretete lakik bennünk, akkor érzelmeink, gondolataink és tetteink összhangban lesznek a Teremtő szent törvényében kifejezett isteni akarattal. »Fiacskáim! Senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz.« (1Jn 3,7) Az életszentség lényegét Isten szent törvénye határozza meg, amelyet a Sínai-hegyi tíz szabályban juttatott kifejezésre.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A tanítványság próbaköve c. fej.)

2 Mi a legfontosabb kérdés számunkra a hitbeli, lelki ébredés nyomán?

- „Remegve és ámulva mondta: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Ap csel 9,6)

- „Ezeket pedig amikor hallották, szívükben megkeseredtek, s mondták Péternek és a többi apostoloknak: Mit cselekedjünk, atyámfiak, férfiak?” (Ap csel 2,37)

- Vö. Mt 6,9–10

Ha valóban átértéztük, milyen távol kerültünk Megváltónktól, és értékeljük kegyelmét, nem állunk meg, élvezve a bűnbocsánat és a Krisztussal való közösség örömét. Akkor fontossá válik számunkra az Ő akaratának keresése, az Istenünk iránti maradéktalan engedelmisség.

„Ha szívünk mélyen éreztük Krisztus és az Atya bensőséges szeretetét, akkor nem kérdezzük, mennyire szükséges megtartanunk Isten parancsolatait – nem akarunk megállni a legalsó szinten, hanem **tökéletes összhangban kívánunk élni Megváltónk akaratával.**” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fej.)

3 A lelki megújulás eredményeként történő változás, szokásaink, cselekedeteink megreformálása miben különbözik a törvényeskedő, külsőségeket hangsúlyozó vallástól?

- „Füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: »Ez az út, ezen járjatok!«, ha jobbra és ha balra elhajoltok. És megutáljátok megezüstözött bálványaitokat és megaranyozott képeiteket, kiszorod őket, mint az undokságot: »Ki innen!«, szólsz nekik.” (Ésa 30,21–22)
- „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.” (Jn 14,15)
- „Mert voltatok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosság fiai, úgy járjatok. (Mert a világos-

ság gyümölcse minden jóságban, igazságban és valóságban van.)” (Eféz 5,8–9, vö. Gal 5,22)

Nagy különbség van aközött, hogy valaki a saját erejéből akar megfelelni a törvény kívánalmainak, vagy Isten iránti hála és szeretet készíti az engedelmességre. Gondoljuk át, melyik van jelen inkább az életünkben:

- Az a fontos, hogy mások mit gondolnak rólunk, vagy az, hogy Isten mit lát bennünk?
- Nehéznek érezzük az engedelmességet, vagy örömmel teljesítjük Urunk akarátát?
- Megbántódunk-e, ha valaki rámutat a hiányosságainkra, vagy hálásak vagyunk érte?
- Másokhoz hasonlítjuk magunkat, vagy Krisztus jelleme számunkra a követendő minta?

„Igaz, hogy Krisztus újjáteremtő ereje nélkül is élhetünk külsőleg kifogástalan életet. A befolyásra, tekintélyre való törekvés, a vágy arra, hogy mások megbecsüljenek, arra bírhat bennünket, hogy helyes életmódot folytassunk; önbecsülésünk is visszatartja a bűn látszatától is. Az önző szív is cselekedhet jót. Miképpen állapítsuk meg tehát, hogy kinek az oldalán állunk? Kié a szívünk? Kivel foglalkoznak a gondolataink? Kiről és miről beszélünk legszívesebben? Kire irányulnak leghőbb érzelmeink, és kiért használjuk fel legjobb erőnket? Ha Krisztuséi vagyunk, gondolataink feléje irányulnak. Ővé legédesebb érzelmünk. Mindenünket – amik vagyunk és amink van – neki szenteljük. **Őhozzá kívánunk hasonlítani, óhajtuk Lelkének leheletét, vágyunk akarátát teljesíteni és neki tetsző életet élni.** Akik Krisztus Jézusban új teremtmények, a Lélek gyümölcseit termik: szeretetet, örömet békes-

séget, türelmet, barátságot, jóságot, hitet, kedvességet és mértékletességet.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A tanítvány-ság próbaköve c. feje.)

4 Milyen példák tanúskodnak arról, hogy a lelki ébredést mindig követte a gyakorlati engedelmesség? Figyeljük meg, mennyire hozzátartozik a reformációhoz a gyökeres leszámolás a régi rossz szokásokkal, bálványokkal!

- „Kedves dolgot cselekedett (Ezékiás) az Úr szemei előtt, amint az ő atyja, Dávid cselekedett. Ő rontotta le a magaslatokat, törte el az oszlopokat, és vágta ki az Aserát, és törte össze az érc kígyót is, amelyet Mózes csinált, mert mind az ideig az Izrael fiai jóillatot tettek annak, és neveztek azt Nékhusánnak. Egyedül az Úrban, Izrael Istenében bízott, és őutána nem volt hozzá hasonló Júda minden királyai között, sem azok között, akik őelőtte voltak. Mert az Úrhoz ragaszkodott, és el nem hajlott tőle, és megőrizte parancsolatait, amelyeket az Úr Mózesnek parancsolt.” (2Kir 18,3–7)
- „Odaállt a király (Jósiás) az emelvényre, és kötést tett az Úr előtt, hogy ők az Urat akarják követni, s az ő parancsolatait, bizonyágtételeit és rendelkezéseit teljes szívből és lélekből megőrizni, és beteljesíteni e szövetség beszédeit, amelyek meg vannak írva abban a könyvben. És ráállt az egész nép a kötésre. És megparancsolta a király Hilkiának, a főpapnak és a másodrendbeli papoknak és az ajtóőröknek, hogy az Úr templomából hordjanak ki minden edényt, amelyet a Baálnak, az Aserának és az egész mennyei seregnek csináltak, és megégette azokat Jeruzsálemén kívül, a Kidron völgyében, és azok hamvait Béthelbe vitte. És összetörte az oszlopokat és kivágatta az Aserákat, s azok helyeit embercsontokkal töltötte meg. És parancsolt a király az egész népnek, és monda: Ünnepeljete

páskát az Úrnak, a ti Isteneteknek, amint meg van írva e szövetség könyvében!” (2Kir 23,2–21)

Ezékiás és Jósias szívből megtért az Úrhoz, s ez kifejeződött abban, ahogyan a lelki vezetőket és a népet is visszavezették az igaz Isten tiszteletéhez. Először azonban lerontottak minden bálványt, amely a nép szívét eddig elfordította Istentől. A reformáció tehát azt is jelenti, hogy felismert bűneinkkel, belénk rögződött rossz szokásainkkal készek vagyunk szakítani, hogy semmi ne válasszon el bennünket Istentől. Ha valóban az Ő akaratát szeretnénk megvalósítani az életünkben, akkor ez az alapvető változás feltétlenül szükséges, még akkor is, ha küzdelemmel jár.

„Meg kell változnia a szívünknek, Isten akaratának kell alávetnünk akaratunkat. Megindul a küzdelem: az elszakadás fájdalmas folyamatának kell végbemennie, és egyúttal az összekapcsolás folyamatának is. Ha közösségben akarunk lenni Krisztussal, akkor le kell győznünk a büszkeséget, az önzést, a hiúságot, a világiasságot – a bűn megannyi változatát. Sokan azért találják a keresztény életet olyan keservesnek és nehéznek, annyira ingatagnak, változékonynak, mert **anélkül próbálják Krisztust követni, hogy előbb elszakadtak volna melengetett bálványaiktól.**” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., Felhívás c. fej.)

„A menny ítéletének meghirdetésével azonban az Úr nem vont meg a bűnbánat és reformáció lehetőségét. Jósias megértette, hogy Isten kész kegyelemmel mérsékelni a büntetést, ezért a király elhatározta, hogy minden tőle telhető megtesz a reformok megvalósításáért. Azonnal összehívta Jeruzsálem és Júda véneit és előljáróit, a köznéppel együtt. A király a templom udvarán fogadta őket a papokkal és lévítákkal együtt. Ennek a hatalmas gyülekezetnek a király személyesen olvasta fel mindazon ígéket, melyeket az Úr házában találtak (2Kir 23,2). Elér-

zékenyülve, megtört szívvel, ünnepélyesen olvasta az üzenetet. Hallgatói mélyen megrendültek. A király arcán tükröződő érzéseknek, a tanítás komolyságának, a közelgő ítéletre való figyelmeztetésnek megvolt a hatása. Sokan elhatározták, hogy a királlyal együtt könyörögnek bocsánatért.

Jósias javasolta, hogy a legfőbb tisztségviselők a néppel együtt ünnepélyesen fogadják meg az Úr előtt, hogy közös erőfeszítéseket tesznek az igazi változásokért. Majd odaállt a király az oszlop mellé, és szövetséget kötött az Úr színe előtt, hogy az Urat követik, parancsolatait, intelmeit és rendelkezéseit teljes szívvel és teljes lélekkel megtartják, és teljesítik a szövetség ígétit, amelyek meg vannak írva abban a könyvben. A hatás nagyobb volt, mint amire a király számított: az egész nép elfogadta a szövetségkötést (2Kir 23,3).

Az ezután következő reformáció során a király figyelme a bálványimádás maradványainak felszámolására irányult. Az ország lakossága olyan régóta követte a környező népek szokásait, a fa- és kőszobrok imádatát, hogy szinte emberfölöttinek látszott e gonoszság minden nyomának eltávolítása. Jósias azonban rendületlenül tisztogatta az országot.” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*, A törvénykönyv c. fej.)

5 Mire kell ügyelnünk mindvégig, ha szeretnénk megtartani az elnyert tapasztalatokat, és nem akarunk ismétlődően visszaesni a hitéletünkben?

- „Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjete néki az ő kívánságaiban, se ne szánjátok oda tagjaitokat hamisság fegyvereiül a bűnnek, hanem szánjátok oda magatokat Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazság fegyvereiül az Istennek.” (Rm 6,12–13)
- „Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulatai-

val és kívánságaival együtt. Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járunk!” (Gal 5,24–25)

- „Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtek el, most testben fejeznétek be?” (Gal 3,3)
-
-

Ismételt, naponkénti odaszánásra van szükségünk ahhoz, hogy megőrizzük a Krisztussal létrejött közösséget. Amikor az ellenség látja lelki felébredésünket, minden eszközzel meg akarja akadályozni, hogy valódi változás mehessen végbe az életünkben. Számolnunk kell ezzel is, és vigyázni éberem, hogy el tudjuk kerülni minden csapdáját. Kérjük mindennap a Szentlélek vezetését, hogy valóban megmaradjunk a megújulás útján, a teljes győzelemig.

„Isten Lelkének mélységes megnyilatkozásai által feltárult előttem a Lélek munkájának jellege. Láttam, milyen veszélybe kerülhetnek azok, akik látogatásában részesülnek. Megjelenése után az ellenség tüzesebb támadásaival szembesülnek, aki kísértéseket erőltet rájuk, hogy azokkal hatástalanítsa a Szentlélek munkáját. Arra törekszik, hogy a Szentlélek által feltárt hatalmas igazságok ne tisztítsák és ne szenteljék meg azokat, akik részesültek a mennyei világosságban, s így Krisztus dicsősége ne legyen nyilvánvalóvá bennük.

A nagy lelki világosság ideje azonos mértékű sötétséggé válhat, ha az abban részesülők nem fogadják szent tisztelettel, és nem tesznek eleget elvárásainak. A Szentlélek befolyása megszűnik, ha az ember nem értékeli szentségét, és elhagyja a szent területet. Közvetlenül Isten forrása mellett kell állniuk azoknak, akik növekedni akarnak a lelki ismeretekben, újra és újra inniük kell a megváltás kútjából, amely oly kegyelmesen megnyílt számukra. Soha nem szabad elhagyniuk a frissítő forrást! Arra van

szükségük, hogy Isten jósága és együttérzése töltsen be szívüket hálával és szeretettel, s folyamatosan vegyenek az élő vízből.

Vannak, akik hittek az igazságnak szívükben, és egy ideig vallomást tettek a megváltásról, de sajnos nem működtek együtt a mennyei lényekkel, nem követték az igazság útját, és nem tartották becsben a világosságot.” (Szemelvények Ellen G. White írásából, I., Az új tapasztalat védelmezése c. feje.)

6 Hogyan munkálja életünkben Isten a lelki megújulás mellett a gyakorlati változtatásokat is? Bízhatunk-e abban, hogy ami számunkra nagyon nehéz vagy lehetetlen, az Ővele együtt könnyen megvalósítható?

- „Meg lévén győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégyi a Krisztus Jézus napjáig.” (Fil 1,6)
 - „Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást, jó kedvéből.” (Fil 2,13)
-
-

„Ha akaratodat és kívánságaidat tettekké érleled, tökéletes átalakulás mehet végbe az életedben. Ha akaratodat teljesen alárendeled a Megváltónak, akkor minden erőt és uralmat felülmúló, magasztos hatalommal egyesülsz. Akkor az állhatatossághoz felülről kapsz erőt, és így, állandóan átadva magad Istennek, képes leszel új életet, a hit életét élni!” (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, Odaadás c. feje.)

*E heti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

MEGÚJULÁS EMBERI KAPCSOLATAINKBAN

„A hívők sokaságának szíve-lelke egy volt”

¶ Mit mond számunkra az Ige a végidőben élők közösségi kapcsolatairól? Mennyire hat ránk a világban tapasztalható elidegenülés és szeretetlenség?

- „Akkor sokan megbotránkoznak, elárulják egymást, és gyűlölik egymást... És mivel a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.” (Mt 24,10–12)
- Vö. 2Tim 3,1–3
- „Halljátok meg az Úr beszédét, Izráel fiai, mert pere van az Úrnak a föld lakóival, mert nincs igazság és nincsen szeretet, és nincsen Istennek ismerete a földön. Hamisan esküsznek és hazudnak, gyilkolnak és lopnak, paráználkodnak, betörnek, és egyik vér a másikat éri!” (Hós 4,1–2)

.....

.....

Az ember a hozzá hasonló emberekkel és a szerető Istennel fenntartott szeretetközösségre teremtett. Súlyos ellentmondás, hogy bár ez a legegységesebb lelki szükségletünk, a megromlott emberi természet mégis képtelen az önzetlen, valódi szeretetre. Éppen a szeretet Istentől távolodunk el, aki be tudná tölteni minden lelki igényünket, és „repedezett kutakhoz” fo-

lyamodunk, állhatatlan és ingatag emberi kapcsolatokban keressük a megnyugvást. Az emberi önzés és gonoszság olyan szintre jut a végidőben, hogy még Isten népét is megfertőzi, és szeretetük egymás iránt meghidegül. A legfertőzőbb és legártalmasabb betegségünk az önzés, amelyből csak Isten gyógyíthat ki bennünket.

„Az új évezredben a szeretethiány lehet a legnagyobb és legpusztítóbb kór a civilizált országokban (a WHO korábbi jelentésében már felhívta a figyelmet a „szeretethiány” várható következményeire). Az elv annyira meggyőző és tudományos bizonyítékokkal annyira alátámasztott, hogy az amerikai társadalombiztosítás több szervezete átvállalja a pszichoterápia költségeit. Ugyanis világos lett: megmenthetők a magányosak, ha megtanulnak szeretni. És az is kifizetődik a társadalombiztosításnak, ha gondoskodik arról, hogy ezek az emberek ne maradjanak egyedül, vagy ha van párjuk, tanulják meg szeretni, és tanuljanak meg másokban önmaguk iránt szeretetet ébreszteni” – írja Dean Ornish amerikai szívgyógyász. Smiley Blanton pszichiáter szerint „nincs olyan ember, aki ne igényelné a szeretetet – nélküle nem létezhetünk: vagy uralja életünket, vagy elpusztulunk”.

¶ Miért szükséges, hogy ezen a téren is változás történjen a családi körben, gyülekezeteinkben, és egész közösségünkben? Ha nem él bennünk Krisztus lelkülete, akkor hogyan nyilvánul meg emberi természetünk?

- „Még testiek vagytok, mert amikor irigykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajon nem testiek vagytok-e, és nem ember szerint jártok-e?” (1Kor 3,3)
- „Mert az egész törvény ez egy igében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek!”

Ne legyünk hiú dicsőségkivánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők!” (Gal 5,14–26)

- „Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal.” (1Jn 3,18)
-
-
-

Ellen White a következőket írja:

„Testvérek vagyunk, hogyan lehetne bármi kételyünk afelől, hogy miként viseltessünk egymás iránt? Miért borzolódnak fel olyan könnyen az érzelmeink? Miért táplálunk gyanakvást egymás iránt? A bűn egyik borzalmas következménye, hogy elválasztja a közeli barátokat, viszályt támaszt testvér és testvér, felebarát és felebarát között. Akik azelőtt édes közösségnek örvendeztek, most hideggé és közömbössé válnak egymás iránt, csak azért, mert nem értenek egyet mindenben... Az ember – ha testestől-lelkestől és gondolkodásmódjával együtt meg nem szentelődött – abban a veszélyben forog, hogy szeretet nélküli, rideg lelkületet tanúsít azok iránt, akik nem értenek egyet mindenben az ő elgondolásaival. Istenben nincs ilyen szűkkeblűség. Isten nem bízta rá senki emberfiára mások megítélését, hiszen az ember ítélete elfogult, részrehajló a jellemvonásai következtében. Azt sem bízta az Úr senkire, hogy más lelkiismeretét megkösse.” (Idézi: „*Felettébb tiszta a te beszéded*”, december 1.)

3 Milyen következményei vannak az emberi kapcsolatainkra nézve, ha megértettük és tapasztaltuk Krisztus szeretetét? Honnan, miből táplálkozhat a mások iránti szeretetünk? Hogyan vonatkozik ez a legszorosabb kapcsolatainkra, a családra és a gyülekezeti közösségekre egyaránt?

- „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta értünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiáiért.” (1Jn 3,16)
 - „Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást!” (1Jn 4,10–11, vö. Gal 6,1–2; 1Thess 5,14–15; Fil 2,2–4)
-
-
-

Azért érnek sokszor keserű csalódások, mert emberektől várjuk azt a szeretetet, amelyet csak Istentől kaphatunk meg. Meg kell tanulnunk, hogy szüntelenül táplálkozhatunk és feltölthetünk Krisztus végtelen szeretetével, ezért legyen a következő ige a mi célunk is: „...megismerjétek a Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjétek az Isten egész teljességéig.” (Efész 3,19)

„Nem arra van szükség, hogy megpróbáljuk szeretni egymást. Krisztus szeretetére van szüksége a szívünknek. Ha énünk felolvad Krisztusban, akkor az igazi szeretet önkéntelenül is előtör és kiárad.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgái*, Testvéri kapcsolatok c. fejelet)

„Emberrársaink iránti szeretetünk mutatja Isten iránti szeretetünket.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Átalakult élet c. fejelet)

„Ahogy a Golgota keresztfének árnyékában állunk, Krisztus szeretetének melege tölti be szívünket... Ha nem kaptátok meg a Szentlelket, akkor Isten szeretete nem költözhet a lelkeitekbe – de ha élő kapcsolatban vagytok Krisztussal, akkor Ő szeretettel, igyekezettel és komolysággal tölt el benneteket.

Nem márványtömbök vagyunk, amelyek bár visszaverik a nap sugarait, de nem lehet életre kelteni őket – mi alkalmasak vagyunk arra, hogy reagáljunk az igazság Napjának fénysugaraira, mert amikor Krisztus fénnel árasztja el a lelkünket, akkor fényt és életet kapunk tőle. Úgy iszunk Krisztus szeretetéből, ahogyan a fa ága táplálkozik a törzsből. Ha beoltattunk Krisztusba, és minden sejtünk egyesült az élő tővel, akkor erről úgy bizonyosodunk meg, hogy sok gyümölcsöt termünk.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1892. szeptember 27.)

„Senkinek sem olyan érzékeny, kifinomult a lelkülete, mint Megváltónké. És milyen türelmet nyilvánít irántunk! Hordoz minket gyengeségeinkkel, tudatlanságunkkal, hálátlanságunkkal és makacsságunkkal együtt. Minden tévelygésünk, keményszívűségünk ellenére még mindig felénk nyújtja kezét. Hozzánk intézett felhívása így hangzik: »Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket!« (Jn 13,34) A lobbanékony természetet és az akaratosságot könnyebben megszelídíti a szeretet és a bátorítás szava, mint a hibakeresés és kárhoztató bírálat, amit a tévelygő fejére olvastok. A Mester üzenetét a Mester lelkületével kell átadnunk.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII., A gyülekezeti fegyelem c. feje.)

„Lelki sebek kezelésekor a legtapintatosabb érintésre, a legkifinomultabb érzékenységre van szükség. Csakis a Golgota Szenvédőjéből áradó szeretet győzedelmeskedhet itt. Gyengéd szelídséggel kezelje testvér a testvért, mint aki tudja: ha sikert ér el, lelket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez (Jak 5,20).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ki a nagyobb? c. feje.)

4 Milyen példa áll előttünk, amikor megvalósult az igazi szeretetközösség Krisztus követőinél? Mitől függ, hogy közöttünk mikor történik meg ez a hatalmas változás?

- „Amikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akarat-
tal együtt voltak.” (Ap csel 2,1)
- „Mindennap egy akarat-
tal kitartva a templomban, és meg-
törve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örö-
mmel és tiszta szívvel. Dicsérve Istent, és az egész nép előtt
kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporí-
totta a gyülekezetet az üdvözülőkkel.” (Ap csel 2,46–47)
- „A hívők sokaságának pedig szíve-
lelke egy volt, és senki
semmi marháját nem mondta magáénak, hanem minde-
nük közös volt. És az apostolok nagy erővel tettek bizony-
ságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt
mindnyájukon. Mert szűkölködő sem volt közöttük senki,
mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván,
elhozták az eladottak árát, és letették az apostolok lábai-
nál: aztán elosztott az egyesek közt, amint kinek-kinek
szüksége volt.” (Ap csel 4,32–35)

Reménységet nyújthat számunkra az a tudat, hogy a történe-
lemben egyszer már megvalósult Krisztus követőinek szeretet-
teljes közössége, miután minden nézeteltérést rendeztek egy-
mással, és egy közös célért, együtt könyörögtek: hogy Isten
küldje el a megígért Szentlelket. A tanítványoknak ugyanolyan
önző, versengő, indulatos természetet kellett legyőzniük, mint
nekünk. Nem tudták, nem akarták nélkülözni Krisztus jelen-
létét, ezért készek voltak minden akadályt elhárítani, hogy be-
tölthesse őket annak a Léleknek a jelenléte, aki Mesterüket
képviseli. Beteljesült rajtuk az a tapasztalat, amely Pál apostol
számára is élő valóság volt: „Isten szerelme kitöltetett a mi szí-
vünkbe a Szent Lélek által, aki adatott nekünk.” (Rm 5,5)

„Amikor a tanítványok tökéletes egységre jutottak, amikor nem versengtek többé a legmagasabb helyért, akkor töltetett ki rájuk a Szentlélek. Egy akarat uralta őket. Minden különbség megszűnt közöttük. A Lélek kiáradása után képviselt biztonság pedig ma is ugyanaz. Jegyezzük meg ezeket a szavakat: »A hívők sokaságának szíve-lelke egy volt.« (Ap csel 4,32) Krisztus Lelke, aki meghalt, hogy a bűnösök élhessenek, a hívők teljes gyülekezetét megelevenítette.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII., 20–21. o.)

Az Úr a végidőre ugyanolyan ébredést ígért, mint amely pünkösdkor volt. Ennek az ébredésnek, megújulásnak az ideje már mintegy 130 éve itt van, amikor Isten felkínálta népének a laodiceai betegség gyógyszerét, Krisztus igazságának megszentelő erejét. Ellen White leírja, hogyan mutatta meg neki Isten, mit szeretne látni az Ő népe között – és mi lehetett volna, ha bűnbánattal elfogadjuk intéseit. Gondolkodjunk el ezen a biztonyságtételen, hiszen a menny még mindig vár ránk:

„Összegyűltek az imaház előadótermében. Imádkoztak, énekeltek, és ismét imádkoztak. Nagyon komolyan könyörögtek Istenhez. Az összejövetele a Szentlélek Isten jelenléte nyilvánult meg, hatása mélységes volt, néhány jelenlévő sírt. Egyikük felállt, és elmondta, hogy a múltban nem volt egy akaraton néhány testvérével, nem szerette őket, de most világosan látja önmagát. A laodiceai gyülekezet üzenetét ismételte el:

– »Azt mondod... gazdag vagyok, dúsgazdag, és semmire nincs szükségem.« Önelégültségemben pontosan ezt gondoltam. »Nem tudod, hogy nyomorult vagy és szánalomra méltó, szegény, vak és mezítelen.« Most látom, hogy ilyen vagyok. Megnyílt a szemem. Kemény és igazságtalan voltam. Azt képzeltem, hogy igaz vagyok, de most megtört a szívem, s tudom, hogy rászorulok az Úr értékes tanácsára, aki alaposan vizsgál minket...

Ezután azokhoz fordult, akik leborulva imádkoztak, és így szólt:

– Be kell vallanunk bűneinket és megaláznunk szívünket Isten előtt.

Megtört szívvel bűnvallomást tett, majd odalépett néhány testvérhez, egyiknek a másik után nyújtotta a kezét, és bocsánatot kért tőlük. A megszólítottak felálltak, ők is bűnvallomást tettek, bocsánatot kértek. Majd egymás vállára borultak és sírtak. Az egész gyülekezetben futótűzként terjedt a bűnvallomás lelkülete. Mintha csak pünkösd lett volna. Isten dicséretét zengtük csaknem reggelig... Senkit sem tartott vissza büszkesége a bensőséges bűnvallomás megtételétől. Tekintélyes testvéreink jártak elől, akikben azelőtt nem volt bátorság bevallani bűneiket.

Örömujjongás hangzott, olyan öröm áradt az egybegyűltek szívéből, amilyen azelőtt sohasem volt tapasztalható az imaházban.

Ekkor magamhoz tértem, s kis ideig nem tudtam, hol vagyok. A toll még mindig a kezemben volt. Valaki így szólt hozzám: »Ez történhetett volna. Ezt várta az Úr, hogy cselekedhessen népéért. Az egész menny várakozott, hogy kegyelmes lehessen.« Arra gondoltam, hol tarthatnánk a munkában, ha az utolsó generálkonferencián megtettük volna azt, amire Teremtőnk várt. Keserű csalódás lett úrrá rajtam, amikor rájöttem, hogy aminek tanúja voltam, álom csupán.” (*Bizonyságtételek*, VIII., 104–106. o.)

5 Miért csak a lelki megújulás és a Krisztus igazságában való részesedésünk tudja megteremteni az igazi egységet Isten népe között? E nélkül csupán milyen egység jöhet létre?

■ „Én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban. De nemcsak őértük kö-

nyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbenem, hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbenem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17,19–21)

- „Lelketeket az igazság iránti engedelmisségben képmutatók nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből, buzgón szeressétek, mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Isten ígéje által, amely él és megmarad örökké.” (1Pt 1,22–23)

A szeretet törvényét minden emberre kiterjedően gyakorolnunk kell, még az ellenségeink vagy Istent és törvényét megvetők, a másként gondolkodók iránt is. Senkivel nem bánhatunk megvetően vagy lekicsinylően, aki nem ért egyet velünk. De ugyanígy igaz, hogy nem minősülhet szeretetlenségnek, ha nem tudunk teljes közösséget vállalni azokkal, akik nem azonosulnak az általunk vallott bibliai igazságokkal. Közös érdekek, nézetek és szándékok össze tudnak kovácsolni Krisztus szeretete nélkül is embercsoportokat, de ez nem az az egység, amelyért Ő imádkozott. Akiket az igazság megszentel, akik nem e világból valók, akik befogadják az Ő beszédeit, azok lehetnek hit által Krisztusban egyek. Tehát a teljes egységhez nem elég még az igazságról való közös meggyőződés sem, szükségünk van arra, hogy az igazság meg is szentelje az életünket, azaz Krisztus igazsága tisztítsa meg a jellemünket.

„Tekintsetek a Golgota keresztyére, a mennyei Atya határtalan szeretetének és végtelen kegyelmének bizonyására! **Bár csak mindenki megbánná bűneit, és visszatérne első cseleke-**

deteihez! Amikor a gyülekezetek ezt megteszik, mindenekfelett fogják szeretni Istent, felebarátaikat pedig úgy, mint önmagukat. A megoszlások begyógyulnak, és a viszálykodás durva hangjai nem lesznek többé hallhatók Izrael határain belül. Az Istentől ingyen kapott kegyelem által mindnyájan Krisztus imájának megválaszolására törekednek, amely szerint a tanítványok egyek lesznek, miként Ő és az Atya is egyek. Békesség, szeretet, kegyelem és jószág lesz a lélek alapelve. Minden hívő Krisztus szeretetéről beszél, és a hű Tanúbizonyosság nem mondja többé: »De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.« (Jel 2,4) Isten népe Krisztusban lakozik, Jézus szeretete kiárad, és a Lélek eleveníti meg mindnyájuk szívét, megújítva őket a krisztusi képmásban, és Krisztuséhoz hasonlóvá formálva lelküket. Az igaz szőlőtő élő vesszőiként mindnyájan egyesülnek Krisztussal. **Krisztus lakozik majd a szívükben, aki vezet, vizsgálja és megszenteli őket, s a világ elé tárja Jézus követőinek egységét, ezzel bizonyosságot téve a maradék egyház mennyei küldetéséről. Krisztus egyházának egysége bizonyítani fogja, hogy Isten a világba küldte egyszülött Fiát.**” (Szemelvények Ellen G. White írásából, I., 353. o.)

6 Milyen ígéret adhat reménységet számunkra, amikor Isten népe jelenlegi állapota miatt elcsüggednénk?

- „Elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és meg ne verjem e földet átokkal.” (Mal 4,5–6)

„Amikor az Isten munkatársaiként dolgozók szívében Krisztus lakik, amikor minden önzés kihalt, amikor a versengés, az elsőbbségre törekvés megszűnik, amikor a megszentelődés és az egység utáni vágy uralkodik, amikor egymás iránti szeretetük meglátszik és érződik, akkor a Szentlélek kegyelmi zápora olyan bizonyossággal árad rájuk, mint ahogy Isten ígéreteiből egy jóta vagy pontocska sem veszhet el.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 167. o.)

*Az e heti adomány a gyermekosztályt támogatja.
– Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok
gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.*

MEGÚJULÁS ÉS REFORMÁCIÓ A VILÁGHOZ VALÓ VISZONYULÁSUNKBAN

„Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól!”

¶ Mit tapasztalunk magunk körül, milyen jellemzést ad körülünk a Szentírás? Hogyan hat ránk a mély erkölcsi romlás: szenvedünk tőle, vagy alkalmazkodunk hozzá?

- „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld.” (2Tim 3,1–5, vö. Jak 4,4)

„Az a tanítás, amely szerint nem kell Isten kívánalmainak engedelmessé válni, gyengíti az erkölcsi kötelezettség súlyát, és megnyitja a gonoszság zsilipjeit. A jogtalanság, kicsapongás és romlottság elsőprő áradatként zúdul a világra. Sátán a családokban is rombol. Zászlója ott leng az állítólagos keresztények otthonában is: irigykednek, gyanúsítgatnak, képmutatóskodnak, elhidegülnek egymástól, versengenek, viszálykodnak, elárulják az igazságot, kielégítik bűnös vágyaikat. A vallási elvek és tanítások egész rendszere, amelynek a társadalmi élet alapját és vázát kellene képeznie, omladozó romhalmaznak tűnik. Sokszor a legaljasabb bűnözők, amikor vétségükért börtönbe kerülnek, olyan kiváltságokban, figyelmességben részesülnek, mintha kitüntetésre méltó teljesítményt értek volna el. A sajtó nagy reklámot csinál jellemüknek és bűncselekményüknek. Közhírré teszi vétük felháborító részleteit, és ezzel másokat is elindítanak a csalás, lopás és gyilkolás útján. Sátán pedig ujjong ördögi meszterkedése sikerén. A bűn csodálata, a fékezhetetlen gyilkolás, a mindenfajta mértéktelenség és romlottság iszonyú fokozódása láttán tegye fel mindenki a kérdést, aki féli Istent: Mit lehet tenni a gonoszság áradatának feltartóztatására?! Számos bíróság is megvesztegethető. A hatalmasságokat a nyereség és az érzéki örömök utáni vágy sarkallja. Mértéktelenségükkel sokan annyira eltompították képességeiket, hogy Sátán csaknem korlátlanul uralkodik rajtuk. A jog tudósai megvesztegethetők, megtéveszthetők. Iszákosság, dorbézolás, indulatosság, irigység és mindenféle visszaélés előfordul azok között, akik részt vesznek a törvénykezésben. »Az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be.« (Ésa 59,14)” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A közelgő küzdelem c. fej.)

Az ismert pszichológus, Popper Péter írta a következő „diagnózist” világunkról *Az ember fáj a földnek* című cikkében: „A világ érezhetően a megőrülés felé tart. Ennek egyre több jele regisztrálható. (...) Állítom, hogy a valamikor nézhető és olvas-

ható média ma már azért nem nézhető, nem olvasható, mert kizárólag perverz eszementek kiszolgálására rendezkedett be, akkor, amikor a hírt – mint műfajt – csakis a gyilkosságokra és egyéb köztörvényes bűncselekményekre, a botrányokra, ostoba és műveletlen műsztárookra, primitíven tálalt obszcén szexre redukálja. Bulvárlapok eldorádója szerte a világon. A reklám már nem árucikket hirdet, hanem vágyak teljesülését ígéri, hogy vásárlóközönségét ne csak kiszolgálja, hanem meg is teremtsen. Az én szakmámban súlyos lelki betegnek tartjuk azt az embert, aki semmilyen problémáját soha nem tudja megoldani. E szerint a nyugati civilizáció is az. S amiket mi problémáknak nevezünk, azok valójában tragédiák. Ez a beszűkült tudattal, csak a pénz kegyelmére áhító világ szükségszerűen egyre embertelenebbé és kegyetlenebbé válik. Talán mégis Pilinszkynek van igaza: Nem megoldásokra van szükség, hanem irgalomra.”

2 Hogyan élhetünk ebben a velejéig romlott világban tiszta és feddhetetlen életet?

- „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól! Nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok.” (Jn 17,15–16)
- „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a helyen épített város.” (Mt 5,14)
- „Legyetek feddhetetlenek és tiszták, Isten szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, akik között fényletek, mint csillagok e világban.” (Fil 2,15)

Krisztus nem azt kéri, hogy kicsit mindig jobbak legyünk, mint a bennünket körülvevő világ. Sok keresztény azért nem

veszi észre, mennyire megfertőződött a viselkedése, beszéde, gondolkodása, mert a világ fiaihoz képest sokkal jobbnak látja magát. Emberileg valóban lehetetlen kivédeni azokat a hatásokat, amelyek körülvesznek bennünket, de ha Krisztus él bennünk, akkor mi sem e világból valók leszünk, és a legromlottabb környezetben is tisztán megőrizhetjük jellemünket.

Nem arra késztet bennünket Krisztus, hogy kivonuljunk a világból, hanem hogy az emberek között élve legyünk feddhetetlenek, világítson az életünk, és másokra is kihasson jó befolyásunk. Mivel küldetésünk is van a világ felé, ez csak abban az esetben tölthető be, ha tiszta mennyei elvek irányítanak bennünket, mégis ott élünk az emberek között. Mindkét véglet ellentétes Isten terveivel: ha beleolvadunk a környezetünkbe, azonosulunk e világ eszméivel, szokásaival, stílusával, akkor elveszítjük a mennyel való kapcsolatot, és segíteni sem tudunk másokon. Ha pedig teljesen elkülönülünk, nem ismerjük meg embertársaink gondjait, nem tudjuk őket megérteni, így öncélúvá válhat az életünk. Elzárkózásunk által saját hitbeli fejlődésünket is megakadályozzuk. Isten akarata az, hogy ebben a megromlott világban éljünk az Ő képviselőiként, legyünk Isten országának követői. Egész életstílusunk, beszédünk, külső megjelenésünk, magatartásunk tükrözze Megváltónk jellemét, hogy mindenki megismerhesse az Ő átalakító hatalmát és kegyelmét.

Gondoljuk át: életünk mely területén érezzük leginkább a világ romboló befolyását? Hogyan lehetséges a gyakorlatban és a mindennapokban feddhetetlen, tiszta életet élni?

7 Hogyan hat ránk a világot uraló anyagiasság? Törvényszerű-e, hogy a megélhetés terhei, e világ gondjai teljesen lekössék testi-lelki erőnket?

■ **„Nem hogy az én szűkölködésekre nézve szólnék, mert én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, meg-**

elégedett legyek. Tudok megaláztatni is, tudok bővelkedni is, mindenben és mindenekben ismerős vagyok, a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővelkedéssel is, a szűkölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4,11–13)

- **„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen, a Krisztus Jézusban.”** (Fil 4,19)
- **„Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek.”** (Mt 6,33)
- **„De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezédjék a szívetek dobzódás, részegség és ez élet gondjai miatt, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap.”** (Lk 21,34)

Napjainkban sokan küzdenek anyagi gondokkal, s a megélhetésért vívott harc és az aggodalom bennünket is megterhelhet. Másrészt vonzóvá, kívánatosá tesz ez a világ olyan dolgokat is, amelyek nem feltétlenül szükségesek számunkra. Találó a kifejezés, miszerint a szívünk nehezedik meg és távolodik el Istentől, akár a jólét hatására, akár a napi anyagi gondok miatt is. Ha megtanuljuk Pál apostol példája nyomán a hálás megelégedést, és ha fontosabb lesz számunkra a lelki eledel, mint a fizikai, ha fontosabb lesz Isten országa, mint a világ javai, akkor mindenre lesz erőnk Krisztus által. Gondviselő szeretetében bízva fogadjuk el azt az élethelyzetet, amelyet megenged.

„Jézus nem mondja, hogy szükségtelen fáradoznunk a létfenntartásunkért, csak azt tanítja, hogy mindenben Ő legyen számunkra a kezdet és a vég: a legfontosabb. Ne kezdjünk olyan dologba, ne törekedjünk olyan cél elérésére, ne keressünk olyan élvezetet, amely által meggátolhatnánk Krisztus

szentségének, igazságának kialakulását a jellemünkben és az életünkben! Amit teszünk, mindent tiszta szívből, az Úrért tegyük!

Amíg Jézus e földön járt, megszentelte az életet a legapróbb részleteiben is, mert az emberek előtt mindig Isten dicsőségét nyilatkoztatta ki, s mindent Atyja akaratának rendelt alá. Ha példáját követjük, ígérete ránk nézve is érvényes, hogy mindaz, amire az életben szükségünk van, megadatik nekünk. Semmiben sem szűkölködnek, akik őszintén szolgálják az Urat. Szegénység vagy jólét, betegség vagy egészség, egyszerűség vagy bölcsesség, mind-mind olyan körülmények, amelyekben kegyelmének ígérete szerint Isten gondot visel rólunk.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Keressétek először Isten országát! c. fej.)

4 Hogyan tudjuk kivédeni azokat a káros hatásokat, amelyek a média különböző eszközein keresztül is elárasztanak bennünket? Mi legyen számunkra a mérce?

- „Isten békessége, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. Továbbá, atyámfiai, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek, ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.” (Fil 4,7–8)
- „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak! Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is, de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” (1Jn 2,15–17)

- „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Rm 12,1–2)

Ezek az igék segítenek megértenünk, hogy a gondolatok és a kívánságok szintjén kell megküzdenünk a világból érkező káros befolyásokkal. Valóban szinte kivédhetetlen az a sok tisztátalan hatás, amely otthonunkba is bejut az internet vagy a tévé által, de fel kell vennünk a harcot ellene, ha nem szeretnénk, hogy beszenyezze a lelkünket. Az Ige szerint is csak ismétlődő odaszánás, az elménk, gondolataink megújulása által tudunk kitartóan ragaszkodni az igazság elveihez. Szívünket és gondolatainkat csak Isten minden értelmet meghaladó békéjének, erejének jelenléte őrizheti meg Krisztusban. Ezért mindenekelőtt kitartó imádságra van szükségünk, és meg is kell tennünk mindent, hogy kiküszöböljük a világ romboló befolyását saját magunk és gyermekeink védelmében. Gondoljuk át, mely területeken van szükség reformációra, mit tudnánk tenni ennek érdekében!

5 A becsvágy, a hivalkodás sokféle megnyilatkozása hogyan hat ránk?

- „De mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. Mert a te beszédeidből ismertetsz igaznak, és a te beszédeidből ismertetsz hamisnak.” (Mt 12,36–37)

- „Nosza immár ti, akik azt mondjátok: »Ma vagy holnap elmegyünk ama városba, és ott töltünk egy esztendőt, és kalmárkodunk, és nyerünk« – akik nem tudjátok, mit hoz a holnap, mert micsoda a ti életetek? Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik. Holott ezt kellene mondanotok: »Ha az Úr akarja és élünk, ím ezt vagy amazt fogjuk cselekedni.« Ti ellenben elbizakodottságotokban dicsekedtek: minden ilyen dicsekedés gonosz.” (Jak 4,13–16; Ésa 32,9–11)

.....

.....

A világot az öndicsőítés, önmegvalósítás gondolata irányítja, és nagyon nehéz kivonni magunkat ennek bűvköréből. Gondoljunk Krisztus tanítványaira: még az utolsó vacsorán is zajlott a versengés, hogy ki a nagyobb közöttük. Olyan világban élünk, ahol az emberek teljesen maguknak tulajdonítják sikereiket, nem vetnek számot sem mulandóságukkal, sem Isten akaratával. **Látnunk kell, hogy ebben van minden más bűn gyökere, hiszen a mennyei lázadás is elbizakodásból eredt.** Ellent kell állnunk a kísértésnek, hogy mi is beálljunk a versengők sorába, és ezzel az ellenség lelkületének adjunk teret. Üzenetünk is van a büszkeségében hivalkodó világnak: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája!” (Jel 14,7) Sajnos Isten népét is megferőtözte a világban olyan általános önhittség:

„Őrizkedjünk mindattól, ami büszkeséghez és önelégültséghez vezet! Ezért ne hízelegjünk, és ne dicsérgessünk! Azt is utasítsuk vissza, ha nekünk hízelegnek vagy minket dicsérgetnek. A hízelgés Sátán műve. Ő éppúgy dolgozik hízelgéssel, mint vádaskodással és kárhoytatással. Ily módon próbálja pusztulásba sodorni az embert. Sátán eszközei azok, akik má-

sokat dicsőíteneK. Krisztus munkása utasítson el minden dicsőítést! Veszítsük szem elől az ént! Egyedül Krisztust magasztaljuk! Mindenki figyelmét irányítsuk Őrá, aki szeretett minket, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az Ő vére által (Jel 1,5). Minden szívből Őhoyzá szálljon a dicséret! (...) Az öntelt, önimádó ember nem érzi a Krisztussal fenntartott élő, személyes kapcsolat szükségességét. Az a szív, amely nem esett a Sziklára, büszke a maga szentségére. Az emberek tisztelettel övezett vallást akarnak. Szeretnének olyan úton járni, amely elég széles ahoy, hogy magukkal vihessék saját tulajdonságaikat. Önszeretetükkel, a népszerűség és dicsőítés szeretetével kirekesztik szívékből a Megváltót. Nélküle homály és bánat uralkodik. Krisztus pedig – ha szívünkben lakik – az öröm forrását jelenti.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő imája c. fej.)

6 Milyen biztatást találunk az Igében, ha a világban ellenkezéssel, gúnyval, megvetéssel találkozunk?

- „Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen énbennem. E világon nyomorúságtok lesz, de biztatok: én meggyőztem a világot.” (Jn 16,33)
- „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt tinálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé, de mivel nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ.” (Jn 15,18–19)

.....

.....

„Krisztus nem szenvedett kudarcot, nem veszítette el a bátorságát, és követőinek ugyanazt a minden nehézséget elhor-

dozó hitet kell megmutatniuk a világnak. Úgy kell élnünk, ahogyan Jézus élt, és úgy kell munkálkodnunk, ahogyan Jézus tette, mert tőle függünk mint Munkavezetőnktől és Tanácsadónktól. Bátorságot, energiát és állhatatosságot ad nekünk. Ámbár látszólagos akadályok állnak majd az utunkban, az Ő kegyelmével tovább kell mennünk. A nehézségek miatti panaszkodás helyett Urunk arra szólít fel, hogy győzzük le a nehézségeket. Semmitől sem kell kétségbeesnünk, mindig reménykedhetünk. Krisztus azt akarja, hogy a világmindenségben létező legmagasabb befolyás, amely a legnagyobb hatalom forrásából származik, az Őt követőké legyen. Követőinek olyan hatalmat ad, amely ellenáll az ördögnek; olyan hatalmat, amelyen a halál sem tud erőt venni, s képessé teszi őket arra, hogy diadalmaskodjanak, amint Krisztus is győzött. Megváltónk azt akarja, hogy a menny rendje, a kormányzás menynevei terve, a menny isteni összhangja az Ő földi egyházában ábrázolódjék ki. Így dicsőül meg az Ő népében. Követőin keresztül az Igazságosság Napja ragyog majd a világra, el nem homályosuló fénnel. Krisztus bőségesen adott képességeket egyházának, hogy az Ő dicsőségét is bőséggel sugározza szét a világban.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek” c. fejelet)

Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja. – A Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére szánt adomány.

MEGÚJULÁS A SZOLGÁLATBAN

„Az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű!”

¶ Mi a menny alapelve, amelyre Jézus példát mutatott, és amelynek követésére tanítványait is elhívta?

- „De ne így legyen közöttetek, hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.” (Mt 20,26–28)
- „Mennyivel inkább Krisztus vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáltatok az élő Istennek.” (Zsid 9,14)
- „Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálóivá lettetek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet.” (Rm 6,22)

.....

.....

Minden ember szolgál valakit, akár tud róla, akár nem: vagy Istennek, vagy Sátánnak a követője. Sokan szabadnak érzik magukat, amikor megromlott természetük önző vágyai szerint élnek, pedig a valóságban a bűn szolgái. Olyannyira, hogy nem is

képesek másként élni, a jót, Isten törvényét betölteni. Krisztus a bűnnek ebből a rabszolgaságából szabadított meg bennünket, azért, hogy „valóságosan szabadok” (Jn 8,36) lehessünk, tiszta és igaz életet élhessünk, s szolgálhassunk az élő Istennek. Legfőbb ismertetőjele annak, hogy valóban értékeljük Megváltónk értünk hozott áldozatát, ha naponta odaszánjuk magunkat az Ő akaratának követésére, és nem önmagunknak élünk.

„»Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.« (Mt 20,28) Ez volt Krisztus életének legfőbb célja. Isten akaratának teljesítése és művének befejezése volt étele és itala. Önzés és önérdek távol állt a munkájától. Hozzá hasonlóan mindazok, akik Krisztus kegyelmében részesültek, készek az áldozatokra, hogy mások is részesivé lehessenek e mennyei adománynak. Minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy általuk embertársaik élete jobbá lehessen. Az igazán megtért szívnek ilyen lelkület a gyümölcse. Másokkal is tudatni akarja, milyen becses barátot talált Jézusban – ilyen megmentő és megszentelő igazság nem maradhat elrejtve a szívben. Ha Krisztus igazságát öltöttük magunkra és az Ő lelkének öröme tölt be bennünket, lehetetlen, hogy ezt elhallgassuk. Ha Isten jóságát láttuk és éreztük, másoknak is beszélnünk kell erről.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Életünk és munkánk c. fejj.)

„Krisztus szolgálatra váltotta meg követőit. Urunk azt tanítja, hogy az élet igazi célja a szolgálat. Krisztus maga is szolgált, és minden követőjét a szolgálat törvénye alá rendelte – Isten és a felebarát szolgálatának törvénye alá. Krisztus ezzel minden addiginál magasabb fogalmat adott a világnak az életről. A mások szolgálatára szentelt élettel az ember Krisztussal lesz közösségben. A szolgálat törvénye kapoccsá lesz, amely összeköt bennünket Istennel és embertársainkkal.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. fejj.)

2 Miért nincs értelme evangelizáló törekvéseinknek a Krisztussal való mélyebb kapcsolat megújulása és jellemének bemutatása nélkül? Mi a legfőbb célja életünknek és szolgálataunknak?

- „Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig boldogságot, ámde maguknak a hivatalosoknak, mind zsidóknak, mind görögöknek Krisztust, Isten hatalmát és Isten bölcsességét.” (1Kor 1,23–24, vö. 2Kor 4,5)
- „Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!” (2Kor 5,20)
- „Az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is.” (Fil 2,5)
- „Krisztus evangéliumához méltón viseljétek magatokat!” (Fil 1,27, vö. Efész 4,20–21)

.....
.....
.....

A szolgálatnak csak akkor van értéke és értelme, ha Megváltónk iránti hálából és embertársaink iránti szeretetből fakad. A megfeszített Krisztus, a megváltás evangéliuma adhat egyedül életet a világnak, igazi megtérésre csak az Ő szeretete által juthatnak el az emberek. A megváltás örömhírét pedig csak akkor tudjuk hitelesen átadni, ha magunk is értjük, értékeljük, ha hála tölti be a szívünket érte – amint Ellen White írja: „A Krisztusról szóló vallástétel az iránta érzett mélyebb szeretet hiányában üres beszéd csupán, értelmetlen külsőség és szolgálai járom.” (*Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fejj.) Ahogyan Krisztus az Atyát képviselte földi életében, nekünk Megváltónk iránti hálából és embertársaink iránti szeretetből fakad.

tónkat kell bemutatnunk a világnak, nem csupán szavainkkal, hanem Őhozzá hasonló lelkületünkkel, jellemünkkel. Ha Pál apostol szavaival mi is elmondhatjuk, hogy énünket megfeszítettük, és él bennünk a Krisztus, akkor az apostolhoz hasonlóan örömteli és eredményes szolgálatot végezhetünk, s nekünk is az lesz a legfőbb célunk, hogy „Krisztusért járjunk követségben”.

„Pál számára azonban a kereszt az egyetlen és mindent jelentette. Amióta a keresztre feszített Názáreti üldözőjéből hű követőjévé vált, pályájának Isten tűzött ki célt; azóta soha nem szűnt meg dicsekedni a kereszttel... Nyilvánvalóvá lett előtte Isten végtelen szeretete, amint Krisztus halálában megmutatkozott. Pál élete ezáltal csodálatos változáson ment át, minden tervét és szándékát a mennyeivel hangolta össze. Új emberré lett Krisztusban. Saját tapasztalatából tudta, hogy a bűnös, mihelyt megismeri az Atya szeretetét, ahogyan az Fia odaadásában megnyilvánult, és átadja magát az isteni befolyásnak, szívében olyan változást él át, hogy ezentúl számára Krisztus minden mindenben. Megtérése napjától Pált egyetlen vágy lelkesítette: embertársai segítségére akart lenni, hogy Jézusban felismerjék az élő Isten Fiát, akinek hatalma van átalakítani és megmenteni az életüket. Maradéktalanul annak az egyetlen célnak szentelte életét, hogy a Megfeszített szeretetét és hatalmát szemléltesse. Nemes, részvételtjes szíve minden társadalmi osztályért dobogott: »Én mind a görögöknek, mind a barbároknek, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok.« (Rm 1,14) A dicsőség Ura iránti szeretete volt az apostol magatartásának alapja és cselekedeteinek rugója. Ha buzgósága valaha alábbhagyott, elegendő volt egy pillantást vetnie a keresztre és az ott megnyilatkozott szeretetre, hogy újból felövezze lelkét, és továbbhaladjon az önmegtagadás útján.» (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Korinthus c. fej.)

3 Milyen mennyei ajándékokat és vezetést kaphatunk ahhoz, hogy betölthessük szolgálatunkat? Miért van szükség minden hívő ember munkájára Isten művében?

Szolgálatunk végzéséhez képességekkel ajándékoz meg:

- „**Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai: ha valaki szól, mintegy Isten ígét szólja, ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten ad, hogy mindenben dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen.**” (1Pt 4,10–11, vö. 1Kor 12,4–25)

A szolgálat alkalmait is előre elkészíti számunkra:

- „**Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtve Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.**” (Eféz 2,10)

Nem csupán megbízónk, hanem szövetséges társunk is a szolgálatban, így könnyűvé teszi munkánkat:

- „**Isten munkatársai vagyunk: Isten szántófeldje, Isten épülete vagytok.**” (1Kor 3,9)
- „**Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.**” (Mt 11,29–30)
- „**Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket hallászatok!**” (Mt 4,19)

Ezek az igék megerősíthetnek bennünket abban, hogy mindnyájan Isten szolgálói vagyunk a magunk helyén, s az általa

adott képességekkel, lehetőségekkel élve Megváltónkat képviselhetjük. Nem mindig látványos az evangélium szolgálata, és az eredménye sem azonnal tapasztalható. Azonban Krisztus a legkisebbnek tűnő szolgálatot is nagyra becsüli. Ez adjon bátorítást azoknak, akiknek nincs lehetőségük „nagy dolgok” véghezvitelére (lásd: Mt 10,42; 25,34–40).

Mivel nemcsak a képességeink, hanem a körülményeink is különbözőek, veszélyes egymáshoz hasonlítani magunkat, vagy elvárásokat támasztani, netalán megszabni, hogy ki milyen munkát végezzen. A közösség, a gyülekezet feladata, hogy felismerje, melyik tagját milyen szolgálatra hívta el az Úr, és abban a szolgálatban megerősítse és segítse. Az élő test hasonlata nagyon találóan jellemzi azt a közösséget, ahol mindenki a helyén van, mindenki a maga képességei, ajándékai szerint szolgál, és ebben egymást erősítve az egész közösség fejlődik, növekszik. Ez nyilvánvalóan csak akkor valósulhat meg, ha a fej, Krisztus irányítását kérve és elfogadva törekszik mindenki betölteni a szolgálatát.

Gondoljuk át, hogy személy szerint tudjuk-e, mivel ajándékozott meg és bízott meg bennünket Krisztus! Észreveszük-e mindig az előre elkészített alkalmakat a szolgálatra, keressük-e Isten akaratát e tekintetben? Mit tehetnénk azért, hogy egymással közösségben is tudjunk Krisztusnak szolgálni? Érezzük-e a szükségességét a valódi megújulásnak ezen a téren is?

„Bár Isten szolgálói nem ugyanazokat a lelki ajándékokat kapták, de mindannyian az Ő munkatársai. Mindnyájuknak a nagy Tanítótól kell tanulniuk, majd másoknak is átadni a halott üzenetet. Nem mindnyájan végzik ugyanazt a munkát, de a Szentlélek megszentelő befolyása alatt mindannyian Isten szolgatársai. Isten a legkülönfélébb lelki ajándékokat használja fel, hogy szolgálói munkája által embereket mentsen ki Sátán kezéből.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1900. december 11.)

„Minden egyes lelki ajándékban Isten erejének kell megmutatkoznia, mert Ő együtt dolgozik munkatársaival. Van, akinek bölcsesség beszéde adatik, másoknak tudomány beszéde, másnak hit – ugyanazon Lélek által. A különféle lelki ajándékok által különböző feladatokat végzünk, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkiben. Az Úr arra vágyik, hogy választott szolgálói megtanuljanak harmonikusan együttműködni. Sokaknak úgy tűnik, hogy túl nagy a különbség a saját és mások lelki ajándéka között, így nem tudnak közös munkát végezni. De amikor felismerik, hogy különböző érdeklődésű embereket kell elérni az üzenettel, már azon lesznek, hogy egymással összhangban munkálkodjanak. Jóllehet talentumaik különbözőek, mégis ugyanazon Lélek irányítása alatt vannak...

Ha minden egyes munkatárs hűségesen teljesíti a számára kijelölt feladatot, akkor meghallgatásra talál Krisztus imája, amelyet tanítványai egységéért mondott, és a világ megtudja, hogy ők valóban a tanítványai.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1904. december 1.)

„Senki sem birtokol semmi jót, amit a saját tulajdonának nevezhet. Mindenki és minden Isten tulajdona. Minden, amit az ember a menny ajándékaként megkaphat, az Úré. Bármilyen ismerettel is rendelkezik, amely segíti, hogy Isten ügyében hasznosan tevékenykedjék, azt is Istentől kapta, és tovább kell adnia embertársaiknak, hogy ők is értékes munkát végezhesenek. Akire Isten rendkívüli ajándékokat bízott, annak az Úr tárházába kell vinnie mindazt, amit tőle kapott, az Isten áldásaiból származó javakat osztogatván másoknak, ingyen. A menny által adományozott tehetségek nem szolgálhatnak önös érdekeket. Minden energiánk, adottságunk egy-egy talentum, amely Isten dicsőségét szolgálja azáltal, hogy kamatoztatjuk az Ő szolgálatában.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IX., 144–145. o.)

4 Milyen hasonlat fejezi ki az evangélium igazi hatását, befolyását a világra?

- „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Úgy fényljk a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék mennyei Atyátokat!” (Mt 5,14–16)
- „Mert voltatok régen sötétség, most pedig világosság az Űrban: mint világosság fiai, úgy járjatok.” (Eféz 5,8, vö. Ésa 60,1–2; Jel 18,1)

„Amint a kelő Nap megkezdi útját, hogy az éjszaka árnyait tovaúvze új életre ébressze a világot, úgy kell Krisztus követőinek is teljesíteniük a küldetésüket. Mennyei világosságot kell árasztaniuk mindazokra, akik a tévedések és bűnök homályában élnek... **A Krisztustól szétáradó fényen kívül nincs más világosság, amely az elesett emberiségen segíthetne...** Ez a fény töltötte be a tanítványokat, ezért válhattak a világosság hordozóivá. Krisztus lelkükben lakozó élete, jellemükben megnyilatkozó szeretete tette őket a világ világosságává.

Önmagunkban nincs világosságunk. Krisztus nélkül olyanok vagyunk, mint a meg nem gyújtott gyertya, mint a Nap nélküli Hold, egyetlen fényugarunk sincs a sötét világ számára. Megváltónk, mint a világosság egyedüli forrása, emberi eszközök által közvetíti áldásait. Jézus nem azt parancsolja tanítványainak: Szorgoskodjatok, hogy a ti világosságotok fényt áraszson, hanem így szól: »Úgy fényljk a ti világosságotok!« Ha Krisztus a szívünkben lakozik, akkor lehetetlen elrejtenuk az Ő jelenlétének fényét. Ha azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat, nem árasztanak világosságot, akkor nincsenek összeköttetésben a világosság Forrásával. Ha a

gyülekezeti tagok helyett, hogy minden szenvedést és kereszthordozást elhárítanának maguktól, elmennének a világ különböző területeire, hogy ott áraszsanak világosságot és Krisztushoz hasonlóan fáradozzanak mások lelki üdvéért, akkor az Isten országáról szóló evangélium csakhamar bejárná az egész Földet.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Kik a boldogok? c. fejj.)

„Minden embert a rá jellemző légkör vesz körül. Ez a légkör áraszthatja a hit és a bátorság éltető erejét, a szeretet jó illatát. De lehet terhes és fagyos is az elégedetlenség és önzés mélabújától, és mérgezett valamilyen halálos bűn szennytől. A bennünket körülvevő légkör öntudatlanul is hatással van minden emberre, akivel érintkezünk. Ezt a felelősséget nem tudjuk lerázni magunkról. Beszédünk, tevékenységünk, öltözködésünk, viselkedésünk, sőt az arckifejezésünk is hatást gyakorol másokra. Az ilyen benyomások következményeit – jókat vagy rosszakat – senki sem tudja felmérni. Minden ilyen hatás egyben magvetés is, amely meghozza a maga termését. Ez is egy-egy láncszem az emberi események hosszú láncolatában, amelynek nem látjuk a végét. Ha példamutatásunkkal segítünk másokat a jó elvek elfogadásában, akkor erőt adunk nekik a jó cselekedetekhez. Ezután ők is ugyanilyen befolyást árasztanak másokra – és így tovább. Így tudunkon kívül ezrek meríthetnek áldást a befolyásunkból. Dobj egy kavicsot a tóba, és hullám formálódik, majd újabb és újabb hullám. A hullámok egyre szaporodnak, a kör szélesedik, amíg eléri a partot. Ilyen a mi befolyásunk is: tudunkon és akaratunkon kívül áldásban vagy átokban jelentkezik mások életében.

A jellem hatalom. Az igaz, önzetlen, istenfélő élet csendes bizonyágtévéésének szinte ellenállhatatlan hatása van. Ha életünk Krisztus jellemét tükrözi, akkor együttműködünk vele mások megmentésében – és csakis akkor tudunk együtt munkálkodni Istennel, ha életünk az Ő jellemét tükrözi. Minél

messzebbre terjed a befolyásunk, annál több jót tehetünk. **Ha azok, akik Isten szolgálainak mondják magukat, követik Krisztus példáját, és gyakorolják mindennapi életükben a törvény elveit, ha minden tettük arról tanúskodik, hogy szeretik Istent mindenekfelett, és felebarátjukat, mint önmagukat, akkor lesz ereje az egyháznak arra, hogy felrázza a világot.**” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. fej.)

5 Mi jellemzi a jó és hűséges szolgát? Milyen figyelmeztetéseket kell megszívlelnünk közvetlenül Krisztus eljövetele előtt?

- „Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tett az ő házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, akit az ő ura, amikor hazajő, ily munkában talál.” (Mt 24,45–46)
- Mt 25,1–4. 34–36
- „Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” (1Kor 4,7, vö. 1Kor 3,5)

Jézus különösen a végidőben élő népe számára fogalmazta meg, milyen szolgálatot vár, mit értékel a jelenben és majd az ítéletben is. Beszél a hűséges szolgáról, aki azt teszi, amivel Ura megbízta: megfelelő lelki táplálékkal szolgál a maga idejében. De lehet valaki hanyag, mert úgy gondolja, hogy még „halogatja az Úr a hazajövetelt”, nem érzi sürgetőnek a munkavégzést, elmerül a világ élvezeteiben, és támadja azokat, akik hűségesen végzik szolgálatukat. Jézus gonosznak nevezi ezt a hozzáállást, és ez nagyon komoly figyelmeztetés számunkra is.

A tíz szűz példázatában a világítás feladatát csak azok tudják mindvégig teljesíteni, akik nem csupán ismerik az igazságot, hanem naponta kapcsolatban vannak a Szentlélek által az igazi világossággal. Megérthetjük ebből a példázatból azt is, hogy mások hűséges és eredményes szolgálata nem menthet meg bennünket, mint ahogy az sem, ha az igazságot képviselő néphez tartozunk. Mindannyian személyes szolgálatunk által tartatunk meg.

A jó szolga tudatában van annak, hogy mindent Istentől kapott, ezért nem magának tulajdonítja a jó cselekedeteket, nem vár értük jutalmat vagy elismerést.

„Krisztus legkisebb és legszerényebb tanítványai is áldására lehetnek másoknak. Talán nincsenek tudatában, hogy jót cselekszenek, de öntudatlanul is tőlük áradhat ki az áldás egyre mélyülő és szélesedő forrása – ám fáradozásaik áldásos gyümölcsei csak az ítélet nagy napján lesznek nyilvánvalókká. Nem tudják, sőt nem is érzik, hogy valami nagyot cselekszenek, de fáradozásaik eredménye miatt nem kell aggódniuk. Csak haladjanak tovább nyugodtan, és hűségesen végezzék azt a munkát, amelyet Isten gondviselése rájuk bíz, s életük nem lesz hiábavaló. Krisztus képmása mindinkább kiformalódik a szívükben: Isten munkatársai így lesznek alkalmasak arra a magasabb megbízatásra és zavartalan öröme, amely az örök életben vár rájuk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Életünk és munkánk c. fej.)

„Ha az ember érzi gyengeségét, ez a legjobb bizonyítéka annak, hogy megértette megbízatása jelentőségét, és helyet ad a reménynek, hogy Isten lesz a tanácsadója és erossége. Sem messzebbre, sem gyorsabban nem megy, mint ahogy Isten vezet. Aki elfogadja a felelősséget, amelyet Isten helyez rá, erore és hatékonyságra tesz szert. Teljes lelkéből törekszik arra, hogy méltó legyen megbízatására, és helyesen is él vele. Az

alázat és a képességek odaszánása igazán nagyra teszi azt, aki készséggel válaszol a szolgálat hívására, aki bíz az isteni erőben, és hűséggel végzi munkáját. Érezni fogja, hogy a rossz elleni és az igazságot megerősítő harc, embertársai felémelése, a jólétükért és áldásukra végzett munka megszentelt küldetés. Ebben a munkában a gyenge erőssé válik, a félénk bátorra, a bizonytalan szilárdra és határozottá. Mindannyian látják útjuk, küldetésük fontosságát, azt, hogy a menny választotta ki őket a királyok királyának szolgálatára. Az ilyen emberek elhagyják a világot, hogy a világért dolgozzanak. Befolyásukkal igyekeznek fölemelni, megtisztítani és nemesíteni azokat, akikkel kapcsolatba kerülnek, s így segítik őket felkészülni a mennyi életre.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1881. augusztus 11.)

6 Mikor láthatjuk munkánk végső eredményét? Mi a hűséges szolgálat jutalma már ebben az életben is?

- „Legyetek azért, atyámfiak, béketűrők az Úr eljöveteleig. Ímé, a szántóvető várja a föld drága gyümölcsét, béketűrővel várja, míg korai és késői esőt kap.* Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úr eljövele közel van.” (Jak 5,7–8)
- „Mert aki vet a testnek, a testből arat veszedelmet, aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet. A jóterményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.” (Gal 6,8–9)

* Pontosított fordítás szerint.

Mindnyájan szeretnénk látni szolgálatunk gyümölcsseit, de legtöbbször hosszú időnek kell eltelnie, amíg az elvetett mag növekedésnek indul. Jézus maga is azt tapasztalta szolgálata során, hogy csak néhány esetben történt azonnali áttörés, amikor szívből befogadták üzenetét és valóban megtértek. Ezért mondta tanítványainak a következő idézetben is olvasható szavakat:

„Jézus így szólt: »Aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt, hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen. Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató.« (Jn 4,36) Itt Krisztus arra a szent szolgálatra mutat, amellyel Istennek tartoznak azok, akik befogadják az evangéliumot. Ők Isten élő eszközei, személyes szolgálatot vár el tőlük. Akár vetünk, akár aratunk, Istenért munkálkodunk: az egyik szórja a magot, a másik begyűjti a termést, és mindegyikük – a vető és az arató is – jutalmat kap. Együtt örvendeznek munkájuk gyümölcsének. Jézus így szólt a tanítványokhoz: »Én annak az aratására küldtelek titeket, amit nem ti munkáltatok, mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok.« (Jn 4,38) Megváltónk itt a pünkösd nagy betakarításra tekintett előre. A tanítványoknak nem volt szabad ezt saját erőfeszítéseik eredményeként elkönyvelni: ők mások munkáját folytatták. Krisztus Ádám bukása óta választott szolgálóra bízta az ige magvát, hogy elvessék az emberi szívekbe. A láthatatlan hatóerő, a mindenható hatalom csendben, de eredménnyel munkálkodott az aratás előkészítésén. Isten kegyelmének harmatát, esőjét, napsugarait küldte az igazság magvának zsendítésére. Krisztus kész volt tulajdon vérével öntözni a magot. A tanítványoknak abban a kiváltságban volt részük, hogy Istennel munkálkodhattak, Krisztus és a hajdani idők szent embereinek munkatársai voltak. Amikor pünkösdkor kitöltetett a Szentlélek, egyetlen napon ezrek tértek meg. Ez volt Krisztus vetésének eredménye, munkájának gyümölcse.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jákób kútjánál c. fej.)

Az aratás ideje még nem jött el, az elvetett magot, az evangélium üzenetét a Szentlélek késői esőként történő kiáradása érleli be a legtöbb ember esetében. Eredményességünk függ a saját lelkiállapotunktól is, hogy a Szentlélek mennyire tud bennünket hiteles eszközévé tenni.

A megtérőknek befogadó közösségre is szükségük van. Az is visszatarthat sokakat, hogy gyülekezetünk, egyházunk állapota nem az igazi krisztusi lelkületet árasztja, sőt inkább botránkozást okoz a kívülállók számára. Éppen ezért nagyon értékelnünk kell azoknak a döntését, akik már most elfogadják Krisztus igazságát, és minden akadályt leküzdve csatlakoznak Isten népéhez. Sajnos ma is időszerű a következő bizonyágtétel:

„Krisztus hitvalló követői sok szemetet, hitvány limlomot halmaznak fel, amely elállja a kereszthez vezető utat. Mindezek ellenére vannak emberek, akik oly mélységesen meggyőződtek az igazságról, hogy a csalódások dacára is legyőznek minden akadályt, hogy az igazságot elnyerjék. De ha az igazság hívei megtisztították volna szívüket és lelküket az igazságnak való engedelmesség által, ha szükségét érezték volna az ismeretnek és a jó modornak Krisztus művében, akkor húszt lelkent menthettünk volna meg ott, ahol most csak egyet. **Isten most nem hoz új embereket a nyájba, a gyülekezeti tagok miatt, akik soha meg nem tértek, és azok miatt, akik valaha megtértek, de visszaestek.**” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, A gyülekezet felébresztése és újjászervezése a szolgálatra c. fejezet.)

Ez az állapot azonban ne csüggyesszen el bennünket, hanem készítsen inkább komoly könyörgésre, és végezzük a magunk helyén a ránk bízott szolgálatot. Ha nem is látjuk azonnal a másokért végzett munka gyümölcsét, egy eredménye mégis tapasztalható: saját hitünk, lelki erőnk növekszik, ha megvalljuk Krisztust és képviseljük üzenetét. Bizonyára mindnyájan tapasztaltuk már azokat az áldásokat, amelyeket

ilyen módon nyertünk Isten szolgálatában. Ezért ne csüggyünk és ne hagyjuk abba a fáradozást másokért, mert „a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk”.

„Akik vállalják a rájuk bízott munkát, nemcsak mások számára jelentenek áldást, hanem maguk is áldásban részesülnek. A jól végzett munka tudata visszahat saját lelkükre. A csüggedt elfelejti rosszkedvét, a gyenge erős lesz, a tudatlan értelmes, és mindenki biztos segítőt talál Krisztusban, aki elhívta... Semmi sem ébreszt olyan önfeláldozó igyekezetet, nem csiszolja és erősíti úgy a jellemet, mint a másokért végzett szolgálat... Induljanak el együtt ketten vagy többen az evangelizációs munkában! Látogassák meg az embereket, imádkozzanak, énekeljenek, tanítsák, magyarázzák a Szentírást, és szolgáljanak a betegeknek!... S miközben munkájukat végezve felismerik tehetetlenségüket, alázatosan Istenre támaszkodva áldott tapasztalatokban lesz részük.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, 95–97. o.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja. – Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

MEGÚJULÁS ÉS GYŐZELEM KRISZTUS ÁLTAL

„Aki győz, örökségül nyer mindent”

Elérhető-e a bűn feletti teljes győzelem az egyes kísértésekben?

- „Az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott, melyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket, hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (2Pt 1,3–4)
- „A békeesség Istene megrontja [eltapossa] Sátánt a ti lábaitok alatt hamar.” (Rm 16,20)
- „Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket [az istenfélőket] a kísértésekből.” (2Pt 2,9)
- „Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen. Akinek álljatok ellen, erők lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be.” (1Pt 5,8-9)

„Kiváltságunk az isteni természet részesevé válni, és így elmenekülni a romlottság elől, mely a bűnös kívánságok által

uralkodik a világon. Ha isteni természet részesevé leszünk, akkor Krisztus megtisztít bennünket minden bűntől, minden jellemhibától.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1900. április 24.)

„Még a legerősebb kísértés sem lehet mentség a bűnre. Bármilyen nagy nyomást kell elviselnie a léleknek, a törvény áthágása mégis az illető saját tette. Semmilyen erő nem kényszeríthet senkit a rossz cselekedetekre. Sátán mindig a gyenge oldalunkon támad bennünket, de nem kell, hogy legyőzzön. Bármilyen kemény és váratlan is a csapás, Isten gondoskodott segítségről, és az Ő ereje által győzhetünk... Fogalmunk sincs arról, milyen erők lehetnének, ha összekötetésben állnánk az erő forrásával. Újból és újból bűnt követünk el, és azt hisszük, hogy ennek mindig így kell lennie... Isten hatalma az emberi igyekezettel társulva hatalmas győzelmet arathat. A menny minden gazdagságát nekünk adta Jézusban.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 34., 64. o.)

Isten bármely kísértésben győzelmet adhat nekünk. Minden hívő keresztyény tapasztalta már, hogy amikor komolyan küzdött és mennyei erőt kért, akkor nem kellett elbuknia. Mivel minden alkalommal fel kell ismernünk Sátán támadásait, és könnyörögni mennyei erőért, sajnos a bukás is megtörténhet. De ez nem jelenti azt, hogy nem is lehetséges megállnunk még a legerősebb kísértések között is. A megváltás célja az, hogy bűneinktől megtisztítson, és teljes győzelemre vezessen. Ha az ember lelkileg felkészült, ha tudatában van saját gyengeségének, hogy Krisztus nélkül semmi sem tehet, akkor az Ő segítségével ellenállhat minden kísértésnek. Nem különös az, hogy hiszünk a nagyobbak gondolt bűnöktől való szabadulás lehetőségében, ugyanakkor kételkedünk abban, hogy a lelkünkben uralkodó bűnök, mint az indulatosság, sértődékenység, hanyagság ugyanígy legyőzhetőek? Kérdezzük meg önmagunktól, valóban hiszünk-e, hogy Krisztus minden bűntől valóságosan meg tud szabadítani bennünket?

2 Mi az egyedüli módja annak, hogy legyőzzük a kísértéseket, és jellemünk átformálódjon Krisztus képmására?

- „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében.” (Jel 3,21)
- „Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.” (Eféz 4,13)
- „És megismerjétek a Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Isten egész teljességéig.” (Eféz 3,19)

.....

Ahogy bűnbánatot, bűnbocsánatot is Krisztus által nyerhetünk, úgy a kísértések feletti győzelem titka is a Krisztussal fenntartott közösségünk. Ha csak alkalmilag hívjuk Őt segítségül, akkor sem utasít vissza, Ő mindig kész segíteni, de el kell jutnunk a vele való állandó kapcsolatra ahhoz, hogy mindig győzhessünk. Krisztus előttünk járt, és az Igéből megismerhetjük győzelmének titkát is.

„Krisztus emberi természete egységben volt istenségével. A benne lakozó Szentlélek vértette fel a küzdelemre. Azért jött, hogy az isteni természet részeseivé tegyen bennünket. **Amíg hit által egyek vagyunk Krisztussal, a bűnnek nincs hatalma felettünk.** Isten megfogja a kezünket, hogy segítsen megragadni Jézus Krisztus istenségét, és elérhessük a jellem tökéletességét. (...) Ahogy Isten Fia az Atyába vetett hite által élt, úgy kell nekünk is a Krisztusba vetett hitben élni. Jézus olyan tökéletesen alárendelte magát Isten akaratának, hogy egyedül az Atya volt látható az életében. Bár mindenben

megkísértetett, hozzánk hasonlóan, mégis úgy állt a világ előtt, mint akin nem ejtett foltot a mindenütt uralkodó bűn. **Nekünk is úgy kell győznünk, ahogyan Krisztus győzött.**”

(Ellen G. White: *Jézus élete*, 95–96., 333. o.)

3 Hogyan győzött Krisztus emberi természetében a kísértések fölött?

- „Azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.” (Jn 6,38)
- „Az ő testének napjaiban könnyöregésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért. Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmisséget.” (Zsid 5,7–8, vö. Ésa 50,4–5)
- „Mert arra hívtatok el, hiszen Krisztus is szenvedett értetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek, aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott.” (1Pt 2,21–22)

Jézus a mennyből jött, megőrizve isteni természetének tisztaságát, de letette hatalmát és dicsőségét. Amikor megszületett, magára vette az erőtlent, meggyengült emberi természetet. Emberként ő is imádság által szüntelen kapcsolatban mennyei Atyjával, és kemény harcot jelentett számára minden kísértés. Ő azonban mindig kész volt alárendelni magát Atyja akaratának, kész volt mindvégig emberként tanulni az engedelmisséget.

„Jézus magára vette az emberi természetet erőtlenségeivel, hajlamaival és kísértéseivel... **Nem használt fel a saját érdekében semmi olyan hatalmat, amivel ne élhetne az ember is. Emberként találkozott a kísértéssel, és Istentől nyert erővel**

győzött. Ő a tökéletes engedelmesség példaképe számunkra... Emberi mivoltában Jézus éppúgy az isteni hatalomtól függött Isten akaratának cselekvését illetően, mint bármely ember.” (Ellen G. White, 141. kézirat, 1901)

„Krisztusnak emberi mivolta gyengeségében kellett szembeállnia Sátán hatalmával. Krisztus emberi lényé azonban isteni természetével egyesült, és ezzel az erővel el tudta viselni Sátán összes kísértését, meg tudta őrizni lelkét úgy, hogy a bűn a legkisebb mértékben sem fertőzhette meg.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1909. január 28.)

„Erőtlenségeinkben Jézus a testvérünk, de nem az a bűnös szenvedélyeinkben. Az emberi szívben Sátán mindig talál anynyi helyet, hogy megvethesse a lábát... Krisztus azonban egyetlenegyszer sem lépett Sátán területére, nem nyújtott semmi előnyt neki... Gondolattal sem, az érzelem egy árnyalatával sem válaszolt a kísértésekre... A kísértések árja ostromolta, de nem tudta rávenni arra, hogy hűtlen legyen Isten iránt... Ő bűnt nem ismert, Ő a szeplőtlen Bárány... Jézus szentsége tökéletességének arányában szenvedett: szent természete finom érzékeinek kimondhatatlan fájdalmat okozott a gonosszal való érintkezés.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II., 508. o.)

4 Hogyan segíthet Isten bennünket is Krisztuséhoz hasonló győzelemre?

- „Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (Zsid 2,18)
- „Ha test szerint éltek, meghaltok, de ha a test cselekedeteit a Lélekkel megöklítétek, éltek.” (Rm 8,13)
- „Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” (Gal 5,24)

- „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akaratát, mind a munkálást, jókedvűből.” (Fil 2,12–13)

Ha a keresztyén ember valóban Istennel jár, folyamatosan tanulja az engedelmességet, akkor kialakul és megszilárdul benne a krisztusi jellem. Ez nem jelenti azt, hogy az öröklött, önzéssel fertőzött természetünk is megváltozik, de legyőzhetjük, „megöklölhetjük a test cselekedeteit a Lélek által”. A öröklött természet csak a test újjáteremtésével változhat meg, amikor Isten „elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket” (Fil 3,21). Tehát nem az ember született természete alakul át, hanem annak ellenében kialakul a keresztyén jellem, amely azonban Isten kegyelmétől függ mindenkor. Addig és annyiban érvényesül, tisztul, erősödik ez a jellem, amíg Krisztusban maradunk.

Született adottságaink nem változnak meg, és nem válhatunk isteni természetűvé, hiszen isteni természete csak Istennek van. Az isteni természetnek csak úgy lehetünk részeseivé, ha Krisztus lakik bennünk a Szentlélek által. Így működhetnek bennünk is azok az erők, amelyek Krisztust segítették győzelemre. Küzdelmünk lényege és győzelmünk titka tehát: szüntelenül átadni magunkat Krisztusnak. Ennek érdekében kell emberi természetünket, a „testet” megfeszíteni, megtagadni kívánságait, mert akadály a Megváltónkkal fenntartott szüntelen kapcsolatnak. Ezért kell megtanulnunk úgy könyörögni Isten színe előtt, ahogyan Krisztus tette, hogy semmilyen hatalom ne tudjon elválasztani bennünket megváltásunk és győzelmünk forrásától. Soha ne bízzunk önmagunkban, sem eddig elért eredményeinkben, mert ezen az úton bármikor elbukhatunk. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk – ahogyan az apostol megfogalmazta –, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk (Zsid 10,39).

„Sohasem tudhatjuk, milyen harc vár ránk holnap. Ameddig Sátán uralkodik, énünket meg kell aláznunk, fojtogató bűneinket le kell győznünk. Amíg életünk tart, nincs megállás, nincs olyan magaslat, amelyre feljutva elmondhatnánk: teljesen célhoz értem. Az életszentség élethosszig tartó engedelmesség eredménye... Sokan igyekeznek a keresztényi erények lépcsőzetén fölfelé haladni, mihelyt azonban kissé feljebb jutottak, emberi erőben kezdenek bizakodni, s csakhamar szem elől tévesztik Jézust, hitük kezdőjét és bevezetőjét. Ennek következménye az addigi eredmények elvesztése. Valóban szánalomra méltó azoknak az állapotra, akik az úton elfáradva engednek, hogy a lelkek ellensége megfossa őket addig megszerzett keresztény értékeiktől.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Hű mindhalálig c. fejelet)

5 Hogyan jellemzi az Ige Isten népének maradékát? Miért szükséges erre a hitbéli magaslatra eljutni a végidőben?

- „Hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörögzés..., hanem legyen szent és feddhetetlen.” (Eféz 5,27)
- „Legyetek feddhetetlenek és tiszták, Isten szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, akik között fényletek, mint csillagok e világon.” (Fil 2,15)
- „Láttam, és íme egy Bárány állt Sion hegyén, és ővele száznegyvennégyezren, akiknek homlokára írva volt az ő Atyjuk neve... Szájukban nem találtatott álnokság, mert Isten királyiszéke előtt feddhetetlenek.” (Jel 14,1–5)
- „Hallottam mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Alleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. Adatott annak, hogy felöltözzék

tiszta és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei.” (Jel 19,6–8, vö. Dn 12,10; Jel 16,15)

Krisztus evangéliumának hatalmas erejét bizonyítja az a tény, hogy a legnagyobb romlás, erkölcstelenség, sötétség közepette lesz Istennek „szent és feddhetetlen” népe. Amikor a világ a legmélyebbre jut a romlásban, Isten még egy utolsó bizonyágot tár elé: az Ő Lelkének ereje által fogja hirdetni a megtisztult maradék a megmentő üzenetet.

A Szentlélek kitöltetése és ezzel együtt Isten hitelesítő pecsétjének elnyerése azonban csak akkor történhet meg az életünkben, ha Isten valósággal megtisztíthat bennünket a bűntől:

„Láttam, hogy senki sem részesülhet a »felüdülésben«, ha nem győzedelmeskedett minden gyengeség, büszkeség, önzés, világ iránti szeretet, minden rossz szó és tett fölött... A mi feladatunk az, hogy tisztítsuk meg a lélek templomát minden szennytől. Csak ezután árad ki ránk a késői eső.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V., 214. o.)

A kegyelemidő lezárulása után már nem lesz közbenjárás, nem lesz tehát lehetőség a bűnök elrendezésére. A végidőben élő hívők egy rövid időre – a bűneik eltörlésétől, amelyet a Szentlélek késői esőként való kitöltése pecsétel meg, Krisztus visszatéréséig – folyamatosan megtartják a bűn feletti győzelmet („örzik a ruhájukat” – amint az Írás mondja, lásd Jel 16,15). Ezt a Szentírás világosan tanítja. Ebben segítségükre vannak a kemény megpróbáltatások, amelyek által még inkább megtanulnak bízni Isten megtartó kegyelmében. Mivel Isten Lelke kiárad a megtisztult maradékra, segítsége által meg tud-

nak állni a legkeményebb kísértések idején is. Ellen G. White-től idézzük a következőket:

„Láttam, hogy sokan nincsenek tudatában, mivé kell lenniük, ha a nyomorúság idején a mennyei Szentélyben szolgáló főpap közbenjárása nélkül akarnak megállni Isten színe előtt. Akik az élő Isten pecsétjét veszik fel, és akik így módon a nyomorúság idején biztonságban vannak, azoknak teljesen Jézus képmását kell sugározniuk mindenki felé. Sokan elmulasztják a szükséges előkészületet, és a »felüdülés«, a »késői eső« idejét várják, hogy alkalmassá tegye őket megállni az Úr napján, és színe előtt élni. Ó, hány embert láttam minden oltalom nélkül a nyomorúság idején! Elhanyagolták a szükséges előkészületet, ezért nem nyerhették el a felüdülést sem, ami pedig feltétele annak, hogy megállhassanak a szentséges Isten színe előtt.

Jöjünk azért mind közelebb Istenhez, és kérjük Őt teljes szívünkben, hogy megtehesse mindazokat az előkészületeket, amelyek által megállhatunk majd az Úr napjának nagy küzdelmében. Gondoljunk arra, hogy Isten szent, és csak szent lények lakozhatnak a közelében.” (*Tapasztalatok és látomások*, Készülődés a végre c. fejelet)

„Addig kell törekednünk a krisztusi tökéletesség elérésére, amíg Főpapunk engesztelést végez értünk. Megváltónk még gondolatban sem engedett a kísértés hatalmának. Sátán az emberi szívben talál magának helyet – dédelgetett, bűnös vágyat, amellyel kísértéseit érvényre juttathatja. De Krisztus elmondhatta önmagáról: »Jön a világ fejedelme, és én bennem nincsen semmije.« (Jn 14,30) Sátán nem talált semmi olyat Isten Fiában, ami által legyőzhette volna. Jézus megtartotta Atyja parancsolatait, és nem volt benne semmi bűn, amelyet Sátán ki tudott volna aknázni. **Csak ilyen lelkiállással lehet megállni a nyomorúság idején.** Ebben az életben kell elszá-

kadnunk a bűntől, a Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által. Drága Megváltónk kér, hogy álljunk mellé, és egyesítsük gyengeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat bölcsességével, érdemtelenységünket érdemeivel. Isten gondviselése az az iskola, amelyben megtanulhatjuk Jézus szelídségét és alázatosságát.” (*Korszakok nyomában*, 554. o.)

„Minden gyengeségünket és tisztátalanságunkat Krisztus-hoz kell vinnünk. Egyedül Ő tud tisztára mosni bennünket. Nem vagyunk felkészülve a vele való közösségre, amíg segítő ereje által meg nem tisztulunk.” (*Jézus élete*, 649. o.)

6 Milyen kiváltság lesz ehhez a megtisztult maradékhoz tartozni? Isten számára mit jelenthet, amikor megváltottai visszatükrözik képmását?

- „Leszel dicsőség koronája az Úr kezében, és királyi fejdísz Istened kezében... és az Úr gyönyörködik benned.” (Ésa 62,3–4)
- „És hallottam mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Alleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható! Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felelősége elkészítette magát. És adatott annak, hogy felöltözék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei.” (Jel 19,6–8)
- „És mondtam néki: Uram, te tudod. És mondta nékem: Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták a ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.” (Jel 7,14)
- „Énekeltek mintegy új éneket a királyiszék előtt, a négy lelkes lény előtt és a vének előtt, és senki meg nem tanul-

hatja azt az éneket, csak a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről.” (Jel 14,3)

A megváltás akkor jut teljességre, amikor menny és föld előtt nyilvánvalóvá válik, hogy bűnös emberi lények Krisztus által teljes győzelmet arathatnak Sátán felett. Amikor nem csupán a bűnbocsánat által nyerhetik el Krisztus igazságát, hanem valóságosan igaz életet élnek. Akkor teljesül Isten eredeti terve az emberrel, hogy teremtményei az Ő képmását hordozzák, és önként, szeretetből szolgálják. Nagy kiváltságot jelent ehhez a néphez tartozni, amelynek tagjai ugyan a legnagyobb próbákon mennek keresztül, de a olyan tapasztalatokban részesülnek, mint senki más a Földön. A Szentlélek általi öröm, a győzelem öröme mindvégig feledteti velük próbáikat és küzdelmeiket.

„Az Úr örvend népe fölött, és gyönyörködik megváltottai-ban. Népeének Ő a keze. Akik igaz szívvel szolgálják Őt, azokat megjobbítja, felruházza a szentség lelkével, Krisztus igazságába öltözteti. Isten szereti követőit, akik teljesítik akaratát, és az Ő képmását tükrözik. Az igazak, a hívek átalakulnak Isten Fiának hasonlatosságára. Szájukban nem taláztatik álnokság, szeplőtlenül állnak Isten trónja előtt.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 414–415. o.)

Az e beti adomány az ingatlanalapot támogatja. – Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására szánt pénzeszög.

MEGÚJULÁS ÉS ROSTÁLÁS

„Akinek szórólapát van a kezében, és megtisztítja az ő szérűjét”

¶ Milyen igék szólnak arról, hogy Isten népének megújulása a végidőben együtt jár a rostálással?

- „Ímé, én parancsolok és szétrázom Izráel házát minden népek között, amint a rostával rázogatnak, de nem esik a földre egy szemecske sem.” (Ámós 9,9)
- „Azon a napon nem szégyenülsz meg egyetlen cselekedetért sem, amelyekkel vétkeztél ellenem, mert akkor eltávolítom körödből azokat, akik kérkedve örvendeznek benned, és nem kevélykedsz többé az én szent hegyemen.” (Sof 3,11–12)
- „Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de aki utánam jő, erősebb nálam, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó, ő Szent Lélekkel és tűzzel keresztel majd titeket. Akinek szórólapát van a kezében, s megtisztítja az ő szérűjét, és az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.” (Mt 3,11–12)

Isten népének megtisztítása jelenti egyrészt, hogy akik engednek a Szentlélek befolyásának, azoknak a szívéből Krisztus eltávolítja a bűnt, másrészt akik nem engedik magukat megtisz-

títani, azokat eltávolítja népe köréből. Az a megújulási törekvés, amely a teljes győzelmet tűzi ki célul, amely krisztusi tökéletességre törekszik – ahogyan előző tanulmányunkban láthattuk –, Isten népét mindenképpen választás elé állítja. Vagy kész a teljes átadásra, a bűneivel való maradéktalan szakításra, és küzd azért, hogy elnyerje az élő közösséget Krisztussal, vagy megelégszik a langyos kereszténységgel. Ebből mindenképpen kialakul egyfajta egységre jutás, ugyanakkor elkülönülés is, hiszen nem mindenki vállalja a szembesülést Krisztus határozott felhívásaival.

„Kérdeztem a szemlélt rostálás jelentőségét, és azt hallottam, hogy azt a hű Tanúbizonyosság Laodiceáról szóló határozott bizonyágtétele idézte elő. Ez mély benyomást gyakorol majd azok szívére, akik elfogadják, s arra indítja őket, hogy céljukat magasra tűzzék, s a teljes igazságot hirdessék. Sokan képtelenek lesznek ezt a határozott bizonyosságot elviselni, ezért szembeszállnak vele, s ez idézi elő Isten népe között a rostálást... Ennek a bizonyágnak mély megbánást kell előidéznie az emberekben. Akik igazságban elfogadják, engedelmeskednek neki, és megtisztíttatnak.” (Ellen G. White: *Korai írások*, A rostálás c. feje.)

„Nincs messze az idő, amikor minden ember szembekerül a nagy próbatétellel. Ránk akarják majd erőszakolni a fenékvad bélyegét. Azok, akik lépésről lépésre a világi szokásokhoz szabták magukat, engednek a világ követeléseinek, inkább, mint hogy kitegyék magukat a gúnynak, a sértegetésnek, a börtönnel és a halállal való fenyegetésnek. Küzdelem dül majd Isten és az emberek parancsolatai között. **Ekkor különítik el a gyülekezetekben az aranyat a salaktól. Világosan meg lehet majd különböztetni a valódi istenfélelmet a látszattól és a hamisítványtól.** Sok, ragyogásáért nagyra tartott csillag fog kihunyni a sötétben. Polyvafelhőket hord el a szél onnan is, ahol mi csak tiszta búzát látunk. Mindazok, akik magukra öltötték ugyan a szenthely díszzeit, de nem öltöztek

Krisztus igazságos tetteibe, szégyenkeznek majd mezítelenségük miatt.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V., 81. o.)

Régen a földművesek rostálással tisztították meg a búzát, hogy az értékes magvakat elkülönítsék a héjtől, a polyvától. Ezzel a jelképpel utal az Ige Isten népe megtisztítására, amely által felkészíti a végső válságra és küldetése betöltésére. Ez a rostával rázogatás ma is „működik” mind egyéni, mind közösségi életünkben, hogy megtisztítsa egyházát, illetve elkülönítse a búzát a polyvától. Amit Isten a történelem folyamán ismételt megengedett egyháza megtisztítására, arra most még fokozottabban szükség van, mert a megtisztult maradék különlegesen nagy szerepet kap a világ végső evangelizálásában.

Q Mi a célja Istennek azzal, hogy próbákat enged meg az életünkben és közösségünkben?

- „Ül mint ötvös vagy ezüsttisztozó, és megtisztítja Lévi fiait, fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt, és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.” (Mal 3,3)
- „Marasztok közötted nyomorult* és szegény népet, akik bíznak az Úr nevében. Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem találtatik szájában álnokságnak nyelve...” (Sof 3,11–13)
- „Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan..., és az istentelenek közül senki sem érti, de az értelmesek értik.” (Dn 12,10)

„Összes szenvedésünk és fájdalmunk, minden kísértésünk és próbánk, bánatunk és bajunk, az összes üldözés és nélkü-

* Pontosabb fordításban: nyomorgatott.

zés a javunkra van. Minden élmény és körülmény Isten szolgálja, amelyet a javunkra használ fel.” (Ellen G. White: *Válaszd az életet*, 255. o.)

„Krisztus legforróbb vágya, hogy örökségét megszabadítsa Sátán hatalmától. Mielőtt azonban külsőleg megszabadulhatnánk tőle, belső életünknek kell szabaddá válnia. **Az Úr azért enged meg próbákat, hogy megtisztuljunk a földiességtől, önzéstől, jellemünk durva, Krisztustól idegen vonásaitól.** Isten hagyja, hogy a szenvedés áradata elborítsa lelkünket, hogy megismerjük Őt, és Jézus Krisztust, akit elküldött, s szívünk mélyéből vágyakozzunk megtisztulni minden szennytől – majd a próbából tisztábban, szentebben és boldogabban kerülünk ki. Sokszor önzéstől elsötétült lélekkel lépünk be a megpróbáltatások kohójába. **De ha türelmesen viseljük a súlyos próbát, Isten jellemét tükrözve kerülünk ki belőle.** Amikor Isten elérte célját a szenvedés által, »felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet« (Zsolt 37,6).” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A hamis bíró és az özvegyasszony c. feje.)

3 Milyen eszközök által próbálja Sátán eltévelyíteni Isten népét, és megtörni a hitét? Hogyan állhatunk meg ebben az időben?

- „Jézus felelvén, mondta nekik: **Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket.**” (Mt 24,4)
- „**Többé ne legyünk gyermekek, akiket ide s tova hány a hab és hajt a tanítás akármilyen szele, az emberek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által, hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, Krisztusban.**” (Eféz 4,14–15)
- „**Öltözzétek fel Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördög minden ravaszságával szemben. Mert nem**

vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek föl Isten minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.” (Eféz 6,11)

Az idők végének közeledtét jelzi az a jelenség is, amikor az elenség különböző eszközökkel támadja kívülről és belülről az egész egyházat és egyenként a Krisztus-követőket. Mind a világiasság, az anyagiasság, a közömbösség és gondtalanság, mind a tévtanok, a szakadások és a megkeseredés, vagy a külső támadások miatt sokan ki fognak rostáltatni az egyházból. Valóban nagy szükségünk van Isten minden fegyverére, hogy megállhassunk ezekben a válságokkal teli időkben, és el ne sodródjunk Krisztustól. A következő idézetek arra figyelmeztetnek, mekkora veszélyben vagyunk, ha nem ragaszkodunk erősen és az Ige igazságához, és nem vagyunk szoros kapcsolatban Krisztussal:

„Ha Isten népe körében nincsenek parázs viták, ez még nem bizonyíték arra, hogy szilárdan ragaszkodnak a helyes tanításhoz. Inkább attól kell félnünk, hogy nem tesznek különbséget az igazság és a tévedés között. Amikor nem vetődnek fel új kérdések a Szentírás kutatása következtében, amikor nem keletkeznek véleménykülönbségek, melyek a Biblia tanulmányozására készítenék a hívőket, hogy maguk győződjenek meg az igazságról, akkor sokan lesznek majd, akik csupán a hagyományokhoz ragaszkodnak, akár a régi időkben, és fogalmuk sem lesz, miben hisznek... Ha majd egyedül kell helytállniuk, akkor meglepődve tapasztalják, milyen zavaros felfogásuk van arról, amit addig igazságnak fogadtak el. Akadnak közöttünk olyanok

is, akik eltávolodnak az élő Istentől, és emberekhez fordulnak, emberi bölcsességet helyeznek Isten bölcsessége helyébe. Isten fel fogja rázni népét. Ha más nem használ, akkor tévtanokat és szakadásokat enged meg közöttünk, s ez majd kiostálja a polyvát a búza közül. Az Úr mindenkit hív, aki hisz Igéjében, hogy serkenjen fel az álomból.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., 707. o.)

„Sátán gyengíteni akarja Isten népének hitét a bizonyságtételekben. Ezt követi a hitünk alapvető pontjaiban, pilléreiben, majd a Szentírásban való kételkedés... Ha a bizonyságtételekben, amelyekben egykor hittek, kételkednek, Sátán tudja, hogy a megtévesztettek nem állnak meg itt, megkettőzi erőfeszítéseit, amíg nyílt lázadásra indítja őket, amely gyógyíthatatlanná lesz, és pusztulásban végződik.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IV., 211. o.)

„Sokan megmutatják, hogy nem egyek Krisztussal, nem haltak meg a világnak, hogy vele élhessenek, és gyakori lesz a feles állásokat betöltő emberek hitehagyása.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1888. szeptember 11.)

„Úgy tűnik, mintha az egyház elesne, de ez nem történik meg. Megmarad, ám a bűnösök kiostáltatnak, a konkoly el lesz választva a drága búzától. Ez borzalmas megpróbáltatás, de meg kell történnie.” (Ellen G. White: *Selected Messages*, II., 380. o.)

4 Megtisztulunk vagy kiostáltatunk: mi az, ami rajtunk múlik? Miért veszélyes a megtérés halogatása?

- „Aki a feddésekre is nyakas marad, egyszer csak összetörik, gyógyíthatatlanul.” (Péld 29,1)
- „Mondtam: Csak félj engem, vedd fel a fenyítéket!” (Sof 3,2)
- „Bizony így szól az Úr Izráel házához: Engem keressetek, és éltek!” (Ámós 5,4)

- „Térj hát vissza a te Istenedhez, őrizd meg az irgalmasságot és az ítéletet, s bízzál szüntelen a te Istenedben.” (Hós 12,6)
- „Szerelmes atyámfiái, erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úr dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15,58)
- „Mondta az Úr néki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepében.” (Ezék 9,4)

Hogyan fogadjuk Isten megtérésre hívó szavait, kéréseit, fenyítékeit? Gondoljuk át, hogy milyen régóta készlet már bennünket személyesen is a teljes átadásra. Az adventnép esetében is azt látjuk, hogy Krisztus türelmes kérése még nem hozott áttörést, sőt a romlás és válság tünetei gyarapodnak. Mit teszünk a hitetlenség, világiasság, felszínes vallásosság és személyi ellentétek láttán? Csak megítéljük és bíráljuk, vagy gyötrődünk és sírunk miattuk, ahogyan tette Mózes és Dániel is, látva Isten népének mélységes megromlását? Könyörödjünk azért, hogy Isten ne vesse el népét, hanem hozzon valódi megtérést sorainkba, és ahogyan Ő nem mond le rólunk, mi se mondjunk le egymásról! Eközben látnunk kell azt is, hogy a világnak egyre nagyobb szüksége van a tiszta evangéliumra, a végső események pedig felgyorsultak. Nincs már időnk a teljes szívből való megtérés halogatására!

Milyen sajnálatos, hogy időszerűvé vált az a kérdés, amit hajdan Izráel népének tett fel az Úr: „Ítéltetek köztem és szőlőm között. Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?!” (Ésa 5,3–4)

„Sátán le fogja győzni azokat, akik mentegetik és rejtegetik bűneiket, mert azok bevallatlanul és megbocsátatlanul bent maradnak a mennyei könyvekben. Minél hangzatosabb a hitvallásuk, minél rangosabb a helyük, Isten annál súlyosabbnak ítéli tettüket, és nagy ellenségük diadala annál biztosabb. Akik halogatják az ítéletre való felkészülést, azok nem fognak elkészülni sem a nyomorúság idején, sem később. Esetük reménytelen.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 550–551. o.)

„Az Úr figyelmeztetésekkel és tanácsokkal lát el minket, hogy kijavíthassuk hibáinkat, mielőtt azok teljesen beépülnek a természetünkbe. De ha visszautasítjuk a megjobbítás alkalmát, Isten nem fog erőszakkal beavatkozni az életünkbe. Mindazok, akik közömbös szívvel hallgatják az igazságot, amely egyszer már felkavarta lelküket, saját gyümölcsüket fogják learatni. A Lélek befolyásával szembeni következetes ellenállás elvágja az ember útját Isten felé. Vetünk a testnek, de vetünk a Léleknek is, és olyan gyümölcsöt fogunk aratni, amilyen magot vetettünk.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1882. június 20.)

5 Kik töltik be az Isten népe köréből eltávozók helyét?

- „Tizenegy óra tájban is kimenvén, talált másokat, akik hivalkodva álltak, és mondta nékik: Miért álltok itt egész napon át, hivalkodván? Mondták néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Mondta nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megkapjátok. Ekképpen lesznek az utolsók elsők, és az elsők utolsók, mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.” (Mt 20,6–7)

Már a rostálás gondolata is aggodalommal tölti el a szívünket, hiszen így is kevesen vagyunk annak a hatalmas feladatnak az elvégzéséhez, amely ránk bízott. De az Úr gondoskodott arról, hogy amikor szükség lesz munkásokra, új megtérőkkel erősítse meg maradék népét.

„A Lélek mellőzni fogja mindazokat, akiknek lejárt a próbaidejük, akiknek voltak lehetőségeik, de nem különböztették meg Isten szavát az emberi szavaktól, és nem értékelték a Szentlélek indíttatását. Akkor, a tizenegyedik órában ezrek fogják elismerni az igazságot. »Ímé napok jönnek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, és a szőlőtaposó a magvetőt.« (Ámós 9,13) A megtérők száma egyre növekszik majd, olyan ütemben, hogy az egyház megdöbben, és Istenünk neve dicsőítettetik.” (Ellen G. White, 43. levél, 1890)

„A tizenegyedik órában az Úr sok hűséges munkást hív szolgálatába. Önfeláldozó férfiakat és nőket, akik azok helyére lépnek, akik áldozatul estek a hitehagyásnak, és akiket a halál elragadott. Az új híveknek Isten ad majd erőt..., állhatatosan haladnak előre, a Mester szolgálatában.” (Ellen G. White, *Youth's Instructor*, 1902. február 13.)

6 Hogyan tapasztalhatjuk Isten kegyelmét, szeretetét a legsúlyosabb próbák során is? Mi adhat számunkra reménységet?

- „Ímé, én parancsolok és szétrázom Izráel házát minden népek között, amint a rostával rázogatnak, de nem esik a földre egy szemecske sem.” (Ámós 9,9)
- „Én örök életet adok nékik, és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, aki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél, és

senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyám kezéből.” (Jn 10,28–29)

- „Az Úr, a te Istened közötted van; erős ő, megtart, örül te-rajtad örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel ör-vendez néked.” (Sof 3,17)

Abban bízhatunk, hogy Isten számon tartja minden benne bízó gyermekét, ismeri küzdelmeinket, fájdalmainkat, gyen-geségünket, és kész bármit megtenni, megadni, hogy megtar-tassunk.

„A mennybe vezető utat megszentelik a Megváltó lábnyo-mai. Lehet az ösvény meredek és rögös – Jézus végigment raj-ta. Minden terhet, amit el kell viselnünk, Ő maga is hordozott. »Soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.” (Jn 10,28) Aki átadta magát Krisztusnak, az többet ér szemében, mint az egész világ. A Megváltó egyetlen emberért is vállalta volna a Golgota haláltusáját, hogy meg-mentse országa számára. Sohasem mond le senkiről, akiért meghalt. Ha követői nem döntenek úgy, hogy elhagyják, meg-tartja őket. Minden próbánkban olyan segítők van, aki soha-sem bukik el, és sohasem hagy minket egyedül harcolni a kí-sértéssel. Bár most elrejtőzött a halandó szemek elől, de hit által hallhatjuk hangját: Ne félj, veled vagyok!” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A jó pásztor c. fej.)

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

A SZENTLÉLEK KIÁRADÁSA ÉS A VÉGSŐ NAGY EVANGÉLIUMHIRDETÉS

„Népek jönnek világosságodhoz”

Í Milyen ígéret olvasható az Igében a Szentlélek nagymér-tékű kiárasztásáról, és mikor történt meg ennek első be-teljesedése?

- „Ti is, Sionnak fiai, örvezzetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben, mert megadja néktek az esőt igazság sze-rint, korai és kései esőt hullat néktek, mint egykor... És lesz azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és pró-fétálnak a ti fiaitok és leányaitok, véneitek álmokat ál-modnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak.” (Jóel 2,23–28)
- „Veszttek erőt, miután a Szent Lélek eljön reátok: és lesz-tek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Jú-deában és Samariában, és a föld mind végső határáig... És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt voltak. És nagy hirtelenséggel az égből mintegy se-besen zúgó szélnek zendülése, és eltöltötte az egész házat, ahol ültek... És megteltek mindnyájan Szent Lélekkel.” (Ap csel 1,8; 2,1–4)

Jézus tanítványai megtért, újjászületett emberek voltak, mégis szükségük volt az újbóli odaszánásra, bűnrendezésre, hogy Isten Lelkének teljességét elnyerhessék. Mivel mélyen érintette őket szeretett Mesterük hiánya, és vágytak a megígért helyettesre, aki Krisztust képviseli, kitartóan könyörögtek az áldás beteljesüléséért. Felismerték annak a megbízásnak az emberi képességeket meghaladó, hatalmas feladatát is, amellyel Jézus elküldte őket, hogy minden népet tanítvánnyá tegyenek. Készek voltak a mennyei erő elnyeréséért félretenni minden akadályt, elrendezni minden bűnt és nézeteltérést egymás között.

„A tanítványok komolyan imádkoztak... Félretettek minden nézeteltérést, hatalom utáni vágyat, és valódi keresztényi közösségbe kerültek egymással. Szomorúság töltötte el őket, amint arra gondoltak, hányszor okoztak fájdalmat Jézusnak... Az előkészület ideje a mély önvizsgálat ideje volt. A tanítványok érezték lelki ínségüket, és az Úrhoz kiáltottak szent kenetért, amely alkalmassá teszi őket a lélekmentés munkájára. Nem csak önmaguk számára kértek áldást... megértették, hogy az evangéliumot el kell vinniük az egész világnak, és igényelték a Krisztus által ígért erőt.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Pünkösöd c. fej.)

A korai és késői eső két bőségesen esős időszak volt Palesztinában. A korai eső a magvetés után hullott, a késői eső az aratás előtt, hogy a gabona beérlelődését segítse, és még bőségebb volt, mint a korai eső. Isten a Szentlélek korai esőként való kiárasztását ígerte az evangélium magvetésének idejére, és be is teljesítette ígését. Ugyanennek az áldásnak a megismétlődését ígéri az aratást, azaz Jézus visszajövetelét megelőzően, még nagyobb mértékben.

2 Ha a késői eső által a Szentlélek teljességét ígéri az Ige, milyen előző fokozatai vannak a Szentlélek munkálkodá-

sának az emberi szívekben? Mit nevezhetünk ilyen értelemben korai esőnek?

- „Felelt Jézus: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be Isten országába. Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az.” (Jn 3,5–6)
- „Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.” (Jn 1,12)
- „[Jézus mondta: Elküldöm néktek] az igazságnak ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja és nem ismeri Őt, de ti ismeritek, mert nálatok lakik, és bennetek marad.” (Jn 14,17)
- „Adok reájuk és az én magaslatom környékére áldást, és bocsátom az esőt idejében; áldott esők lesznek.” (Ezék 34,26)

Krisztus a Szentlélek által szólít meg bennünket, az Igét is Ő teszi élővé és hatóvá az életünkben, s általa történik meg a nagy fordulat: ha befogadjuk, akkor újjászül és megigazít. Ez a korai eső tapasztalata az egyéni életünkben, amikor a Szentlélek különlegesen hatékony munkája nyomán kihajt és felnövekszik az ige magvetése. Amikor Krisztus arra figyelmeztet bennünket, hogy maradjunk Őbenne és Ő is mibennünk, ez is a Lélek vezetése által valósulhat meg. Így növekedhetnénk folytonosan, és megszakitás nélkül jutnánk mind mélyebb és szorosabb kapcsolatba a Szentlélekkel, „beteljesedve az Isten egész teljességéig”.

Azonban sajnos nem ezt tapasztaljuk, vannak bukásaink, és megszorítjuk Isten lelkét, amikor ellenállunk készíttetésének. Krisztustól elszakadva a végidőben Isten népe olyan mély lelki hanyatlásba merült, hogy szükség van az alapokig ható vál-

tozásra, a teljes szívből való, ismételt megtérésre. Személy szerint is tapasztalhatjuk az „első szeretet” kihűlését életünkben. Amikor visszatérésre szólít fel bennünket a Szentlélek, és készséggel megnyitjuk előtte szívünket, ez még nem a késői eső megígért áldása, csupán előkészít bennünket arra.

3 Szükségünk van-e ma is arra a mennyei képesítésre és erőre, amelyet az első tanítványok pünkösdkor nyertek el? Milyen hatalmas feladat áll előttünk?

- „Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.” (Mt 24,14)
- „Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek és ágazatnak, nyelvnek és népnek.” (Jel 14,6)
- „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.” (Ésa 60,1–2)

Amikor Krisztus tanítványai azt a feladatot kapták, hogy vigyék el minden népnek az evangélium üzenetét, mennyei erőre volt szükségük küldetésük betöltéséhez. Ezt az erőttöbbletet el is nyerték, és teljesítették a hatalmas, emberileg valóban kivitelezhetetlen feladatot. Isten Lelkének megelevenítő hatalma kíséerte odaszánt munkájukat, és ezrek tértek meg, gyülekezetek alakultak még a távoli, pogányok lakta országokban is. Ma ugyanúgy minden néphez el kell juttatnunk az emberiséghez

intézett utolsó felhívást, a hármass angyali üzenetet. Bár minden eszköz a rendelkezésünkre áll, amelyek az apostolok korában még ismeretlenek voltak, most is a mennyei erő tehet lelkileg alkalmassá, és végezheti el azt, amire ember nem képes: a valódi megtérés munkálását a hallgatókban. Ahogyan az első nagy evangéliumhirdetés ellenállásba ütközött, a végidőben is számítanunk kell a világ és a vallási szervezetek egyre hevesebb támadásaira. Ezek ellen is fel akar vértetni bennünket Isten, hogy meg ne hátráljunk az üldözések viharában. A Szentlélek késői esőként való kitöltetése tehát nem arra képesít, hogy igazakká legyünk, hanem Isten felkészült, megtisztított népére töltetik ki, mert így tudják elvégezni az utolsó nagy evangéliumhirdetés feladatát, és így állhatnak meg a végső próbák idején is.

„Amikor a harmadik angyal üzenete hangos kiáltássá erősödik, nagy erő kíséri a befejező munkát, és Isten hűséges népe részesülni fog ebben a dicsőségben. A késői eső megeleveníti és megerősíti őket, hogy megállhassanak a nyomorúság idején.”
(*The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, VII., 984. o.)

4 Mikor van itt a késői eső ideje, és mit tehetünk azért, hogy a mi életünkben is beteljesüljön Isten ígérete?

- „Kérjete esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámot szerez, és záporosót ad nekik, és kinek-kinek füvet a mezőn.” (Zak 10,1)
- „Vessetek magatoknak igazságra, arassatok kegyelem szerint! Szántatok magatoknak új szántást, mert ideje keresnetek az Urat, mígnem eljön, hogy igazság esőjét adja néktek.” (Hós 10,12)
- „Bánjátok meg azért, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől.” (Ap csel 3,19)

Az időre vonatkozóan csupán azt nyilatkoztatta ki az Úr, hogy 1844 óta tart a mennyei vizsgáló ítélet, tehát beléptünk az emberi történelem záró szakaszába. Jézus eljövételének időpontja nagyrészt attól függ, mikor hirdettetik „Isten országának evangéliuma” bizonyosságul minden embernek, hogy mindenki dönteni tudjon örök sorsa felől. Az utolsó üzenet hirdetéséhez ígéri Isten a Szentlélek különleges kiáradását, amikor a mennyei erők működnek népe által. A késői esővel jelképezett áldást csak egy megtisztult, megszentelődött nép nyerheti el. Isten népének lelki megújulására és teljes reformációra van szükség tehát, hogy Isten befejezhesse művét a Földön. Az adventnép lelki hanyatlása már igen korán megkezdődött, a laodiceai üzenet hangzott azóta is, a leghatározottabb felhívással és világossággal 1888-ban, az úgynevezett minneapolis konferencián. Krisztus kereszthalála, győzelmes élete került a középpontba mint az egyedüli gyógyszer népe állapotára. Ezért írt arról Ellen White több alkalommal is, hogy a hit általi megigazulás üzenetének elfogadása a hangos kiáltás kezdete. Tehát azt mondhatjuk, hogy már késedelmi időben élünk, amikor az Úr „hosszan tűr értünk”, angyalai által fékezi a világban zajló eseményeket (Jel 7,1–3), hogy végre felébredjen, teljes szívből megtérjen az Ő népe, és alkalmassá váljon arra, hogy életével és szavaival, a Szentlélek ereje által elvégezze küldetését. Ha vágyakozunk Isten áldására, és kitartóan könyörgünk érte, akkor Isten beteljesíti ígéretét, és elvégzi megújító munkáját az életünkben.

Talán sokan küzdünk a reménytelenség és csüggedés kísértésével, hiszen többnyire azt tapasztaljuk, hogy már évtizedek óta halljuk a felhívásokat, voltak is megújulási törekvések, de mindig visszaestünk. Habár tudjuk, hogy kevés időnk van már, ne engedjük, hogy Sátán a reménytelenség gondolatával csüggeszzen! Lehet, hogy az életünk eddigi idejét nagyrészt eltékoztuk, de ha elhatározzuk, hogy Isten Fiába vetett hittel, kitartóan küzdünk, az életünket egészen átadva Krisztusnak, akkor Ő rövid idő alatt is el tudja végezni bennünk azt, amit eddig nem engedtünk.

„Levelek érkeztek hozzám, amelyekben azt kérdezik, kaptam-e határozott világosságot a próbaidő végének idejére vonatkozóan. Azt kell mondanom, hogy egyetlen üzenetet hoztok: most van itt az ideje a munkának, amíg tart a ma, mert az éjszaka eljön, amikor senki sem munkálkodhat többé. Most, csakis most van itt az idő arra, hogy vigyázzunk, dolgozzunk és várakozzunk. Isten Igéje kijelenti aényt, hogy mindennek vége közel van... Nem tudhatom, mikor történik meg a Szentlélek kitöltése, amikor a hatalmas angyal eljön a mennyből, és a harmadik angyallal együtt fejezi be a munkát a Földön. **Üzenetem az, hogy csak akkor vagyunk biztonságban, ha felkészülünk a mennyből jövő felüdülés idejére azáltal, hogy lámpásainkat égve tartjuk.** Ma kell átadnotok magatokat Istennek, hogy megüresítsétek magatokat az *éntől*: irigységtől, féltékenységtől, gonosz rágalmozástól, versengéstől, és mindentől, ami Isten szemében becstelenség! **Ma kell megtisztítanotok edényeteket, hogy készek legyetek a mennyei harmat felfogására, a késői eső záporára.** A késői eső, Isten áldása kitöltetik mindazokra, akik megtisztultak minden szennytől. **Jelenlegi feladatunk az, hogy lelkünket odaszánjuk Krisztusnak, s így elkészüljünk az Úrtól jövő felüdülés idejére – a Szentlélek kezestségére.**” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., 182. o.)

„Krisztus megígérte egyházának a Szentlélek ajándékát, és ez az ígéret ránk is éppen úgy vonatkozik, mint az első tanítványokra. Azonban, minden más ígérethez hasonlóan, Krisztus ezt az ígéretet is feltételekhez kötötte. Sokan vannak, akik hisznek az Úr ígéreteiben, és vallást tesznek arról, hogy igénylik ezeket, beszélnek Krisztusról és a Szentlélekről, mégsem nyernek semmilyen áldást. Nem adják át lelküket az isteni erők vezetésének és uralmának. Mi nem használhatjuk a Szentlelket – a Léleknek kell felhasználnia bennünket... Sokan azonban nem hajlandók ennek alávetni magukat. Önmaguk akarnak boldogulni, ezért nem részesülnek a mennyei ajándékban. Csak azok kapják

meg a Szentlelket, akik alázatosan várokoznak Istenre, figyelnek vezetésére és kegyelmére. **Isten ereje kérésre és befogadásra vár.**” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” c. fej.)

5 Hogyan teszi hatékonyá Isten Lelke a világnak szóló utolsó üzenet hirdetését?

- „Láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a Föld fénylett annak dicsőségétől.” (Jel 18,1)
- „Kelj fel, add ki világosságodat, mert eljött világításod ideje, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert íme, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.” (Ésa 60,1–5)
- „Íme napok jönnek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. Lészen az utolsó időkben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette, magasabb lesz a halmoknál, és özönleni fognak hozzá minden pogányok.” (Ámós 9,13)

Isten maradék egyházán akkor látszik meg az Úr dicsősége, amikor a Lélek gyümölcseinek teljessége és ajándékainak bősége nyilatkozik meg közöttük, s a krisztusi jellem sugárzik életükből. Ha a Szentírás tiszta tanítása hirdettetik, ha Krisztus megmentő szeretete nyilvánul meg azokban, akik képviselik, továbbá természetfeletti, isteni jelek és csodák kísérik bizonyágtételüket, akkor a világosság sugarai a Szentlélek által minden ember lelkébe behatolnak, döntésre készítetve őket.

„Nem lesz kisebb az az erő, amellyel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyennel ezt a munkát elindí-

totta. A próféciák, melyek az evangélium hirdetésének kezdetén a korai eső kiáradásában teljesebben, lezárulásakor a késői esőben ismét teljesebben fognak. Ez a »felüdülés ideje«, amelyet Péter apostol előre látott, amikor ezt mondta: »Tartsatok tehát bűnbánatot és térjete meg, hogy eltöröltessenek a bűneitek, hogy eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje, és elküldje Jézust.« (Ap csel 3,19–20) Az egész földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés... s a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. Sátán is ténykedik, de hamis csodákkal. Még tüzet is hoz alá az égből az emberek szeme láttára (Jel 13,13). A Föld lakóinak el kell dönteniük, ki mellé állnak.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Az utolsó figyelmeztetés c. fej.)

6 Milyen ígérek szólnak a késői eső utáni nagy aratásról, egybegyűjtésről?

- „Népek jönnek világosságodhoz, királyok a néked feltámadt fényességhez. Emeld fel körös-körül szemeidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek... Akkor meglátod és ragyogsz az örömtől, remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne, hozzád jön a népek gazdagsága.” (Ésa 60,3–5)
- „Eljönnek sok népek, mondván: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az ő útjaira, és járjunk az ő ösvényein, mert a tanítás Sionból jó, és Jeruzsálemből az Úr beszéde.” (Ésa 2,2–3)
- Jel 7,9. 14

A világban történő események és az Isten népe által nagy erővel hirdetett üzenet hatására mindenki előtt világossá válik, mi

az igazság. A kényszerítő rendeletek, valamint Isten szeretetteljes kérése döntés elé állítja az embereket. Tömegek jutnak rövid idő alatt igaz megtérésre, majd ezt követően a megszentelődés magaslatára. A korábban elvetett magvak gyorsan kihajtanak, és Isten Lelkének munkája nyomán beérnek az aratásra. A jó Pásztor szólítja nyájának szétszórta tagjait, és egybegyűjti őket minden népből és minden egyházból. A történelemben először valósul meg, hogy teljesen szétválik a búza és a konkoly, elkülönülnek az igazak és a gonoszok. Krisztus kegyelme és Lelkének munkája által „megszámlálhatatlan sokaság” készül fel, hogy Megváltójával találkozzon.

„Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyőzése nyomán fog terjedni. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, s most a mag kikel, és termést hoz. A missziómunkások által terjesztett irodalom megteszi hatását. De sok embert, aki az isteni üzenet hatása alá került, még mindig gátol valami az igazság tökéletes megértésében és az engedelmisségben. A fényugarak mindenhova bevilágítanak, és az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok nem tudják már visszatartani, elszakítják ezeket a kötelekeket. Isten igazsága mindennél drágább nekik. Az igazság ellen szövetkező erőkkkel szemben sokan az Úr oldalára állnak.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Az utolsó figyelmeztetés c. feje.)

Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja. – A Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére szánt adomány.

IGÉK MINDEN NAPRA

Július

1. hétfő	Mk 15,33–34	
2. kedd	Ésa 53,8	
3. szerda	Ésa 53,4	
4. csütörtök	2Kor 5,21	
5. péntek	Mt 27,54	Napnyugta: 20.43
6. szombat	Lk 23,45–46	
7. vasárnap	Jn 19,30	
8. hétfő	Jel 12,10	
9. kedd	Rm 3,25–26	
10. szerda	Rm 5,21	
11. csütörtök	Zsid 2,14	
12. péntek	Zsid 4,10	Napnyugta: 20.39
13. szombat	Mk 15,39	
14. vasárnap	Ap csel 2,36	
15. hétfő	Jn 8,28	
16. kedd	Lk 9,22	
17. szerda	Mt 28,2–4	
18. csütörtök	1Kor 15,20	
19. péntek	Jn 11,25	Napnyugta: 20.33
20. szombat	Jn 20,17	
21. vasárnap	Mt 28,7	
22. hétfő	Lk 24,26–27	
23. kedd	Lk 24,44	
24. szerda	Lk 24,46–47	
25. csütörtök	Jn 20,28–29	
26. péntek	Jn 21,16	Napnyugta: 20.26
27. szombat	Mt 28,18	
28. vasárnap	Efész 1,7	
29. hétfő	Fil 3,9–10	
30. kedd	Zsolt 63,3–4	
31. szerda	Fil 1,9–11	

Augusztus

1. csütörtök	1Jn 4,11	Napnyugta: 20.15
2. péntek	1Jn 4,16	
3. szombat	Mk 16,20	
4. vasárnap	Rm 8,1–2	Napnyugta: 20.06
5. hétfő	Mt 28,20	
6. kedd	Eféz 1,19–20	
7. szerda	Jn 14,1–2	
8. csütörtök	Lk 24,49	
9. péntek	Ap csel 1,14	
10. szombat	Ap csel 2,1–3	
11. vasárnap	1Jn 1,2–3	Napnyugta: 19.54
12. hétfő	1Kor 1,18	
13. kedd	Ap csel 9,6	
14. szerda	Kol 1,27	
15. csütörtök	Zsid 13,8	
16. péntek	Gal 6,14	
17. szombat	1Kor 1,23–24	
18. vasárnap	2Kor 5,20	Napnyugta: 19.41
19. hétfő	Rm 3,22–23	
20. kedd	1Kor 2,1–2	
21. szerda	2Kor 5,19	
22. csütörtök	Lk 22,25–27	
23. péntek	1Jn 2,6	
24. szombat	Ap csel 10,38	
25. vasárnap	1Pt 4,14	Napnyugta: 19.28
26. hétfő	Jn 15,18–19	
27. kedd	Kol 3,1	
28. szerda	Zsid 13,20–21	
29. csütörtök	Fil 3,13–14	
30. péntek	2Tim 4,17–18	
31. szombat	2Tim 4,6–8	

Szeptember

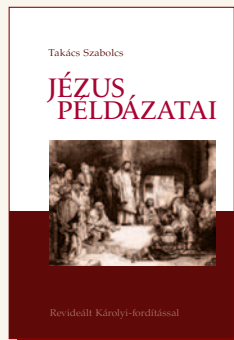
1. vasárnap	Jn 17,19	Napnyugta: 19.14
2. hétfő	1Pt 1,15–16	
3. kedd	1Pt 4,15–16	
4. szerda	Jn 1,16	
5. csütörtök	1Jn 3,23	
6. péntek	1Jn 3,16	
7. szombat	1Jn 4,21	
8. vasárnap	Péld 28,13	Napnyugta: 19.00
9. hétfő	2Kor 3,18	
10. kedd	1Tim 1,15–16	
11. szerda	Jn 15,9–10	
12. csütörtök	1Kor 6,19–20	
13. péntek	Jn 15,20–21	
14. szombat	Jel 2,1–2	
15. vasárnap	Jel 5,5–6	Napnyugta: 18.46
16. hétfő	2Kor 2,14–15	
17. kedd	Jn 6,37–38	
18. szerda	Jn 6,39	
19. csütörtök	Ap csel 4,30	
20. péntek	Lk 19,10	
21. szombat	Mt 9,12–13	
22. vasárnap	Mt 7,28–29	Napnyugta: 18.31
23. hétfő	Mt 4,16	
24. kedd	Kol 1,10–11	
25. szerda	1Kor 1,10	
26. csütörtök	Jn 13,34	
27. péntek	Gal 6,1–2	
28. szombat	Kol 1,28	
29. vasárnap	Eféz 4,15	Napnyugta: 18.31
30. hétfő	2Kor 5,14–15	

Könyvajánló

www.bikkfado.hu

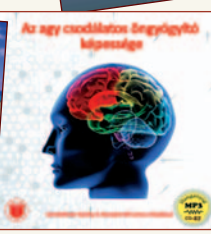
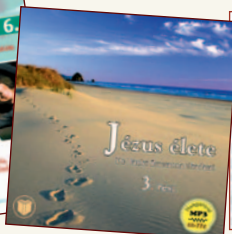
Új gyermektanulmányok
óvodásoknak és kisiskolásoknak

- A tanulmányokban szereplő énekek megtalálhatók a *Csak nyisd ki a szíved*, illetve a *Száll az ének* című CD-n
- A tanulmányok 13 részesek, így a szombatiskolai átvételre is alkalmasak

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ
1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.
• 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020
• megrendeles@bikkfado.hu

Hangfelvétel- újdonságok

Az agy csodálatos
öngyógyító
képessége

MP3-CD • 900 Ft

Jézus élete, 3. rész
Vankó Zsuzsanna
előadásai

MP3-CD • 900 Ft